

Rejtő Jenő

Egy bolond száz bajt csinál

Bevezetés

A fellobogózott városház előtt impozáns rendben várta a tömeg, hogy a polgármester elmondja jubileumi beszédét, ám helyette, általános csodálkozásra, egy kancsal, óriási harcsabajuszos egyén jelent meg az erkélyen, kezében fehér cérnakesztyű, fején helyes kis piaci kosár, és barátságosan integetett. Társaságában egy sovány, magas, de jóképű, napbarnított, szőke fiatalember is kilépett a nép elé, sárga cylinderben, félszemén fekete monokli.

A kancsal óriás negédes léptekkel előrejött, és néhány csókot hintett a nép felé, míg a fiatalember felállt az erkély peremére, és most látszott rajta, hogy rövid bundája alatt talpig lobogóba öltözött. Mielőtt az ünnepi néptömeg magához térhetett volna ámulatából, harsány szónoklatba fogott.

- Tisztelt fele- és egész barátaim! Én, ifjabb Lord Hontings, Daughter Hill örökös grófia, valamint barátom, Vucli Tóbiás, az önműködő villamosjegy feltalálója, hivatva érezzük magunkat hogy üdvözlünk benneteket, kik e nagy melegben szónoklatokra vártok itt, kínos kötelességből. Nagy marhaság ez, felebarátaim, és ez ünnepi kényelmetlenség helyett ajánlom, hogy menjünk át valamennyien egy jó kocsmába, néhány krigli sörre!

- Milyen igaza van - protezsálta barátja szónoklatát a kecses, kancsal, harcsabajuszu óriás, akinek vörös orra olyan hatalmas és tömpe volt, mintha máris odavágtak volna hozzá egy paradicsomot a szónoklatok végén. Helyeslése annyira meghatotta a társát, hogy átölelte a kancsalt és jobbról-balról megcsókolta, majd folytatta harsány szónoklatát.

- Mit hencegjünk avval, hogy ez az ócska porfészek, ahonnan nyeregedző dratvát, néhány tejterméket és meggyfa pipaszárat szállítanak a városba, már nyolcszáz éve fennáll? Örülünk, hogy ilyen körülmények ellenére egyáltalában fennáll! Ne haragudjon a tisztelt lakosság, de nyolcszáz év alatt a leghülyébb polgárok is megtanulhattak volna már tejterméken, dratván és meggyfa pipaszáron kívül valami mást is csinálni.

- De mennyire! - szólt csókot hintve és mosolyogva a másik, felkapaszkodva a társa mellé. Ez sírva megölelte szolidáris barátját, majd egy váratlan retorikai fordulattal így folytatta beszédét:

- Ajánlom hát, hogy Ellen Grace-t, a világ legbübajosabb táncosnőjét válasszák meg a csúf, kövér polgármester helyett a város vezetőjének, és kezeskedem, hogy ez esetben itt olyan vidám közigazgatás veszi kezdetét, amitől újabb nyolcszáz éven át naponta hajnalig részegeskedik az egész város!

- Éljen! - üvöltötte a kancsal. És a nép még mindig nem tudta, hogy mire vélje az esetet.

Most azonban sikerült kívülről betörni a tanácsterem hatalmas ajtaját, és onnan az erkélyre nyomulnia nyolc-tíz markos rendőrnek és városi altisztnek.

És elkezdődött az ütközet.

A fiatalember és a harcsabajuszu óriás kemény ellenfeleknek bizonyultak. Az első két pofontól heten kilencfelé röpködtek, és ekkor ádázan belevetették magukat a korlátról a támadók csoportjába. Végül is alulmaradtak a nagyszerű tusában, de ordítás, szitok, üvegajtó, világító-gömb, zászlórúd csörömpölése, recsegése töltötte be az erkély felől a teret, és a fiatalember a talpig cafatokra tépett angol lobogóban felpattant a korlátra.

- Emberek! Belénk fojtják az őszinte igazságot! Elnyomják a... - Elnyomták. Egy hurkot dobtak hátulról a nyakába, lerántották, és végül mindkettőjüket jól megkötözve, a sivitó vármegyei mentőkocsi beszállította a londoni highgate-i szanatóriumba, ahonnan elszöktek.

Első fejezet

Az olvasó joggal aggódhat.

Milyen regény következhet ilyen bevezetés után?

Sajnos, semmi jót nem mondhatok. A helyzet a későbbiek folyamán még bolondabbul fejtetőre áll. Pedig a bevezetésnél lehetetlenebbre aligha fordulhat valami.

És mégis.

Az olvasónak olyan eseményekkel kell számolni, amelyek meghaladják az átlagember elképzelését.

Nem tartozik regényünkre, hogy miképp került a két különleges egyén Tolwer Citybe, hogy honnan szerzett Daughter Hill örökös grófja rövid bundát és egy jól szabott angol lobogót, továbbá óriási és kancsal barátja sikkos piaci kosarat kalapnak. Nem is foglalkozunk tovább Tolwer City lakosaival, akiket bizonyára vérig sértett a nyeregdedő dratvának, a tejtermékeknek és meggyfa pipaszáraknak méltánytalan lebecsülése.

Azt talán mondanom sem kell, hogy az eltávolított szónok azon indítványát, hogy Ellen Grace művésznőt válasszák meg a kisváros polgármesterévé, megvitatás tárgyává sem tették.

E regényünkre csupán az tartozik, hogy a két szökevény elmebeteg, kik egyben teljesen részegesek is voltak, kötéllel rögzített állapotban megérkezett a highgate-i szanatóriumba, ahonnan kétnapos kalandjukra indultak, az örök éberségét kijátszva.

Itt azután gondos, de határozott kezek eljuttatták őket a betegszobáikba, és intézkedés történt, hogy külön ápoló vigyázzon rájuk, nehogy szökésük megismétlődhessék. Ezen idő alatt az ápoltak vagy szónokok, az ember igazán nem is tudja, hogy nevezze őket, mélységes álomba merülve kipihenték a részegséget, a nyilvános szereplést és az ezzel együtt járó, hosszas kényszerítést.

Történetünkre elsősorban is az tartozik, amit sem Tolwer City polgárai, sem az ügy többi résztvevője nem tudott. Az, hogy a két ember közül az egyik, Sir Felix nem volt bolond. Természetesen két holtrészeg ember elmeállapota akkor is kevés eltérést fog mutatni, ha az egyik józan állapotban normális.

Egyáltalán, ez komplikált dolog az elmeállapottal.

Ha egy diplomata felmászik az utcai lámpára, elviszik a mentők. Ha egy villanyszerelő teszi, semmi baj. Ha ugyanez a villanyszerelő jegyzéket nyújt át egy nagy hatalomnak, nyomban beszállítják. Mind a jegyzék átadása, mind a lámpaoszlopra mászás lehet teljesen normális és szükségszerű cselekedet, és lehet komoly körtünet.

Egy távoli rokonom könnyűipari részvényekben spekulált, és a szomszédban lakó egyetemi orvostudós szerint, aki követte tőzsdei tanácsát, ez a rokonom nagyon okos. A házi orvos szerint gyógyíthatatlan elmebeteg. Nekem is feltűnt, hogy egyszer be akarta vezetni a fél bajusz és fél szakáll viselet divatját. Ha ezzel sok pénzt keres, úgy ezért is nagyon okos ember hírébe kerül.

Én azonban csak azt akarom közölni, hogy Sir Felix, Daughter Hill örökös grófja, valamennyi ismerőse szerint teljesen épelméjű volt. Épelméjúsége mellett tanúskodik az a körülmény is, hogy nem azért vitették be a highgate-i szanatóriumba, mert tombolt.

Elhatározta, hogy megnősül. Talán ha ehelyett tombol, úgy sohasem kerül az ősi kastélyból a bolondokházába.

Famíliája szempontjából régebben is kínosan hatott világias gondolkodásmódja és a hagyományoktól eltérő életmódja, de ez még nem okozott volna különösebb bonyodalmakat.

Daughter Hill grófjai egy ősi várkastélyban éltek, az angol szigetbirodalmon belül, külön spléndid isolationben. A legidősebb családtag a hitbizományszerű vagyon ura. Mindig a közvetlen leszármazott öröklí a vagyont, melyből a többiek csak haszonélvezetet kapnak.

Már a gyermek Felix furcsa hajlandóságáról tett tanúságot, amikor atyját arra kérte, hogy a hagyományos cambridge-i főiskola helyett Londonban neveltesse. Az atyában is szunnyadhatott némi különleges vér, mert a fiúnak ezt az indokolatlan kívánságát teljesítette.

Talán ha a korán elhunyt atya, Sir Oliver, az egykori várúr, fiának e kívánságát nem teljesíti, úgy Sir Felix nem lesz később a highgate-i elmeógyógyintézet lakója, és nem kerül sor a Tolwer City nyolcszáz éves fennállása alkalmából elmondott szónoklatára. A londoni környezetben, úgy látszik, sok népies szokást szívott fel magába az ifjú természete. Egyszer például híre jött, hogy díjat nyert valami kerékpárversenyen.

Ekkor már nagybátyja, Lord Arthur Hontings lett Daughter Hill második grófja (többek közt a Balmoral Főudvari Csillag-rend Nagykeresztjének tulajdonosa). Szögletes fejű, duzzadt szemhéjú, vörös pillájú, álmos tekintetű, enyhén pocakos, magas egyén volt. Furcsa, nehezen kavaráó nyelvvel gyúrta szét a szavakat, és májfoltos, nagy keze közben mint két idegen tárgy, bábszerű mozdulatlansággal pihent a combjain. Esetleg jobbával roppant állkapcsát dörzsölgette. Nagyon finom és régimódi ruhákat viselt. Ő volt az elhunyt legidősebb Hontings fiának gyámja nagykorúságáig, amikor a család címeit, vagyonát, birtokait mint a hitbizomány néhai urának egyetlen törvényes utóda átveszi.

A Daughter Hill-i ősi várkastélyban együtt élt e család számos álmatag, nemesi tagja. Ezen főurak nagyfokú aggodalommal és mérsékelt rokonszenvvel figyelték Sir Felix majoreszko világi, úgyszólván népies természetét. Így például nevéhez méltatlan motorkerékpározó szenvedélyét, megalázóan jó rugbyeredményeit, profán kártyázó és kocsmázó tömegszórakozásait, cukrászleánykákka és áruházi elárusítónőkkel folytatott liezonjait, méltóság nélküli közös mulatozásait diáktársaival. Olyan hírek jutottak el a vén Daughter Hill-i várkastélyba, hogy a család komoly aggodalommal tekintett az ifjú jövője elé.

Azért mégis villámcsapásként hatott a gögös, mohos várkastély lakóira, amikor a roppant birtok, történelmi kiváltságok, címek és kitüntetések egyetlen örököse, huszonnegyedik évét betöltve, megérkezett a Daughter Hill-i boltozatos, hatalmas cinteremben egybegyűlt család elé, és végiglépkedett közöttük egy enivalóan kedves, fitos, grimaszra hajlamos, jelenleg kissé ijedt művésznővel az Examiner kardalos táncosnői közül.

- Ez Ellen Grace, a menyasszonyom - újságotla örömmel a félálomban várakozó család tagjainak, kik között az idősebbek a katakombák falán aszalódó, antik szerzetesek földi maradványaira emlékeztettek, míg az ifjabbak vegyipari úton előállított, még kezdetleges kivitelben sikerült emberi teremtményekre.

- Ellen vagyok... - szólt a bájos hölgy kecses, de kurta bókkal, behajló jobb térde mögött lekoppánó bal cipőorral.

Walter Jeremias Hontings, alpecsétőr és Burkhman grófja (az ezüstgyapjas rend keresztjének tulajdonosa) később meg mert volna esküdni, hogy Sir Oliver Hontings, ki Oroszlánszívű Richárddal végigverekedte a Szentföldet, megmozdult ráájában, és szorosabbra fogta buzoányát.

A bársonykabátos, agg Sir Evans Hontings, a királyi méneseek főtanácsadója (örökös tiszteletbeli régens, Sub Victoria Et Fillias Rex stb. stb.) úgy érezte, hogy köszvényes bántalmi kiújulnak, és csontvázsovány termete kétrét görnyedve támaszkodott ébenfa botjára, miközben hang nélkül elhagyta a cintermet.

A család többi tagja mozdulatlanul ült az ősi képek alatt, olyan harmonikus viszonylatban ezekkel, mintha kiegészítő domborművei lennének a falon függő szépapáiknak.

- Anton majd egy vendégszobát nyit Miss... Miss... Helénnek... - mondta szétmázolt, álmos szavakkal Sir Arthur, örökös pear és Daughter Hill második grófja (többek között a Balmoral Főudvari-rend Csillag Nagykeresztjének tulajdonosa). - És azt ajánlom, hogy most valamennyien vonuljunk vissza.

Ellen örökké mosolygó, csöpp szája nyitva maradt a csodálkozástól, amíg a sok ódivatú, hosszúkás arcú főúr és főúrhölgy elhagyta a boltozatos cintermet. Érezte, hogy ha éjfélkor lenne tanúja e jelenetnek, idegsokkszerű rohamot kapna ijedtében e kísérteties látványtól.

Így sajnos elnevette magát.

Lady Anna Emerencia miatt. Lady Anna Emerencia Hontings, egy hetvenhárom éves, hajadon családtag, valamennyiük között a legmagasabbra nőtt, és arca olyan fehér volt, mint aki hosszú ideig befalazva élt. Soványságával együtt, így víziószerűvé hangsúlyozódott a lénye. És ezt a hangsúlyt megkétszerezte egy szokatlanul széles szalag a hajában, ódon, csuklóban és nyakán tapadó ruhája, lefüggő csipkedíszekkel. Egy ilyen lecsüngő csipkedísz beleakadt a lépcsőnél felállított lovagi páncélzatba.

- Ah... ah... Még ez is! - rikoltotta dühösen és ijedten.

- Majd én segítek! - lépett hozzá készségesen Ellen Grace, de mielőtt még érinthette volna, a kísérteties hölgy felvetett fejével így sipított rá:

- Ön!... Ön ne közeledjék... Ah, hisz ez borzalom! Egy Sir Felix ilyen eltévelyedetten! - Csak úgy remegett a hajába fűzött szalag, amikor ezt mondta.

- Kérem, kérem! - szólt Ellen Grace dühösen. - Nem tudtam, hogy a jóindulat további szerencsétlenséget jelent személyemben. Ha ön igazi nemes, asszonyom...

- Azonnal hagyja abba! Én leány vagyok!

- Ezt én abbahagyom, és kár, hogy ön már régen nem hagyta abba. Leánynak lenni nem jó! Még a legelölkelőbb hölgy is jól teszi, ha férjhez megy idővel. És mondhatom - ezt már a többiek felé fordulva mondotta -, nagyon szépen viselkedtek velem, akit végre is Felix hívott ide!

Közben Anna Emerencia, mint valami özönvíz előtti, roppant hattyú ős, kilibegett a teremből, otthagya egy darab csipkét a lovagi páncélon, Sir Arthur pedig Ellen Grace-hez lépett:

- Csakugyan elnézését kell kérnem, Miss... Miss...

- Ellen Grace - mondta határozottan Felix.

- Igen... tehát Miss Ellen Grace. Ön természetesen a család vendége, és nem tehet arról, hogy Sir Felix kissé különös helyzetbe hozta... Ha megengedi, tehát visszavonulunk.

A család úri vontatottsággal elvonult.

Végre kettesben maradtak a történelmi ódonságú csarnokban, a fitos görli és a Temze strandján barnára égett, vigyorgó majoreszkó.

- Fel a fejjel, Ellen - szólt, és vidáman hátra vágta a lányt, hogy az csuklott egyet. - Furcsa bácsik és nénik az én rokonaim, de alig kellemetlenek. Anton majd a szobádba vezet, és ha nincs kifogásod ellene, később felkereslek.

Az ősz, lóarcú, fekete libériás lakáj mozdulatlanul állt az ajtóban.

- Te... Te nem jössz velem, Felix? - kérdezte a lány bizonytalanul.

- Beszélék az öreg Arthurral, kijár a tekintélyének, hogy unatkozzam vele időnként.

- De... - és körülnézett szeppenten - én félek...

- Felesleges. A kísértetek úgy elbűjnek egy mésalliance kilátásai elől, hogy szellemidézó legyen a talpán, aki előhívja őket. Különben pedig mitől félsz?

- Hogy... - arra mutatott, amerre elment a főúri család. - „Azok” megvernek, ha nem vagy velem.

Felix szívből felkacagott, magához rántotta a lányt, és megcsókolta.

- Nem, itt még asszonyt nem vertek meg! Előfordult a régi szép időkben, hogy olykor lefejezték egyiket vagy másikat, és beszélnek egy renitens hitvesről, kit tanácstalan férje végül is kénytelen volt az egyik toronyszobába befalaztatni, de megalázó inzultus Daughter Hillben még hölgyet nem ért.

Ellen kissé nyugodtabban követte a lakájt.

Csoda, hogy a félkör alakú vendégszobában a csúcsíves ágy nem roskadt magába szó nélkül a bőröndből előkerülő profán csipkék, illatszeres üvegek, képes magazinok, cigaretta, öngyújtó és hasonló holmiktól.

Ezen helyiségben, a francia forradalom idején, a Capet család két hölgytagja töltötte el az emigráció idejét.

Az ágy egy nyikkanásba múltó sóhajjal eltúrta, hogy eme Ellen Grace hanyagul végig-hemperedjék rajta, elővegye kedvenc magazinját, és csokoládét rágcsáljon, majd cigarettázva várja, hogy azt az angyali Felixet viszontlássza.

Közben egy alattomos, ijedt egér pillantásától követve, csokoládétól maszatos kezeit a baldachin pompás lefüggő selymébe törölte.

Ezalatt Arthur lord, aki visszatért a cinterembe, álmos, vörös pillái mögül kíváncsian nézegette gyámfiát, hogy mi okozhatta a vesztét ennek a látszólag egészséges fiatalembernek.

- Mai rossz tréfád - szólt mélyen - meghaladja csúf tetteidet is, amikor őseid nevével megnyerted a sussexi díjugratást. Nem teszem szóvá az ökölvívó bajnokságot, mert ezt mégis... ifjú korod menti valamelyest. De ha meggondolom, hogy boldogult nagyatyád nem vállalta a miniszterelnökséget, mert félt, hogy így lenyomtatják újságokba a nevét, és néhány pennyért bárki megveheti...

- Igen, az öreg nagyon okos volt, de sok tekintetben kissé bogaras - ez volt minden, amit a nagykorú várúr mondott.

- Nézd, Felicitás - szólt Sir Arthur merengve, és roppant állat simogatta közben. - Hogy a vér vízzé válik, az rendben van. Illetve nincs rendben, de tény. Előfordulhat. Azonban fontos, hogy a világ ilyen szomorú élettani elváltozásokról ne értesüljön. Le kell tehát tenned Miss Lillian...

- Ellen Grace.

- Igen?... Hm... No, nem baj. Szóval, le kell tenned szándékozási, mert egyetlen örökösöd vagy az ősi névnek, rangnak vagyonnak és...

- Unalmas vagy, Sir Arthur. Magam határozom el, hogy mit teszek és mit nem. Pókhálós kastélyunkért és komikus gögötök miatt egyetlen vidám napot sem áldozok életemből.

És nevetett.

- Nézz ide! - Sir Arthur a falra mutatott. - Ez a négy kép Daughter Hill történetét ábrázolja. Az első kép egy viking bárka, amely kiköt a csúcs keleti lejtője alatt, a tengerparton, és Hódító Eck nevű őszöd zsoldosaival partra száll. A második kép ama sátorbort ábrázolja, amelyet száz évvel később a római légiók sem bírtak elsöpörni e tájról, sőt nagy részüket a Rőt Jakab nevű őszöd hadai elpusztították a környékről. Ezen a harmadik képen láthatod a Daughter Hill-i vár romját, amikor, magukat a király hadainak álcázva, lázadók kértek bebocsátást, és amikor már belül voltak, leölték a katonáinkat, és felgyújtották a várat. És itt láthatod a negyedik képet, midőn háromszáz év előtt Nagyvonulási Richárd újjáépíttette Daughter Hillt! Ekkor adományozta öfelsege, hogy családság áldozatai többé ne lehessünk, ama kiváltságot, mely szerint minden embert, ki fegyveresen jelenik meg a vár előtt vagy a várban, nyomban elpusztíthatunk! Azért volt az uralkodói kegy, hogy Angliának ez a dicsőségekben megvénült támasza, Daughter Hill vára minden ármány és veszély ellenére fennmaradjon. Ez a páratlan jog ma is érvényben van! És ezt a jogot csak olyan várurak gyakorolhatják, akiknek hűsége és hagyománytisztelete a biztosíték, hogy e jogukkal élve csak védői lesznek a törvénynek, de nem csorbítói. Tudd meg, hogy a nagygyakorlatok idején, amikor Daughter Hill vendégül látja öfelsege tisztjeit, ezek minden fegyvert a táborban hagynak, mielőtt várunk udvarára lépnének. Hagyományos jogunkat még öfelsege hadserege is tiszteli! - Kipirultan hadonászott, és egy polc felé fordult, amelyen ócska föliánsok porosodtak emberemlékezet óta. - Nézd ezt a tíz kötetet. A család történetét és hagyományát foglalják magukban. E család különösen nagy volt abban, hogy elődeik dicsőségét a hagyományok szertartásszerű tiszteletével fenntartsa. De te nem törödsz velük! Te víkendre jársz és regattázol! Halld tehát válaszomat a bejelentésedre...

- Sir Arthur, sajnos, unalmasan beszélsz, mint egy kiöregedett szpiker, és kenetteljesen is, mint valami vidéki népoktató. De azért halljam tehát a válaszodat.

- Az ilyenfajta beszédet megrendült egészségi állapotoddal hozom összefüggésbe. Képtelenség előttem, hogy őseiddel szemben...

- Tisztelem és szeretem az őseimet, elsősorban mert békén hagynak, és békében pihennek. És nem is olyan biztos, hogy a te pártodon lennének. Kérdés, hogy Hódító Eck vagy Nagyvonulási Richárd milyen álláspontra helyezkedtek volna, ha a táskagramofon, az ökölvívás és a motorkerékpározás letűnt koruk vívmányaihoz tartoznak. Ami a múltból átszármazik a jelenbe, az csak hagyomány, és ezek között lehet olyasmis, amit valamelyik őstiltott vagy helyeselt. De ami a múltban nem volt, csak mostanában létezik, azt te nem tilthatod őseim nevében. Az ő idejükben nem ismerték a regattát, de történetesen a vikingek szerettek hajózni. A víkendezést nem ismerték, tehát nem is tilthatták. De nem létezett az ő korokban Ellen Grace sem, mert mindössze tizenkilenc éves, így az ő személye ellen nem tiltakozhatsz őseim nevében.

- Elég! Jegyezd meg, hogy amíg e négy kép itt függ a falon, amíg ezek a kötetek itt sorakoznak a polcon, addig ne várd, hogy a család beleegyezik Miss... izé, Ellennel tervezett házasságodba!

... Másnap reggel, amint Sir Arthur belépett a nappaliba, szinte elszédült meglepetésében: a Daughter Hill-i vár történetét ábrázoló négy festmény helyén más képek függtek! Legszembeötlőbb volt a Demimonde című párizsi lap mellékletéből kivágott táncosnő fotográfiája, aki megoldotta ama világraszóló problémát, hogy miképpen lehetséges egyetlen selyemzsebkendőből egy minden tekintetben kifogástalan táncosnői ruhát szabni. Mellette a New York Magazin-ból származó chicagói vágóhidak látképe függött; a harmadik ősi kép helyét egy francia revü jelenete foglalta el, és végül, a negyedik ősz ábrázolás pótlása: egy csecsemő és egy doboz színes lenyomata, azon felhívással, hogy lehetőleg mindenki egyen napjában többször valami különös nevű, vitaminos tápanyagot. A tíz kötet helyén ott sorakoztak Ellen Grace és Sir Felix összes művei, amiket poggyászaikból előkerestek, jobbára vicces, tréfás regények.

Második fejezet

A highgate-i elmeegógyintézet két részből álló főépületéhez néhány pavilon is tartozott! A pompás angolkertben keresztül nyomban látható volt a főút, amely a többinél jóval szélesebb és népesebb is volt. Ebből vezettek a kisebb mellékutcácskák, olajfákkal és délszaki növényekkel beültetve. Jókora park terült el a highgate-i magaslat körül, hogy a kijáró betegek kedvükre sétálghassanak.

A főút végén díszpalmák mögé rejtett, boltozatos, márványdíszes kapubejárat fogadta az érkezőket. Az intézet zárt jellege - mivel zárt osztálya is volt a highgate-i elmeegógyintézetnek - semmiben sem nyilvánult meg, ha valaki az épületet és a parkot szemügyre vette.

A főépület bejárata után hatalmas, szinte szabályos kör alakú, modern előcsarnok fogadta az érkezőket. Az előcsarnok falaira, közepes kivitelű mozaikok fölé, latin mondatokat talált helyesnek elhelyezni az építész, többek között ilyeneket: „Bátor légy, sokra mégy!” vagy: „Ép testben ép elme!” stb.

A jobb oldalt teljesen betöltötte a porta, ahol Mr. Milton állt nap mint nap hadsegédeivel a helyzet magaslatán.

Ezek a hadsegédek úgynevezett boyok voltak. A betegek vagy látogatók kívánságára bárhova elszáguldoztak és visszatértek. Mr. Milton már nagyon öreg volt, de még mindig nélkülözhetetlen, mert azok közé a kevesek közé tartozott, akik minden csínját-bínját ismerték az intézetnek.

A kör alakú hallból vezetett a főlépcső az emeletekre, és innen nyílt néhány mellékfolyosó, de senki sem hagyhatta el az épületet anélkül, hogy a hallon áthaladjon. Itt jelent meg egy nap, röviddel Sir Felix Daughter Hill-i látogatása után Arthur Hontings Lord, Daughter Hill első grófjának atyahelyettese (többek közt a Balmoral Főudvari Csillag-rend Nagykeresztjének tulajdonosa).

Személyesen Palmers tanár úrral akart beszélni.

Kivételesen sikerült e nagyúrnak a tanár elé jutnia, holott ez a délelőtti órákban ritkán fogadott, és egyébként se volt könnyű bejutni hozzá. Palmers egyetemi tanárnak a városi lakásán kívül az intézetben is kétszobás lakrész állt rendelkezésére, az emeletnek azon a részén, ahol a főápolónő és néhány orvos lakott.

Lord Arthur elmondotta a tanárnak, hogy milyen különleges tüneteket észlelt az öccsén. Kiváltképp az elcsereült családi képek ügyét hozta elő, de néhány előzményt elmulasztott megemlíteni.

- Képzelteri tanár úr, mennyire megdöbbsentem, midőn az ősi képek helyett mindenféle profán magazinoldalak kerültek a keretekbe!

- És különben is zavarosan viselkedett Sir Felix?

- Teljesen! Az egész család a legnagyobb megdöbbsenéssel vette észre például, hogy egy ifjú színésznőt hoz magával az ősi kastélyba Londonból!

- A családnak az a kívánsága, hogy Sir Felixet megfigyeljük?

- Több! Sir Felixet nem szabad addig az épületből kiengedni, amíg egy történelmi családot nevetségessé tehet!

- Hogy ebből az épületből mikor szabad kiengedni valakit, azt én döntöm el, ha nem veszi rossz néven, Sir.

- Mondanom sem kell - folytatta, kikerülve a megjegyzést, Lord Hontings -, hogy az itt-tartózkodás és a szükséges eljárás költségeit tetszés szerint határozza meg a tanár úr.

Palmers felállt, és hűvösen ezt mondta:

- Most megbocsát, de kezdődik a vizitem.

Egy pillanatig farkasszemet néztek egymással. A tanár tekintetében elutasító tartózkodás volt.

Ezután Lord Arthur elhagyta a tanár szobáját, és érintkezésbe került Gordon főorvossal - az intézmény egyik fő egyéniségével -, akiről később még szó esik.

- Szeretnék minden feltűnést elkerülni.

- Ez a mi célunk is, Sir - felelte a szolgálatkész Mr. Gordon. - Van egy bevált módszer, amellyel vonakodó gyanús egyéneket...

- Feltételezem, hogy Sir Felix Hontingst nem tartja gyanús egyénnek.

- Tisztára orvosi értelemben használtam a kifejezést.

- Az más. Az orvosi gyanú nem sértő.

- Tehát bevált módszer, hogy mondjuk, önt felvesszük mint elmebeteget...

- Ezt azonnal vonja vissza! - hüledezett Lord Arthur.

- Szíveskedjék meghallgatni. Mi telefonon értesítenénk Sir Felixet, hogy ön itt vizsgálhatja magát, mert gyanús...

- Ismételten kérem, hogy ezt ne alkalmazza!

- Szóval, hogy ön felvétette magát, és kéri, hogy Sir Felix látogassa meg. Ha azután Sir Felix megjelenik az intézményben, már módunkban áll öt tapintatosan itt tartani.

- Remélem azonban, hogy a tapintatosan szó nem üres kifejezés.

- Sir! Jagodek főápoló tapintat tekintetében a legfinnyásabb követelményeknek is megfelel.

Jagodek főápoló egy méter kilencven magas volt, és könnyedén meghajlította vagy eltörte az öntött vasat.

- Ezek szerint azt hiszem, hogy a legsürgősebb teendőket megbeszéltük.

- Magam is azt hiszem. Lordságod nyugodt lehet abban, hogy a legjobb kezekre bízta nevelt fiát.

- Mennyi ideig tart a megfigyelés?

- Hát, kérem... Mielőtt a tanár úr bizonyítványával elbocsátanak valakit az intézményből, ritkán múlik el hat-nyolc hétnél kevesebb.

- Ez nem számít. Azt hiszem, jót fog tenni Sir Felixnek, ha egy ideig nem él társadalmi életet. A fő, hogy a megfigyelés alapos legyen.

Így került Sir Felix, a Lord telefonhívása alapján, Palmers highgate-i elmeógyógyintézetébe, és bármilyen tapintatosan is eszközölték a beteg visszatartását, Jagodek bal felső, nagy őrlőfoga áldozatul esett az ügynek, és ezt most egy vékony láncon a mellényzsebében hordta, az órája mellett.

Harmadik fejezet

Ezután következett Sir Felix ismeretsége és mélyebb barátsága Vucli Tóbiással, aki az önműködő villamos szakaszjegyet feltalálta, és ez okból tartózkodott a highgate-i intézetben.

Ugyanis Sir Felix nem fogta fel tragikusan a sorsát. Amikor este bejött hozzá Palmers tanár, négykézláb körüljárt a szobában, ugatott, és kérte, hogy oltsák be veszettség ellen.

A rövid bokszmeccs után, amellyel a zárt osztályra jutott, mert a többség legyőzte, elsősorban nevetett. Az egész históriát ostobaságnak tartotta, és egy pillanatig sem hitte, hogy hosszabb ideig itt tarthatják. A fényűző módon berendezett szanatórium nem volt valami ijesztő, és miután visszaadta Jagodek főápolónak bal felső nagy örlőfogát, egy kedves hölgygel találta magát szemben.

A hölgy szőke volt, bús arcú, nagyon szép, kissé telt idomú, és ruhájával jobban illett volna valamelyik ötórás teadélutánra, mint egy szanatóriumba.

Egyike volt az intézmény specialitásainak, hogy az aránylag nyugodtabb betegeket a főápolónő fogadta.

- Bocsánat - szólt mosolyogva Sir Felix, és megigazította a csonkot, amely nyakkendőjéből megmaradt -, néhány fickóval nézeteltérésem volt.

- Ön Sir Felix?

- E pillanatban nem tudom biztosan. Állítólag Daughter Hill örökös grófja egy életen át nem bonyolódhatik ilyen szituációkba...

- Önnel szemben senki nem volt erőszakos - mondta kedvesen -, ön kényszerítette az alkalmazottakat, hogy kötelességüket teljesítsék.

- Ön egyike az intézet orvosnőinek?

- Hilde Negrin vagyok, a főápolónő - és nyomban tovább csevegett. - Megjegyzem, félig orvosnak számítok, már van néhány félévem. Nem akar uzsonnázni?

A szanatórium minden osztályán pazar helyiség állt rendelkezésére az ápoltaknak, társalgás és étkezés céljaira.

- Először arra volnék kíváncsi, ha nem veszi rossz néven, hogy miért hoztak voltaképpen ide? Én egy üzenetet kaptam, hogy nagybátyám beteg...

- Hát ez nem tartozik rám - felelte a szőke, szép főápolónő mosolyogva.

Ő inkább azért volt itt, hogy megnyugtassa a betegeket. Illetve, hogy szépségével nyugtalanságot keltsen, és ez az ellen nyugtalanság valamilyen orvosi elgondolás szerint azonos a nyugalommal.

Ha valaki dühös, mert néhány ápoló elbánt vele, annak a legteljesebb nyugalomnak megfelelő állapot, ha egy szép nő jelenléte izgalomba hozza. Ezért Hilde Negrin nem szívesen beszélt az újonnan érkező aktuális kérdéseiről, hanem inkább karon fogta, és uzsonnázni ment vele.

Ez olykor sikerült, olykor nem.

Sir Felix esetében sikerült, mivel Daughter Hill örökös grófja a nagy verekedés után rendkívül megéhezett. A főápolónő azután bemutatta Vucli Tóbiásnak, és ezzel végleg lekötötte Sir Felix figyelmét.

Az önműködő szakaszjegy feltalálója egy négyszögletű kazettát hordott magánál állandóan, és bemutatta találmányát. Ez a találmány annyira bonyolult volt, annyira érthetetlen és végcéljában semmiféle tekintetben nem praktikus, hogy Sir Felix nyomban megbarátkozott Vucli Tóbiással.

Szerette a bogaras embereket. Itt aztán volt elég.

Vucli Tóbiással azonban komoly barátságot kötöttek, mert ennek olyan feje volt, mint egy sült halé.

A fentiek után történt a két beteg szökése, majd pedig a bevezetésben leírt szereplésük Tolwer City jubileumán, amikor az erkélyről Sir Felix nagy beszéde után mindkettőjüket ismét beszállították a highgate-i elmeógyógyintézetbe.

Negyedik fejezet

Ellen Grace figyelmét elkerülte a lapokban közölt hír, amelyben megemlíti Sir Felix és Vucli Tóbiás szereplését Tolwer City városában és visszaszállítatásukat az intézetbe. Ellen Grace várta, hogy vőlegénye felkeresse.

- El se tudod képzelni, milyenek voltak - magyarázta a fivérének, aki meg szokta várni a színháznál. Mert Ellen Grace eljegyzése után továbbra is megmaradt a színház kötelékében. Közölte Felixszel, hogy önálló kenyérkeresetéről csak akkor mond le, ha majd nőül veszi.

- Kikről beszélsz? - kérdezte Bob, a fivér.

- Lent voltunk Felixszel a családnál. Ott volt például egy Emerencia nevű, hosszú, női mágnás, akit eddig csak kísértetnek tudtam volna elképzelni. Azután egy Sir Evans, olyan arccal, amilyennel szobor lehetne a Trafalgar Square-en.

- És kedvesek voltak hozzád?

- Hát, ahogy vesszük... - felelte, és kissé elpirult. - Tudod, ezek más emberek, más a kedveségük és izé...

Csendesen bandukoltak. Bob tisztában volt mindennel. Azonban ki törődik az ősnemesi angol családdal. A fő, hogy ez a Felix egy remek pofa, szereti Ellent, és nagyszerűen ért a motorhoz. Bob ugyanis tagja volt egy londoni motorkerékpárklubnak, és szenvedélyesen érdekelte minden, ami a motorral összefüggött, a ventillátortól a repülőgépig.

Amikor már vagy nyolcadik napja semmi hírt nem kapott Felix felől, Ellen Grace leutazott Daughter Hillbe. Merészen és teljes nyugalommal egy bérkocsin megjelent a várkastély előtt, és bebocsátást kért. Úgy mondta, hogy Sir Evansszel kíván beszélni, mivel a többiek nevét elfelejtette.

Egyike az ódon vár örökké fennmaradó rejtélyeinek, hogy miért fogadta Ellen Grace-t Sir Evans. De itt már a hatszáz éves elején az is előfordult, hogy fényes nappal egy vasvitézt láttak a kastély tornyán, magasra tartott, villámot szóró karddal.

Sir Arthur is jelen volt Ellen Grace fogadásánál.

- Bocsánat, hogy csak így jelentettem magam... - lihegte kissé ijedten, a fényes díszteremben.

- Nem tesz semmit - legyintett Sir Evans, és egészen másfelé nézett.

- Nem ez a kérdés - szólt Sir Arthur. - Úgy tudom, hogy ön színművész.

- Igen - felelte készségesen -, a Madison Hall revüjében szerepelek most. Persze, önök ritkán jutnak hozzá, hogy egy rendes revüt lássanak.

A két főúr kissé elgondolkodva összenézett.

- Nem emlékszem ilyesmire családuknak - felelte Sir Evans.

- De ez aligha fontos - vélte Sir Arthur.

- Kérem, én úgyszólván mindennap találkozom Sir Felixszel...

- Igazán?

A kérdés úgy hangzott, mintha a földre dobtak volna valamit, és koppanna. A lány nem tudta, mit kezdjen ezekkel a meredten üldögélő, idős urakkal. Ezek úgy beszélnek vele, mintha itt sem lenne.

- Tessék nekem megmondani - bökte ki végre egyenesen -, hogy hol van Félix?

- Ezt semmi körülmények között sem fogjuk megtenni - felelte álmatosan Sir Arthur.

- Én a menyasszonya vagyok!

- Tagadom!

- Szóval, mert én a menyasszonya vagyok, önök eltüntették Felixet!

- Nem zárkozunk el a kérdés humánus megoldása elől...

Vagy kétezer font jelent meg Sir Arthur bágyadt, májfoltos kezében, enyhén rózsaszín szőrzetű, lapátszerű ujjai között, a belső zsebéből. Örökre elérhetetlen, mesebeli kincs egy kis táncosnő számára. A nő elvette a pénzt, és apró kezének egy olyan erélyes mozdulatával csapta az arcába Sir Arthur Hontingsnak (többek között a Balmorel Főudvari Csillag-rend Nagykeresztjének tulajdonosa), hogy ennek néhány másodpercig káprázott a szeme. Azután elébe toppant, ökölbe szorított kézzel.

- Hol van Felix?!... Maguk?... Maguk - ijedt lihegéssel fejezte be -, maguk biztos befalzták!

Sir Arthur szomorúan bólogatott.

- Kár, hogy nem előbb szólt... Ez a kézenfekvő, jobb megoldás senkinek sem jutott az eszébe...

- És némi nosztalgiával nézett a toronyszobák felé vezető lépcsőkre: - Mit csináljak? Elfelejtettük...

A lány egyenesen a rendőrségre ment. Onnan egyenesen és félreérthetetlenül elutasították azon feljelentésével, hogy a lordoknál befalztak vagy vasra verve a pincebörtönbe löktek egy családtagot.

- Miss Grace, ezt nem hiszem, de ha így van is, mit tehetünk? Van ennek bizonyítéka? Mert akkor értesítem Londonban az udvarnagyi bíróságot, és egy-két hónap alatt kijöhet a végzés, egy főnemesekből álló bizottsággal együtt, hogy megidézzék a család valamelyik tagját.

- Hiszen addig meghal! Ez örültség! Tartsanak házkutatást!

- Már várkutatásra gondol, Miss Grace? Ezt éppúgy kívánhatja tőlem, mint hogy állítsam meg azonnal a robogó expresszt, mert megölnék rajta valakit. Hallgasson rám: ha a Hontings Lordok csakugyan befalazzák valamelyik rokonukat, amit kissé merész állításnak vélek, de feltéve és meg nem engedve, illetve csak feltéve, mert engedély adásra vagy megtagadásra nem vagyok illetékes, még diszkúzió formájában sem, ölordsaigaikat illetően, mondom, ha befalztak vagy kaszásverembe fásírtak hajítottak bele egy mélyen tisztelt, legmagasabb rokonukat, ez ellen sem tehetne senki semmit. Ami speciel engem illet, semmiféle esetben sem intézhetek kérdést egy Lord Sir Hontingshoz, és ami a kutatást illeti, nekik törvény adta joguk engem átkutatni, mielőtt belépek hozzájuk, mert a vár királyi kegyvel külön terület, ahol még ma is nyomban lelőhetik azt, aki fegyverrel lép be, legyen az gumibot vagy flóbertpisztoly, de hogy én ott kutathassak, vagy akár csak előleges kérelem nélkül belépjek, az éppolyan feladvány számomra, mint a kör négyszögesítése.

Azért mégis megtudta Ellen, hogy mi történt rendkívüli vőlegényével. Ez valahogy egy lapot juttatott hozzá, a Highgate magaslatán épült, elsőrangú tébolydából, ezzel a szöveggel:

„My Dear Dear!

Ezek a kiszáradt múmiák egy bolondházba csukattak. A koszt jó, csak nagyon vigyáznak rám, és Vucli Tóbiás néven lett egy jó barátom, aki feltalálta az önműködő villamosjegyet. Nincs semmi baj! Imádlak, és gondoldj rám, és ne félj, ezt a disznóságot megemlegetik a várkastélyban pókhálósodó, bágyadt múmiák.

Csókol

Felixed.”

Mint az események mutatták, a levélben kissé elfogultan pókhálós múmiáknak nevezett rokonok az esetet csakugyan megemlegették már az első szökése után. De hogy később még mennyire megemlegetik, arról a regény írójának sem volt még fogalma akkor, amikor Ellen Grace-t az eseményekről értesítette. Mert ami elkövetkezett, azt a legkorábban partra szállt, évezred előtti viking ős csontjaitól kezdve, a jövő században születendő legújabb Daughter Hill-i grófokig mindenkinek illenék megemlíteni, minden élő és holt családtagnak.

Ötödik fejezet

Jelenleg azonban Jagodek főápoló és társainak felügyelete mellett, abban a nagy, márvány-medencés, pompás fürdőcsarnokban tartózkodik őlordsága, amely ha csak a prospektusból nézzük, elsőrangú fedett uszodának látszik, de külön minden személyre egy-egy medencével, igen sok zuhannyal, pihenőpaddal és izé.

A prospektus fő előnye, hogy a padokhoz erősített szíjak és a szíjakkal lerögzített beteg fürdőzők a képen nem látszanak. Sőt, előnye a képnek, hogy Jagodek főápoló sem látszik, roppant természetével, tésztaszerű, kissé elmázolt arcával.

Ebben a teremben az álmából ébredt Sir Felix meglehetősen hideg zuhanyozásban részesült, majd úgynevezett pakolás után egy heverőpadra került. Vucli Tóbiás, már heverés utáni állapotban, egy asztal mellett ült, örökös papírokkal teli mappájával, és meglegedetten írta sürgető felhívásait, részint a villamostársaság jegyosztályához, részint az angol királyhoz, akit melleleg drámai egyszerűséggel figyelmeztetett, hogy további mellőzése esetén jelentést tesz a pénzügyminiszternek önműködő és Marconi rendszerű villamosjegy-szabadalma ügyében.

Az ügy már jó néhány éve nem kerülhetett tető alá, mert Vucli Tóbiás szerint (ezt, ha kell, tanúkkal is igazolhatja) előnyös megjelenése miatt, közös hölgyismerősök által mellőzött férfi vetélytársai intrikálnak ellene.

Az egyetlen Sir Felix, Daughter Hill örökös grófja fogadta nagystílusú megértéssel az önműködő (Marconi rendszerű) villamosjegyek ügyét, és hajlandó volt a további kísérletek finanszírozására is.

Sajnos, a hatósági cselszövések - írta újabb memorandumának százötvenedik oldalán Vucli (régbben Wuthley) Tóbiás - e nemes úr pártfogását is lehetetlenné tették. Találmányának propagálásában Tolwer City lakossága előtt is elgáncsolták. Annyira, hogy az orrát is betörték, ami nyilvánvalóvá teszi a személye elleni machinációt. Ezt nyolcvantól usque százhuszig terjedhető elszenvedett pofon útján is igazolja. Felelősségének teljes tudatában kéri tehát az uralkodót, hogy amennyiben éppen nincs más dolga, szombaton négy és hat között, a látogatási időben keresse fel, és itt mindent megbeszélhetnek személyesen, zavartalanul. Ha kedves akar lenni, hozzon cigarettát magával.

Jagodek, az importált svájci ápoló, Lord Hontingshoz lépett.

- Sir! Soron kívüli látogatója érkezett.

- Már többször közöltem magával, Jagodek - felelte a nyakig becsomagolt ifjú -, hogy ilyenkor nem vagyok Sir! Hideg pakolásban megkövetelem a Priznic of Wales címet.

A lord felöltözött, és a szobájába ment.

A szobájában gyámja várakozott rá.

- És te még ide mersz jönni? - kérdezte meglepetten Sir Felix.

Sir Arthur nem tudta, mit feleljen.

Felfogása szerint nem volt igazságtalan eljárás Sir Felicist ide internálni. Hogy valami nincs rendben nála odafenn, az bizonyos.

- Mondd meg legalább, miért teszed ezeket a lehetetlen dolgokat.

- Parancsolj: amikor ide behoztatok, te négy szemközt figyelmeztetted elmebajom természetére. Ha leteszek házassági tervemről, az jóindulatúan befolyásolná a betegséget, ha nem teszek le róla, akkor előreláthatólag rosszabbodik a baj, és tán egész életemet itt kell töltenem. Nota bene, ez rokonszenvesebb hely az ősi kastélynál. És az itteni bolondok értelmesebbek az ottani családtagoknál. Mármost vedd tudomásul a hadüzenetet: magam is rájöttem, hogy bolond vagyok. És mindaddig bolond leszek, amíg ezt a hitvány eljárást a nyilvánosság előtt töredelmesen be nem ismeritek. Lehet, hogy holnap megjelenek Epsomban, a derbyn, és málnaszörpöt árulok vagy négykézláb állok a Buckingham palota előtt és kukorékolok, még nem határoztam.

A döntésre való tekintet nélkül, mindkét verzió pusztá említésétől Sir Arthur halálosan elsápadt.

- Gondoskodni fogunk - szólt tompán -, hogy e szörnyűségek egyike se fordulhasson elő.

Felix elgondolkozott. Úgy látszott, hogy más elhatározás érlelődött meg benne.

- Ide hallgass, Sir Arthur: volna egy közbevető indítványom. Küldd el nekem családunk és családi hagyományaink történetét, azokat a régi föliánsokat, hogy végre egyszer én is kellően áttanulmányozhassam. Lehet, hogy megtetszik nekem őseink sokféle követelménye a hagyományok tiszteletét illetően.

- És lemondasz Ellen Grace-ről?

- Csak e feltétellel olvashatom el a tulajdonomat képező könyveket?

- A könyveket természetesen meg fogod kapni. Mindig sok örömet jelent számomra, ha a hagyományainkat tanulmányozod.

- Ha tudni akarod, a hagyományok legnagyobb megsértése volt az a mód, amellyel Anna Emerencia néni Ellen Grace-szel elbánt. A vendégjog tiszteleténél, azt hiszem, ősibb hagyományunk nincs!

- Sem a helyzetet, sem az állapotodat nem tartom alkalmasnak arra, hogy ezt megvitassuk. E naptól kezdve egyébként, kívánságomra, külön ápoló fog rád vigyázni.

Hatodik fejezet

Felix már másnap megkapta a könyveket, és nyomban hozzáfogott, hogy buzgón tanulmányozza őseinek életét és ama hagyományokat, amelyekkel egyes kitűnő cselekedetüket akarták megóvni az enyészettől. Mert e hagyományok célja elsősorban az volt, hogy a hálás utódok bizonyos módon naponta megemlékezzenek a letűnt elődök dicső tetteiről.

Felix egyre nagyobb csodálkozással olvasta ezeket a könyveket, egyre meglepettebb elmélyüléssel forgatta a lapokat, mintha nagyon különös dolgokra jönne rá.

Vele szemben cerberusa, a most már kizárólag az ő felügyeletével megbízott Jagodek, A szép hiéna karmaiban című szerelmi regényt olvasta, és vajas kenyeret evett parizerrel. Őelőtte a pasas a főliánsokkal egyáltalán nem újság, ilyenek itt általában vannak. Azután egy szép napon kijelentik, hogy feltaláltak valamit vagy aranycsinálók lettek.

- Mondja, Jagodek, tudja maga, hogy mi az a tradíció?

- Hát kérem... mi itt a betegekről csak azt tudjuk, hogy nyugodtak-e vagy nyugtalanok, de a betegségüket nem mondják meg. De ha jól emlékszem, ez valami idegsokkszerű dolognak a neve. Inkább az idegosztályon fordul elő...

- Nem jól értett, öregem. Például tradíció, hogy ősidők óta a Lord Major, megválasztásakor, egy zsákra ül.

- Kényelmetlen lehet.

- Szóval, régimódi szokások ápolása, melyek egyben az ősök erényeinek tiszteletét jelentik: ez a tradíció, a hagyomány. Ebben a sok könyvben csupa ilyesmiről írnak.

- Azt hiszem, jobban tenné, ha ilyen vidámakat olvasna, mint A szép hiéna karmaiban című regény.

- Hm... Nem jó hasonlat egy hölgyre a hiéna.

- Miért? A hölgy is alattomos és veszedelmes.

- De a hiéna rossz szagú is, viszont egy veszélyes hölgy a valódi Atkinson illatánál kezdődik. Csak szerettem volna tudni, hogy mi a véleménye az olyan hagyományról, hogy mert egy ős kimentett valakit a vízből, bizonyos utódainak minden reggel jéghideg tóban kell megfürödniök...

- Hát speciel ezt a hagyományt itt mi is ápoljuk, zuhany és pakolás formájában, mint ősi szokást. Azt hiszem, ennek is az az alapja, hogy valaha, nagyon régen egy nyugtalan beteget beleejtettek a hideg vizes medencébe, és az jót tett neki.

- Ez nem hagyomány, ez egy megfigyelés praktikus eredménye. Csak akkor hagyomány, ha valamiféle eseményt emlékeztetéssé tesz. Például ha magának volt egy dédapja, aki nevezetes volt valamiről, és azóta utódai naponta valamit cselekszenek, ami emlékeztet őrá.

- Ilyen is van nálunk a családban, kérem, pedig mi nem vagyunk örökös grófok. A nagyapám hatszáz fontot vett fel a szőlőre, mert van egy kis szőlőnk, és azóta az apám, a két testvérem meg én is rendszeresen kell hogy emlékezzünk erre a nevezetességre, amikor törlesztjük a tőkét és a kamatokat.

Jagodek előadásmódján megérződött, hogy az esetből kifolyólag nem tartozik a hagyománytisztelek közé, viszont Sir Felix valamilyen oknál fogva súlyt helyezett arra, hogy az óriási, szeplős és vörös hajú, dühítően flegmatikus őrzője tudjon valamit a hagyományokról.

- Nézze, Jagodek, megint nem találta el. Nagy államférfiaink mondták, hogy Anglia a hagyományával áll vagy bukik. Ezért nálunk sohasem helyeznek hatályon kívül törvényt. Bíróságaink még ma is érvényesnek ismerik el az ötszáz év előtti halásztörvényeket.

- Ez nagyon érdekes. Mert magam is szoktam halászni. Csak mostanában nem érek rá. Szerintem leghelyesebb volna, ha ledőlne egy félóra, amitől ez a nyugtalansága elmúlik.

Felix tovább olvasta a fíliánsokat. Ha nem volna szerelmes Ellen Grace-be, kellemesebbnek találta volna a highgate-i szanatóriumot az ősi várnál. Igazán mindent megtettek, hogy az intézménynek ne legyen kórházi jellege. Két szárnyból állt a szanatórium, egy nyílt osztályból idegbetegek részére és zártból az elmebajosok számára, ahová Sir Felixet is internáltatta a család. A márványoszlopos, világos, szép, hatalmas folyosók, képekkel és szőnyegekkel, a tágas, nagy ablakú társalgók, az előkelő hotelekre emlékeztető hall, az ugyancsak hotelszerűen berendezett, hipermodern bútorzatú, erkélyes szobák mind-mind azt a célt szolgálták, hogy a betegek ne érezzék sorsukat súlyosnak.

Jagodek tanácsa ellenére Felix nem dőlt le, csak megszakította a fíliánsok tanulmányozását, és lement a szanatórium halljába, amely egyben társalgó is volt. De milyen gyönyörű!

A vasrácsokat az ablakokon bearanyozták, és a hatalmas terasz, ahol az uzsonnát fogyasztották a fenn járó betegek, szinte teljesen szabadnak látszott. Azt a vékony, főurak számára készült, finom acélhálót a könyöklő előtt szinte végig befutotta a vadszőlő.

Igazán bűbájos volt!

Az ápolók aranygombos, kék libériában, a hotelhall személyzetének hatottak. Csak amikor Birbaum úr, mert sietett az étkezéssel, zsebébe töltötte a kakaót, hogy felvigye a szobájába, és midőn Hughesné ezen mosolygott, ami természetesen annyira bántotta ennek a komoly embernek az önérzetét, hogy önagyságát nyomban meg akarta fojtani, akkor a közelben diszkrétan foglalatossokról kiderült, hogy képesek három másodperc alatt Birbaum urat szinte feltűnés nélkül eltávolítani a helyiségből.

Felix már a folyosón mosolyogva nézegette a haladéktalanul nyomába szegődött Jagodeket.

- Mi történik, öregem, ha én innen, megszököm? - kérdezte a főápolót.

- Nem létezik. De vegyük mint feltevést - felelte Jagodek. - Amennyiben megszökne, Sir, és sérülései ellenére kijutna az épületből, elveszíteném állásomat.

- Ne felejtse el, Jagodek, hogy ez esetben tudni fogom a kötelességemet, és nem hagyom éhen halni.

A vidám, kifogástalanul elegáns Sir Felix nyájas mosollyal üdvözölte uzsonnázgató, agybajos kollégáit, és őszinte részvétellel érdeklődött Mr. Prosleynél, hogy kuruttyolnak-e a békák a fejében. Ennek az úrnak ugyanis, előadása szerint, fürdés közben hallójáratáin keresztül egy ebihal az agyába siklott, és ott megnövekedett, sőt rejtélyes módon családot alapított, és utódaival együtt, ha esőre jár az idő, felmásznak az agyának tetejére, ahol az egész família kuruttyolni kezd. Már néhány éve itt készítik elő a műtetre, amellyel majd eltávolítják fejéből Mr. Murdockot és gyermekeit. Az idős úr szerint ugyanis a főbékát Mr. Murdocknak hívják.

Ezután üdvözölte a zongoraművészt, aki már nyolc éve nem beszél egy szót sem. Van egy húrozatlan zongorája, azon játszik állandóan elmélyülten, és olyan lelkes komolysággal, hogy ritkás hajszájai csak úgy rezegnek, ha belefekszik egy-egy jelentősebb akkordba. A muzsikát csak ő hallja a néma billentyűzetről, aminek oka, hogy egy koncertjén kifütyülték, és azóta méltatlannak tartja az embereket arra, hogy mennyei játékát élvezzék.

Aztán pár szót csevegett a molett, mosolygós, elegáns Lady Nortonnal.

- Ön ragyogóan szép ma, Lady Anna - bókolt kézcsoók után.

- Ön pedig mindig kedves, Sir Felix. Húsz férjemet öltem meg, de ha maga közöttük lett volna, talán még ma is él.

- Még mindig erre a csacskaságra gondol? Férjeit eltemették, itt a tavasz, itt az uzsonna, igyunk habos kávé, Lady Anna.

A Lady, ki azt állította magáról, hogy húsz férjét ölte meg, valójában egy citybeli kiskereskedő felesége volt. Nem tarthatott igényt a Lady Anna megszólításra sem, mert leánynevén Safranek Annának hívták, és osztrák származású volt. Tehát ha nem volt is lordok gyermeke, némi nagyúri kivételezés megillette szülőföldje miatt, mivel egy ausztriai Anna volt.

És Felix hozzáfogott az uzsonnához és a húsz elpusztított hitves történetének meghallgatásához, amit a Lady minden ilyen alkalommal elmesélt.

Most váratlanul belépett valaki a nagy, szárnyas ajtón, és a földön térdeplő, ősz szakállú, kövér Mr. Rolland, felpillantva a padlón körbefutó kisvasútjáról, vidáman kiáltotta a társalgó megszokott refrénjét, amellyel a debütáló, friss betegeket üdvözölték.

- Új fiú!

- Új fiú!... - szállt a vidám jelszó körbe: - Új fiú! Új fiú!

Az új fiú egy lány volt.

De micsoda feltűnő és ijesztő jelenség! Padlót söprő, sleppes, fekete csipkeruhájában, csuklónál zárt ujjal, zárt nyakkal, közepén megkötve; tollseprűszerűen széthulló konttyal, amely alatt olyan szalag díszlett, hogy egy hárommotoros bombavető légsavarjának is beillett volna, keblén egy tenyérnyi üvegbróss, kezében csontlegyező, lábain valami hegyes, ódon, hosszú, papucsszerű topán, és az arcát valami krémes púderrel úgy kiféherítette, hogy minden kísértet riadtan menekült volna előle, ha így látja egy elhagyatott kastély keresztfolyosóján.

Ehhez képzeljük el, hogy szemeit néha kimeresztette, mint aki vizionál, néha pedig méltóságtelesen lehunyta, legyezgetve magát, és emelt állal lépegetett, vén és örült hattyúkra emlékeztetve.

Az első pillanatban szinte pánik támadt. Az „új fiú” ijesztő volt. Különösen, mikor rekedtes, síri hangon, valahova a levegőbe bámulva, lankadtan nyújtott karral így szólt:

- Ó, istenem!... Anton, a lakáj hozzon egy habos csokoládét a várbörtönökből... és kuglófot, kuglófot - búgta megtörten, és kissé összecsukszott a termete: - kuglófot, mert éhes vagyok, és pont tizenkettőkor kezdődik a hazajárás...

Felixnek torkán akadt a sütemény, és előbb köhögési, majd nevetési rohamot kapott. Nagy Isten! Ez Ellen!

Ellen Grace mint műőrült!!

Mr. Prosley az ápolitak nevében eléje sietett a szemmel láthatóan magas rangú hölgynek:

- Milady! Nevem Mr. Edward Prosley, azt hiszem, már hallott rólam. Egy világhírű mütét várományosa vagyok, agyamban a békák.

- Ó, hogyne!... - szólt cérnavékony, síri hangon és roskadozva. - Önt említették nekem a túlvilágon. Mert én kétszáz év előtt a mai Trafalgar Square főpályaudvarának helyén máglyára léptem.

- Az szerencsét jelent - jegyezte meg Gandhi, kikukkantva lepedőjéből.

A szakállas, kövér úr föltápáskodott a földről, otthagyta a vasútját, és a méltóságteljesen vonuló, előkelő hölgyhöz lépett.

- Nevem Mr. Archibald Rolland. Igazságtalanul nyugalmazott állomásfőnök vagyok. Örvendek e találkozás kellemes karamboljának. Szeretnénk tudni valamennyien, hogy Milady néhai személyében kit gyászoljunk körünkben?

Felix csípte magát, hogy ne röhögjön, és csak bámulta menyasszonyát, aki, egy számára nagyon ismerős mozdulattal, felvetett fejjel és lehunyt szemmel így szólt:

- Nevem Anna Emerencia Hontings, örökös pearné, az aranygyapjas és térdszalag-rendek bizományosa, és mint ilyen, a Fehér Rózsa miatt vérpadra léptem. Elégett hamvaimat szétszórták, de én azóta uzsonna után, naponta négy és nyolc között, nyugtalan hazajárással bolyongok...

- Kegyeskedjék a teraszra bolyongani - jelentette Jagodek -, az uzsonna készen várja meg-boldogultságodat.

- Köszönöm... - sírta a mézsféher új fiú. - De mondja csak, jó ember, hol lehet itt éjfélkor hazajárni?

- Itt nem lehet. Ez szanatórium, és nem hotel. Csak a rokonok felelősségére engedjük ki, és mindenki köteles nyolc óra előtt hazajárni, még ez esetben is - felelte a prózai főápoló.

- Ott ül egy csinos, ifjú herceg, ama csúf, kövér, világi teremtéssel. Anton, vigye oda a pajszt a kávéval és a kuglóffal.

Felix tudomásul vette, hogy nem szabad Ellent felismernie, tehát kezét csókolt, bemutatkozott:

- Lord Hontings vagyok.

- Az öcsém!

És erre muszáj volt röhögni, mert Ellen Grace tizenkilenc éves volt, és állítólagos öccse huszonnégy múlt. Ellen ezután tapintatos módon úgy rendezte, hogy kettesben maradjanak. Először csak a fogait vicsoritotta ausztriai Annára, később meg akarta fogni az egyik szemét, hogy valódi-e, végül egy vontatott, szórakozott mozdulattal ölébe döntött egy csésze kávé, mire kapott egy pofont, mire ő két kézzel belemarkolt a molett hölgy szőke hajkoronájába, mire aztán jött Jagodek, és rendet csinált.

Végül vőlegény és menyasszony kettesben maradtak.

- Ellen! Megörültél?

- Természetes, ha itt vagyok.

- Ezt nem engedem.

- Melletted a helyem, Felix. És különben is tudni akarom, hogy mi történt, mi a szándékom?

- Hát nehéz a helyzet... Mert amíg bolonddá vagyok nyilvánítva, nem lehet nőszülni. Nagyon jó tervem volt, de elköttem egy ostobaságot. Botrányokat akartam okozni, hogy a sok gögös oligarcha belebetegedjen, megunja, és véget vessen ennek a hitvány módszernek. Sajnos nem gondoltam arra, hogy elfognak a városháza erkélyén. És most Jagodek, az a markos, hatalmas fráter, csakis rám vigyáz.

- Mindegy - kacsintott ravaszul a kísértet, és egy kedves mosoly erejéig kiesett a szerepéből -, meglógunk, öregem!

- Hogyan?

- Máris van egy tervem...

És elmondta. És Felixnek minden önuralmára szüksége volt, hogy a vérpadon és máglyán som-
másan kivégzett, több száz éves Emerencia Annát ne csókolja össze ott az uzsonnaasztalnál,
agybeteg sorstársai szeme láttára.

Hetedik fejezet

Az intézmény megszokta, hogy délután négytől hatig, de még inkább éjfélől hajnalig Anna Emerencia hazajár. Pontban tizenkét órakor ágya fejénél csengett egy ébresztőóra, hogy el ne késsen, ha örök álma túlságosan mély, és Anna Emerencia, pizsamája fölé egy hosszú hálóinget öltve, felhúzva vörös, hegyes papucsát, hunyt szemmel, két karját kinyújtva, közlekedni kezdett összevissza a folyosókon.

Hagyták.

Ebben az intézményben mindenki nyugodtan élhetett rögeszméje szerint, ha ezt csendben tette, és a többi beteget nem bántotta. Annyi folyosó van, olyan hatalmas az épület, hadd járkáljon lépcsőkön le-fel, a keresztfolyosók közelében félelmesen, halkán bűgva. Nem árt vele senkinek.

Felix viszont nyugtalan álmokról panaszkodott, és altatót kért. A gyógyszer csodálatos hatással volt rá. Úgy hortyogott, hogy szinte rezegtek a falak.

Eleinte Jagodek nyugtalanul betekingetett a féltve őrzött ifjúhoz, de azután megszokta, hogy az rövid megszakításokkal reggelig hortyog. És miután megszokta, Felix, aki melleleg altatóját minden este kiöntötte, a hortyogás hangálcája segélyével nyugodtan reszelhette szobájának ablakrácsát.

A reszelőt és egyéb holmikat Ellen fivére, Bob hozta be Anna Emerencia néven kísértetté vált testvérenek, látogatásai alkalmával. Bob a komolytalan egyének között gyorsan szövődő szimpátia maximális hevével rajongott Sir Felixért, akinek két motorkerékpárját és három autóját tette tönkre, és különben is minden örülségre rávehette húga udvarlóját. Ők hárman tökéletes, zárt körű társaságot képeztek, azon alapszabállyal, hogy mindenekelőtt röhögni kell, és az életben csak pozórök számára fordulnak elő komoly dolgok.

Így hát a legfinomabb acélreszelőt, a legerősebb kötelet csempészte be hűgához, és a kritikus éjszakán önmagát is becsempészte. Az orvosi vizit idejére a húga ágya alatt húzta meg magát.

Az éjfél utáni kísérteties órákban, midőn Felix hortyogása, éppen szünetelt, megjelent szobája előtt Ellen, szellem egyenruhájában vagy inkább egyeningében, és így suttogott Jagodekhez:

- A várbörtön ablakából most ereszkedett le ama Felicitas, kit fogva tartanak, mert szerelmével ostromolni merészelt, míg éltem.

Az elmondottak ellenére Jagodek megértette, miről van szó, és egy ugrással Felix szobájában termett. Késő! Az ablakrács elreszelve, egy hosszú kötél függ róla a kertig.

Az egész épületben hangos berregéssel megszólaltak a csengők! A kert magas, tüskésdróttal óvott falán nem juthat ki élő!

Ápolók, orvosok hada rohant a parkba. Palmers tanár a haját tépi! Most motorzúgás hallatszik, a kapuhoz rohannak, késő...

Kijutott ez az ördög!

Egy Harley-Davidson motoron sebesen elvágtat, kedvenc, sárga kamgarnruhája van rajta, és még az az örült sárga cilinder is a fején van, és máris eltűnik az országút fordulójánál.

Jagodek természetesen röpül. Valamit még mormog ott magában, hogy úgyse szívesen őriz normális embereket.

Rádióüzenet mindenfelé. A highgate-i elmeógyógyintézetből ez és ez az örült, ilyen és ilyen személyleírással, megszökött, kézre kerítőjének jutalom, az ön- és közveszélyes egyént kéretik nyomban, erőszakkal is beszállítani a legközelebbi őrszobára.

Az ön- és közveszélyes egyén ezalatt kiosont a szobájából, ahol eddig az ágy alatt kucorgott.

Természetesen Bob volt az, aki megfelelő külsőségekkel idejében elrobogott a motorkerékpáron, és néhány mérföld után a sárga cylinder helyett feltette sapkáját. Amikor London környékén feltartóztatták, elmondta, hogy felfigyelt útközben egy sárga cylinderes motorosra, mert az kis zsokéostorral verte száguldás közben a gépét.

Felix az emeleti gyógyszerdepóba osont, és meghúzta magát a demizsonokkal, zsákokkal, ládákkal, kötszerekkel, vattacsomagokkal telt helyiségben.

Elgondolkozott. Van valami értelme annak, ha azt hiszik, hogy megszökött, és ő ahelyett itt kuksol a depóban? Mindenesetre megszűnt a markos Jagodek fedezete. És mert néha a vak sors is úgy rendezi, hogy kedves és vidám emberek ostobaságai a precízen előkészített stratégiával is felérjenek, az történt, hogy Ellen bosszúból kreált Anna Emerencia kísértetjátéka az előállott helyzetben zseniálisnak bizonyult.

A kísértet éjszakai csavargása közben mindig talált egy óvatlan pillanatot, amikor besurrantott a depóba, némi élelemmel és a változatlan leleményességgel csempésző Bob jóvoltából egy üveg egész kitűnő skót whiskyvel, továbbá a délutáni lapokkal.

Viszont mint végleges életforma nem állandósulhatott, hogy Felix a bolondház depójában éljen, és menyasszonya mint kísértet bolyongjon.

Azután itt van új jó barátja, akit semmi esetre sem hagyhat sorsára; Vucli Tóbiás, az önműködő villamosjegyek sorsüldözött feltalálója. Őt is ki kell szabadítani.

Elsősorban levelet írt családjának, mivel lassanként a depó egyik nagyobb szekrényét mindenfélével otthoniasan berendezte. A levélben ez állt:

„Cseppet sem kedves rokonaim!

Átlag kéthetes időközökben gondoskodni fogok, hogy ősi nevünk valamennyi angol lap első oldalán szerepeljen, és havonta egyszer a világ valamennyi lapjában címlapon emlékeznek majd meg velem kapcsolatban a Hontingsok nevére.

Ez csak addig tart, amíg (cseppet sem) kedves családom, ugyancsak az első oldalán a Times-nek, nem teszi közzé, hogy elmeógyógyintézetbe való elhelyezésem és ott tartásom tévedés volt, amiről úgy az orvos, mint az (egyáltalában nem) tisztelt familia meggyőződött.

(Távolról sem) szívből üdvözöl benneteket

Felix”

Bob, aki tréfás fiú volt, leutazott Daughterbe, és ott dobta be a levelet, hogy a családban pánik keletkezzék, és a vidéket elárassza a helybéli hatóság járőrökkel, polgári és egyenruhás rendőrökkel, csendőrökkel, végül még katonasággal is.

Így lett Bob újságíró.

Először kidobták az Esti Harald-tól, ahol jelentkezett, hogy egy daughteri vendéglő előtt meginterjúvolta a keresett örültet.

Másnap kiderült, hogy az örült daughteri postabélyegzővel levelezett, és Bobot nyomban visszahívták a laphoz. Jövő heti szenzációja volt egy újabb interjú a kísértetiesen eltűnt, elmebeteg lorddal, amit az saját aláírásával is hitelesített.

Bob nem volt hajlandó elárulni, hogy hol és mikor találkozott az örülttel, ki szerinte túlságosan is épelméjű, és ennek bebizonyítására harcot folytat. Kirobbanó szenzáció volt az örült saját kezével leírt másolata ama ultimátumszerű leveléről, amelyet Daughterben feladott. Egyben közölte, hogy elsőrangúan maszkírozza magát, és övig érő szakállal, mezőörként bolyong a vidéken. A megjelent nyilatkozatból kifolyóan egy mezőört őrizetbe vettek, és szegény majdnem meghalt rémületében, mikor egy rendőrtiszt fölényes mosollyal nagyot rántott a szakállán. Némi szőrzete ugyan kiszakadt, de egészbe véve a szakáll és a rántást követő ordítás eloszlatott minden gyanút. Viszont Bobot hivatalos és magándetektívek légiója követte, eredménytelenül. A szerkesztőségbe ment, meglátogatta szerencsétlen, elmebeteg testvérét, kávéházba járt és lóversenyre, de egyetlen pillanatot sem tölthetett ellenőrzés nélkül.

A prefektus kis híján idegrohamot kapott, amikor a szakadatlan szigorú ellenőrzés ellenére, amit jegyzőkönyvek, sőt fényképfelvételek is bizonyítottak, a lap leközölt egy újabb nyilatkozatot, sőt egy jól sikerült fényképet is Sir Felixről, aki a fényképen a címlapjáról felismerhető, huszonnégy óra előtt megjelent Irland Magazin-t tartja a kezében.

Ezután rendőr-tisztviselők keveredtek gyanúba, továbbá Bob agg lakásadójának is megrántották diadalmas harcsabajuszát, végül teljesen tanácstalanul álltak a megfoghatatlan, élő csodával szemben.

Arra igazán senki sem gondolt, hogy az elfürészelt ablakrács és a kötél, valamint a sárga cilindres motorozó ellenére, Sir Felix ott bújik meg, ahol senki sem keresi: az elmeógyógyintézet épületében. A históriát csak az értheti meg, aki azt kísérteties oldaláról fogja fel, mert csak így jöhetne rá arra, hogy a bolondház közkedvelt, szelíd hazajáró lelke mint összekötő tiszt működik a gyógyszerdepó és a riporter között.

De lassan közelgett a kéthetes terminus, és Sir Felixnek valamit tennie kellett, ha szavának akart állani. Elsősorban érintkezésbe lépett Vucli Tóbiással.

Vucli Tóbiást Felix azok közé az elmebetegek közé sorolta, akik teljesen normálisak, sőt logikusak mindaddig, amíg kényszerképzetük nem kerül szóba.

A kezdő orvosok sokszor a fanatikus egyéneket összetévesztik a rögeszmés elmebetegekkel. Ha a beteg nem az önműködő villamosjegyet vagy hasonló fizikai képtelenséget tekinti sürgősen megvalósítandó reformnak, hanem a többtermelést vagy a serdületlenek által készített péksütemények fokozott állami ellenőrzését, úgy lehet, hogy később miniszter lesz vagy publicista.

A rög- és valódi eszmék fanatikus ismételtetése ma még nincs precízen elhatárolva az orvostudomány előtt. Ezért olykor nagy reformerekről későn derül ki, hogy eszméjük nem valódi volt, hanem rög. De ilyenkor már nem lehet kezelni őket, mert magas pozíciót, nagy tekintélyt, és világraszóló érdemrendet kaptak. Az ilyeneket pedig még meg lehetne menteni, a közepszerűség és a nyomor számára alkalmas időben történő orvosi beavatkozással.

Annak az olvasónak pedig, aki ellentmondást lát a betegek következetes, logikus eljárása és gyógyíthatatlan elmebaja között, azt javaslom, hogy tessék elmeorvoshoz fordulni. Már úgy értem, felvilágosításért. Ott igenis megtudhatja, hogy egyes egyének hosszú időn át képesek feltűnően okosan viselkedni (megjegyzem olykor éppen ez a baj), és kizárólag akkor ölnék, ha valaki kétségbe vonja, hogy egyik fülük vagy mindkét vakbelük színaranyból van. Ezt is megértem. Udvarias ember ne vonja kétségbe, amit a másik állít. És a szerveinket illetően

aranyfogról vagy ezüst fejtetőről sűrűn hallhatunk, tehát miért ne lehetne valakinek a vakbele is nemesfémből? A mai kor vívmányai mellett? Hogy viszont valakinek két vakbele van, azt sem cáfolhatjuk teljes bizonyossággal, mert az orvostudomány szerint egy vakbél éppolyan felesleges, mint kettő. Ebből is láthatjuk, hogy a bolond ember eléggé logikus, csak az épelméjük bírálata felületes.

Vucli Tóbiás egy reggel ágya mellett gondosan őrzött szabadalmi rajzai között egy levelet talált.

„Dear Mr. Vucli!

Szabadalmáról és az intrikákról egy külföldi nagyhatalommal összeköttetésbe léptem. A nagyhatalom elhatározta, hogy sötét, de eredményes aknamunkával kiszabadítja Önt, mert így újonnan szervezett hadserege számára megvásárolhatja az önműködő villamosjegy szabadalmát. Némi átalakítással katonai szakértők szerint jó támadóegyver válhat belőle. Részleteket most nem közölhetek. Szíveskedjék ma éjszaka a depóba fáradni, ahol e pillanatban meghúszom magam. Természetesen a legnagyobb titoktartás! Kérem soraimat nyomban megsemmisíteni! Éljen a villamosjegy!

Sir Felix!”

Éjjel egy órakor megjelent a depóban Vucli Tóbiás, hálóöltözékében, amely, régi meggyőződése szerint, igazi feltalálónál csak egyféle lehet: a skót ulánusvadászok egyenruhája, a dudával. Speciel ebben az épületben, a késő éji órák ellenére is, bárki feltűnés nélkül közlekedhetett ilyen hálóöltözékben. Talán, ha pizsamában járkál, gyanút kelt.

- Uram! Ön az én patrónusom, és nevét ezért egyszer még az egész világ ismerni fogja. Hogy találmányom egyszer még az emberiség kincse lesz, annak kifejezetten ön az oka.

Felix keményen megszorította a kezét.

- Esetleg letagadom, és nem lehet rám bizonyítani. Mindenesetre köszönöm a bizalmát.

Felix szerette önmagát szórakoztatni. És így nemegyszer különleges feleleteket adott Vucli úrnak, amit ez a hangsúly lelkessége következtében egyáltalában nem értett, és ilyenkor hálakönnyek tódultak szemébe.

- Barátom! - felelte meghatva. - Megengedem, hogy ön is barátjának nevezzen mától fogva.

- Engedje, hogy megcsókoljam a kezét! - és mert Vucli úr engedte volna, tehát a feje fölé emelte a tepsi formájú, roppant kacsót, majd néhány menüetlépést tett barátja és kollégája körül. - A Hontingsoknál ez nagyobb hódolat a kézcsóknál. Most pedig a következőkről van szó: hallott ön valamit Fultonról vagy Galileiről?

- Azt hiszem... az én osztályomon nincsenek, de úgy rémlik, hogy a B-pavilonban....

- Nem érti. Ezek feltalálók! Fulton a gőzgépet találta fel, és első útjánál kis híján agyonverték. Galilei a föld vonzásáról...

- Tudom már! Egy kis, szakállas alak!... Lent van a szigorú zárt osztályon.

- Az - hagyta rá Felix, hogy túl legyenek a nehezen. - Csak azért említem e nevesebb szaktársait, hogy ne riadjon vissza semmitől! Találmányáért öntől is joggal várhat némi szenvedést az emberiség!

- Igaza van - felelte húzódozva -, de mégse mennék át szívesen a zártabb osztályra. Azonban, ha az emberiség ragaszkodik ehhez...

- Más fajtájú szenvedést kell elviselnie... Töltsön magának whiskyt.

- Ezt a szent ügyért vállalom...

- Még mindig nem az igazi! Hopp! Ne abból, az kéksav. A szanatóriumnak ez a kis grillje egyben gyógyszerraktár is. Arra akarom kérni magát, és meg kell tennie találmánya érdekében, hogy holnap éjfélkor a legügyesebben csomagolja össze minden holmiját, és itt, a társalgóból nyíló keresztfolyosón osonjon be a diatermiára. Akkorára én is ott leszek. A többi a dél-amerikai nagyhatalom dolga... Abból ne igyék, az kربول...

Mr. Vucli mindent megígért, hálálkodva sírt egy kicsit, és távozott.

Hogy miért ragaszkodott Sir Felix Vucli úr társaságához, ez egyike volt egyéni különcségeinek. Együtt szöktek meg első ízben, amikor közösen világosították fel a városház erkélyéről a népet; hadd kalandozzanak hát továbbra is együtt. Később Sir Felix puha fejealjat vetett magának vattából, és elaludt.

Másnap, a kora délutáni órákban, talpig frottírlapedővel beborítva, sikerült az újonnan berendezett és még használaton kívül álló diatermiára bejutnia, ahol néhány villanygép volt. Részint még becsomagolt állapotban, ládában. Két gépet kiemelt. Óvatosságból egy hatalmas, besugárzó készülék mögé kuporgott. A négy és hat közötti hazajárásakor Anna Emerencia kísértet ide is belibeggett, ruhája hasítékából becsomagolt vajas szendvicseket és cigarettát tett ki, majd más irányban folytatta síron túli életét. Tíz óra után óvatosan és ügyesen, kis bőrröndjével belopakodott Vucli úr.

- Itt vagyok Sir... mindhalálig felkészülve, hogy találmányomat értékesítsem.

- Bravó! Ez férfias beszéd! Itt ez a láda, amelyben egy szörtelenítő, úgynevezett depilátor volt, ebben kell tartózkodnia, hogy elvigyék holnap a gép helyett.

- Bajos lesz... - szólt Vucli aggódva.

- Nem tud elviselni némi kényelmetlenséget?

- Azt igen... de egy ilyen gép helyett, ha elvisznek, és végül kiderül, hogy én nem tudok szörteleníteni, az a legsúlyosabb következményeket vonhatja maga után.

- Igaza van, erre nem gondoltam - felelte minden további vita helyett Sir Felix. - De majd belejön valahogy, most fontos, hogy helyet foglaljon valamelyik ládában. Én pedig itt a kvarcgép helyére bújok.

- Jobb lenne, ha cserélnék. Többen is említették, hogy ha jókedvem van, csak úgy sugározom, és ilyen minőségben helyettesíthetném ezt a felszerelési tárgyat.

- Elsőrangú! Maga nemcsak az önműködő villamosjegyet, hanem szükség esetén saját magát is feltalálja. Tehát be a kvarcládaiba, és jókedvűnek lenni, hogy megfelelő sugárzással egy kvarclámpa illúzióját keltse az ellenőrökben.

- Rám bízhatja! Alakoskodni aztán tudok...

Beült a ládaiba, és boldog képpel máris vigyorgott.

- Elsőrangú! - lelkesedett Felix, és nyomban rátette a fedelet, majd lelakatolta a ládát. Azután ő is bebújt a másikba, és Anna Emerencia éjjeli szellemjárásakor az ő ládáját is lelakatolta.

Másnap reggel megjelent egy bútorszállító kocsis a szanatórium előtt, és a fuvaros közölte, hogy az Underson cégtől vannak, egy depilátorral meg egy kvarclámpával, mert tévedésből használt gépeket küldtek a megrendeltek helyett. Két ládát felvittek, a másik kettőt lehozták, és a teherautó elbandukolt.

Nyolcadik fejezet

Van ember, aki bármit tesz, sehogya se jó. Például, ez a Felix. Először magára háborította az egész családot, mivel a hagyományokat sértette viselkedésével. Másodszor a hagyományok hódoló tisztéletével jelent meg a Daughter Hill-i ősi várban, és ez még sokkal kevésbé tetszett a famíliának.

Érdemes meghallgatni, hogyan jelent meg.

Már ez a nap is mintha Anglia zord történetére emlékeztetne. Nagy, sötét felhőhajók úsztak az égen, szokatlan sebességgel, és hosszan tartó szélzúgás hajlította meg a kopár, sziklás, skót vidék ifjabb fáit, és megreccsentette a méltóságteljes királyi tölgyek koronáit is. Azok az inkább nyirokszerű, elszórt cseppek röpködtek az elhagyatott, barátságtalan vidék felett, melyek a szél ellenállásában képtelenek esővé hullani, merőleges természeti pályájuknak megfelelően, ehelyett fantasztikus görbékben és tölcserékben lebegnek és kavarnak, hogy titokzatos, váratlan érintéssel megtelepedjenek a köpenyébe burkolódzó, köcsögkalapú körorvos arcán, aki dideregve botorkál, sajna halaszthatatlan dolgára, magányosan e rút időben.

Pillanatokra, mint gyorsan tűnő, mennyei morzejel, a hold fénye is előtör. Egy felriadt kuvik a halált emlegeti valahol. Az ég alján hirtelen csík cikázik át: a közelgő ítéletidő heroldja.

És a fák hosszan visítanak, mintha fájna, hogy koronájukat tépi magával a milliárd karmú szél.

Talán ilyen ítéletidő volt, midőn II. Jakab, ez az ájtatos uralkodó elmenekült Angliából, és hasonló éjszakában vonulhattak fojtott dobszóval az elszánt puritánok, és ilyen szélviharban zenghetett a táj, amikor Stuart Károly partra szállt, és hasonló lokálkülör köszönthette a váratlanul beözönlő, harcias vikingeket.

Vagy lehet, hogy kétezer évet átaludt, és csak álmodott a vidék?

Egy öreg tölgy váratlanul azt hitte, hogy megbolondult. Bizonyára csodálkozva megdörzsöli a szemét, ha keze van vagy szeme. Így csak a koronáját csóválta, talán kissé jobban, mint ahogy a szélroham indokoltta tette, mert íme, a völgy felől hosszú, kanyargós menetben páncélos zsoldosereg léptetett, elbizakodott seregek méltóságteljes tempójával és az élen, fehér ménjén, a holdfényben megcsillanó címeres pajzsokkal, zárt sisakforgóval, sisakrostéllyal...

Oroszlánszívű Richárd!

A tölgy azt hitte. Miután feltételeztük, hogy hihetett valamit, aminek az ellenkezőjét egy tölgyről bebizonyítani soha nem lehet, tehát ez hipotézis, és nem abszurdum.

Tehát e skót módra terebélyes, mogorva és makacs tölgy, amint megpillantá a zsoldosokat, úgy hitte néhány pillanattal, bolond álmom volt a sok automobil, a szemüveges turisták és a tövében muzsikáló gramfonok vidám víkendeken.

A felhők egy csomóba kavarnak, és így az éjszaka koromsötét lett, de azért a furcsa kép irányából közeledő neszeléssel erősödött az ütemes zörgés.

A zivatar már kitörőben volt, amikor a kísérteties zsoldosereg elérte a Daughter Hill-i várkastély előtti tisztást. Az egykori vizes árok behantolásával a keskeny sziklaperem tisztássá bővült. Az acélsisakos, pajzsos lovag kivont, roppant pallosát a magasba emelte, erre „hadai” megálltak. A lovag odament a felvonóhídhöz, amelyen most kis kapu volt, engedelményel a mai haladottabb kornak, rendes csengővel ellátva. A fehér pej magasságából a vasvitéz nem látta a

technika e hitvány ficsúrját, hanem acélkesztyűs kezével megragadta a rozsdás, ócska kopogtatót, és rácsapott vagy nyolcszor-tízszer a kapura. A felvonóhid csak úgy döngött.

Villám hasított végig a mennybolton, és mintegy a kopogásra felelve, tompa dübörgésből felhatalmasodó, csattanásban végződő égzengés rázta meg a szirtet.

A lovag újfent megcsapkodta az ócska kopogtatóval a vén felvonóhidat. Gyenge világosság rezdült a belső kapu felől, és Wilkins, a komor, elhízott, hatalmas házfelügyelő jelent meg darócszerű pongyolájában. A vasvitéz leszállt a nyergéből, pajzsát a kápára akasztotta, és kardmarkolatára támaszkodva, mint valami ósdi cinteremdész, mozdulatlanul állt a kapu előtt. A többi kopjás vasvitéz, mint egy sereg kísértet, szintén meredten várakozott. Wilkins kinézett a leslyukon, és nyomban rosszul lett.

E vár lakói nem váltak nevetségessé, ha hittek a kísértetekben. Ez éppolyan természetes, mint ahogy egy New York-i felhőkarcoló házmestere maszlagnak tartja az ilyesmit.

- Nyisd ki a kaput, Wilkins! Daughter Hill grófja seregei élén megérkezett ősei kastélyába.

És felcsapta a sisakrostélyát.

Te nagy Isten! Mi ez?... Sir Felix, az örült!

- Nyomban felköltöm Sir Evans...

Nem folytathatta. Csak annyit érzett a sötétben, hogy a leslyukon át benyomul egy vaskesztyű, és torkon ragadja. Őt hideg vasujj szorította meg a nyakát.

- Szolga! Engedelmeskedj uradnak, és nyisd ki a kaput, vagy nem élsz egy pillanatig sem tovább!

A szolga minden erejét összeszedte, hogy engedelmeskedhessék, mielőtt elájul, és kinyitotta a kaput.

Sir Evans egy perccel a kopogtatás előtt már felébredt toronyszobájában, ahonnan fogadalma szerint addig nem mozdul ki, míg az ősi hagyományok a maguk rendjébe visszaállítatnak. Egy perccel előbb ébredt, ama mennykőtől, mely beleszapott a vár villámhárítójába, és ott izzott, lobbant, szinte a feje mögött, a kis toronyablak mentén vonuló huzalon végig. Az öreg megelégedetten köhécselt. Ítéletidő kellemes visszaemlékezést jelent tollahullott, öreg keselyűnek, a Daughter Hill-i tiszteletteljes, ódon falak között, hol nem múlt el a kísérteties, babonás kor mindmáig, csak hagyományyá dermedt.

Ekkor kopogtatott, majd belépett Anton, hetvenöt éves korában, hatvanéves szolgálat után, első ízben hiányos öltözékben. Mindössze fél lábán volt cipő, és talán egyetlen csepp vér sem az arcában, ahogy jelenté:

- Sir! Hadak érkeztek a várba, és nincs velük ápoló!

- Anton! Önnek... izé... úgy tudom, négy rőf selyemnyakörv szokott a nyakán... izé... ön belép hozzám, és a nyaka teljesen meztelen?

- Sajnos, Sir. Közöltem a hadakkal, hogy előbb felöltözöm, de ezt nem tűrhették. Választanom kellett a halál és a nyombani megjelenés között Sir hálójában.

- Ezt a választást, izé... bírálat tárgyává fogom tenni... és miféle zagyalékot jelent?

- Igen sok főből álló, páncélba öltözött, ócska, avult fegyverekkel felszerelt társaság érkezett, élükön Sir Felix, és ragaszkodnak ahhoz, hogy a család megjelenjen a cinteremben. Archibald lakáj költi sorra a többi uraságokat - és sírva fakadt, mielőtt befejezte -, harisnya nélkül... Sir... kérni fogom az elbocsátásomat.

Még egy villám csapott le, eget-földet rázó dübörgéssel, azután mintegy utolsó jeladásra, vastag szemű, sűrű zápor zúdult alá az égből, ropogva, harsogva.

Sir Evans egy pillanatra sem csökkenő megbotránkozással, de a rendkívüli körülmények hatása alatt felöltözött. Elhatározta ugyan, hogy Felix megtéréséig nem hagyja el a toronyszobát, de mint a család legidősebb tagja, különleges és fontos eseményeknél nem maradhat távol.

Mondják, hogy Sir Evans a méltóságteljes viselkedés tudatában akkor sem lepődött meg, amikor vagy harminc esztendeje azt közölte vele Anton, hogy felesége Lord Bruneley-vel egyszer s mindenkorra eltávozott a kastélyból, és üdvözlését küldi. Sir Evans néhány másodpercig mozdulatlanul állt, és soha senki sem fogja tudni, hogy mit gondolt, de arca nem változott, és végül utasította Antont, hogy ezentúl csak egy személy számára kell teríteni a lunchhöz, mert ezt az étkezést a Ladyvel kettesben tálaltatta idáig. Ennyire tudatában volt a méltóságteljes viselkedésnek, és az idők folyamán csak keselyűszerűvé formálta a vénség különleges arcélét, de belülről mit sem változott.

Most azonban, először életében, döbbenet állva maradt, amint lekoppant a botja, hogy továbblépjen a cinterembe nyíló ajtóból. Egy percig nem volt kétséges előtte, hogy álmodik, és pedig egyéniségéhez nem illő ostobaságot, de még álomnak is badar és ijesztő az ilyesmi.

A cinteremben, némi páncélcsoörgést leszámítva, amit vagy harminc, szemlátomást VIII. Henrik korabeli zsoldos okozott egy-egy mozdulattal, aránylag csend volt, a család többi tagja, kifogásolhatóan nem teljesen kifogástalan öltözékben, a helyiség jobb háttérét foglalta el, mozdulatlanul és rémülten összenéző arcokkal... A lépcsőházi ajtónál néhány zavart lakáj állongott szeppenten, és... és az álom legostobább és legérthetőbb része, ott ül a trónusszerűen hatalmas ébenfa karosszékekben: Felix!

Sir Evans tisztában volt azzal, hogy ez úgynevezett vágyálom, amelyet most álmodik toronyszobájának ágyán, és küszködve liheg, bizonyára a vacsorára evett rosztbif miatt. Vágyálom, mely túlzott mértékben helyrehozza elkeseredését Felix elfajzottsága felett. Mert íme, azt álmodja, hogy Felix lovagi harci öltözékben, arcáról felcsapott sisakrostéllyal, oldalán láncos pallossal ül a trónusszerű, hatalmas ébenfa karosszékekben, gögösen elterpeszkedve, és finom, szattyánnal bélelt vaskesztyűje ott fekszik előtte az asztalon. Gögös, hányaveti módon elterpeszkedve nézi rokonait, és most észreveszi Sir Evansot, aki tágra meredt szemmel megáll a küszöbön.

- Anton! Martel! Adjatok Sir Evansnek karosszéket, mivel a Daughter Hill-i hagyományok szerint a család legöregebb tagja ünnepélyes alkalmakkor is leülhet a várúr jelenlétében.

Mennydörgés tett pontot a keményen, éles tenorban zengő, éneklő, befejezetlen hangsúllyal elrecitált mondat után.

- Miféle komédia ez... - szólalt meg most pislogva és teljesen szétmálló szavakkal Sir Arthur, aki a legkínosabb helyzetben volt, mert egy dárdahegybe beleakadt a parókája, és most, annyi évtized után, kiderült életének szörnyű titka: csontsimán, biliárdgolyószerűen kopasz volt.

- A hagyományok szerint a családi tanácsban csak én adhatok engedélyt szólásra, Sir Arthur! És mert céлом, hogy a hagyományok tiszteletét helyreállítsam e családban, ahol lábbal tiporták ezeket, semmiféle eszköztől nem riadok vissza, hogy érvényt szerezzek Daughter Hill büszke várában a Hontings lordok életformáinak. - Közben felemelkedett, és villogó tekintettel, komor, szinte kegyetlen arccal nézett végig a tanácstalan rokonságon. Inkább parancs, mint udvariasság volt, amikor így szólt a família legidősebb tagjához, ki még mindig várta, hogy felébredjen: - Üljön le, Sir, e várkastélyban ezentúl nemcsak előjog, amit a hagyomány kimond,

hanem kötelesség és parancs! Sir Arthur, ki előljárt mindig a hagyományok megszentelésében...

- Ezt igazán... - hebegte őszinte megbotránkozással - ezt énram senki sem...

- Sir! Ha még egy alkalommal a várúr engedélye nélkül megszólal, a jus auspicium Daughter Hill szellemében erőszakot alkalmazok, hogy a hagyomány és a tekintély fenntartásáért! Előljár hagyományaink és kiváltságaink negligálásában! Vagy elmondhatja, hogy ön naponta reggel hétkor kelt, ájtatoskodott a házi kápolnában, jéghideg fürdőt vett, vívógyakorlatot végzett egy óráig, és azután egy főtt halat reggelizett, ahogy ezt a várúr nevelője számára tradícióink előírják, mióta Ájtatos Robert ősöm kimentette a megáradt folyóból nevelt fiát, Sir Hontings Peter Olivert?!

Nagyon nagy csend támadt.

Nem! Sir Arthur nem állíthatta magáról, hogy a hétórai felkelés kultuszának hódolt volna, szívből utálta a halmű ételeket, ha három fokkal enyhébb temperatura volt a fürdőszobájában a kelleténél, akkor hetekig tüszögött, nem szeretett vívni, és általában hízásra nagyon hajlamos, kényesen elpuhult teste csak a családi góg sportszerű művelésére volt képes.

- Sir Arthur, talán mert sejtette, hogy országszerte tiszteletben álló, ősi nevünk illő fényét, tisztelt hagyományait akarom visszaállítani, megakadályozott abban, hogy örökömet elfoglaljam. Azt mondta, bolond vagyok. Sir Arthurnak igaza van. Igyekeztem okosan átgondolni állapotomat, és csalhatatlan jelekből rájöttem, hogy csakugyan elmebeteg vagyok. - Most vádlóan felemelte a hangját. - Micsoda lábbal tiprása a hagyományoknak, ezért a majoreszko jogát bitorolni! Háromszáz éve sincsen, hogy Sir Antonius Henrik Kazimir elnökletével, a családi tanács megerősítette várúr örökében a tiszteletre méltó Sir Tivald Ervint, kit Rettenetes Ervinnek is neveztek, mert rettenetesen hülye lett, midőn vadászat közben leshelyén elaludt, és egy ló a fejére lépett. A British Museum nemesi levéltárában töltöttem egy teljes délutánt, többek között ott láttam a függőpecséttel ellátott okiratot, mely kimondja, hogy amíg Daughter Hill törvényes ura él, addig Daughter Hillnek más ura nem lehet, és így Sir Rettenetes, tiprott fejű és tisztelettel mondván: hülye Ervint örök precedensül beiktatták örökébe! Ez az ember - mutatott a se nem élő, se nem holt Sir Arthorra - úgy a nevelői hagyományokat, mint az ősi családi tanács megpecsételt, vitathatatlan törvényét lábbal tiporta, és nyugodtan odaállok a II. Jakab óta családunk felett egyedül illetékes királyi és főudvarnagyi bíróság elé azzal, hogy a mai nap hajnalán, pallosjogunkkal élve, a vár kétszáz éve elzárt, keleti korridorán fejét leüttem, és tetemét, ahogy ezt egy esetben híres ősöm: Gátlástalan Peter Rudolf tette, a családi kripta mögött, állva földeltetem el, egy négyszögletes veremben, veteménymagok közé, hogy tavaszra belepje a burgonya és a szárazbab!

A fővesztés szóra Sir Arthur elhalványodott, de a burgonyára és a szárazbabra megtántorodott úgy, hogy Rolland karjára kellett támaszkodnia.

- Hosszas megfontolás után leküzdöttem kötelező tiszteletemet a hagyományok iránt, és nem szívesen, de elállok a fővételtől. Sir Arthur büntetése azonban nem maradhat el! E naptól fogva úgy ő, mint a többi családtag, nem büntetésből, hanem atyai gondoskodásom folytán, ki kell hogy tüntesse magát a hagyományok ápolásában. Sir Arthur nem tovább, mint öt évre, mert kegyes kívánok lenni a megtévedtekhez, elfoglalja Boldogtalan Andor Rolland ősöm lakosztályát!

Boldogtalan Andor (Endre Rolland) seregei élén egy napon olyan mélyen elaludt sátrában, hogy felmentő seregeivel későn érkezett Edward ura és királya segítségére. Ez időtől nem övezhetett többé kardot az oldalára, a kolduló barátok szőrzuháját viselte élete végéig, és a várkastély megszámlálhatatlan lépcsői után utolsónak következő, mindössze két lépés széles,

három lépés hosszú, testhez álló toronyszobában lakott, ahol mindössze egy ágy fér el és nagy nehezen egy ember is. De ha nem szőröcsuhát hordott volna, hanem zakót, a kabátot már csak úgy vehette volna magára, ha az egyik karját kidugja az ablakon.

- E naptól kezdődően, miután hadaimmal a bitorló helyett jogos örökömet elfoglaltam, élni fogok a mindenkori várúr hatszáz éve korlátlanak és sérthetetlenek nyilvánított büntetési jogával, széthúzást vagy tradíció megdöntését szító rokonaival szemben! Mivel őfelsége III. Edward előjog-adományozása érvényben van, ez ország lakói közül senki fegyverrel nem lépheti át a vár kapuját, még országunk hatóságai sem. Továbbá minden Daughter Hill-i várúr elpusztíthatja azt, aki a király előjogát nem tiszteli... E vár ura lehet örült, mint én, lehet hagyománytipró, mint Sir Arthur, lehet akár gyilkos és gazember, de akik itt élnek, engedelmességgel tartoznak neki, mert életük és haláluk tőle függ! Most megengedem, hogy Sir Evans beszéljen.

Sir Evans még mindig hiába várta, hogy felébredjen. Tenyerét botjára szorítva, egy nyögéssel talpra emelkedett, és síri, vékony, elfúló hangon szólt.

- Sir Felix... szavai érvényesek... bármit mond, érvényesek, mert ő a várúr. És érvényesek, mert e vár hagyományainak, sőt törvényerőre emelt hagyományainak is megfelelnek... - Köhögött, és előhúzott csipkés kabátujjából egy zsebkendőt, azt a szája elé tartotta. - De mégis... szerintem a zsoldosok korszerűtlensége szokatlanná teszi otthonunkat... Itt eddig még senki sem járt jelmezben...

- Szerintem a Daughter Hill-i bagolyfészekben még mindig stílusosabb a zsoldosok páncélcsörgése, mint az elmeagyógyintézetben az ápolónők kíméletlen dögönyözése. Én napirendre tértem felette, de ha a családi tanács, ahogy azelőtt is szokta, a hagyományok fokozottabb tiszteletére int, Sir Evansnek egy szavába kerül, és ezt a fővétel dolgot Sir Arthurral, mielőtt tovább tárgyalnánk, sebtiben elintézzhetjük.

Sir Arthur nagyot nyelt, és arcbőre lehetséges, hogy tarkójáig elfehéredett.

- Nem hiszem... - hebegte Sir Evans - hogy ez esetben szó szerint vegyük a hagyományokat...

- Én se gondoltam így - felelte szelídebben Felix -, és nem bánom, ha a burgonyaverem helyett a családi sírboltba temetjük.

- Nem így gondoltam... - nyekeregte Sir Evans. - Helyesnek tartom, hogy elnéző voltál, Sir Felix...

- Abban a reményben tettem, hogy Sir Arthur a jövőben a hagyományoknak megfelelő életmódot folytat, bármilyen magasan van is Boldogtalan Andor (Endre, Rolland) szobája.

Ez annyit jelentett, hogy Sir Arthurnak naponta kétszáznál több lépcsőt kell járnia. Azonban senki sem szólt, csak a zsoldosok felszerelése csörrent néha halkán. Anna Emerencia sóhajtván körülhordozta tekintetét a családi képeken, de az ősök rendületlen komorsággal néztek le kereteikből, mintegy helyeselve szigorukkal Felix utódjuk eljárását.

- Nem tudom, Lady Anna Emerencia, hogy családunk nőtagjai, a legidősebb ellenőrzése és vezetése mellett, miért nincsenek naponta, villásreggeli előtt, a családi sírboltban, hogy térden járuljanak Sir Thomas Richard földi maradványai elé, egyórai ájtatoskodásra, emlékezetéül ama napnak, midőn Sir Richard Óriás Thorton vezérrel kiállt egy szál kardra, hogy megmentse Daughter Hill asszonyait a gyalázattól! Ez ősünk bátorsága és győzelme, a vár asszonyainak fogadalma szerint, soha nem múló emléket kell hogy kapjon a napi penitencia által. Nem tudom továbbá, hogy minden héten miért nem rendeznek vadkanvadászatot, miért nem fogyasztják villásreggelijüket a Daughter Hill-i Maria-csúcson a család férfitagjai! Ez mától megváltozik! Mert élni fogok hagyományaink megszegői ellen a várúr büntető jogával. Kíván valaki szólani?

A családtagok közül senki sem. Némán álltak. Valaki megszólalt a háttérben:

- Ha szabadna nékem hozzászólni... Ugyanis az önműködő villamosjegyek végett legalábbis egy liftet kellene alkalmazni, hogy villany erejű jármű legyen a házban.

Egy keresztes vitéz mondta ezt, kinek felütött sisakellenzője alól Vucli úr kancsal, nagy bajuszú képe tűnt elő.

- Természetesen megfontolás tárgyává tesszük, mert a korszerű berendezések a várkastély hagyományait nem sértik.

E rövid beszélgetéstől még jobban megijedt mindenki.

Eddig valahogy megnyugtatta őket a tudat, hogy csak Sir Felix elmebeteg. A zsoldos megjegyzése után azt kellett hinniük, hogy a majoreszko magával hozta az egész intézményt.

Egy óra múlva elcsendesedett minden. A családtagok gondterhelten feküdtek ágyaikban, különösen Sir Arthur, háromszobás, kényelmes appartement-jában, amely elpuhult természetének megfelelő módon volt berendezve. A zsoldosok, nota bene Bob barátai, a London Touring Club motorsportot űző tagjai, pompás vacsorát fogyasztottak, százéves borokkal a nagyteremben.

És Sir Felix, magasra emelve egy súlyos, ezüst billikomot, rájuk köszöntött:

- A hagyományokra!

Egyszerre itta le, fenéig ürítve a serleget, azután visszavonult saját várúri lakosztályába. De meghagyta Antonnak, hogy hat órakor költse, amikor is a tradíciók szerint a várőrségen fogyaszthatja el első étkezését.

Ez az első étkezés emlékezetes és szomorú maradt hosszú időn át a családban. Ugyanis Vucli Tóbiás úr szeretett reggel sétálni menni, és természetesen Felix érkezéséből és zsoldosaiból nem akart titkot csinálni. Daughter Hill népének álmélkodásával nem sokat törődött. Mindenki úgy öltözik, ahogy akar, különösen, ha a várurak is így akarják. Azért elég meglepő volt, amikor reggel egy keresztes vitéz megjelent a trafikban, hogy néhány jól szelelő szivart kérjen, továbbá az éppen érkező lapok közül is megvásároljon egyet. De ezen a környéken akkor sem szólt volna senki, és nem is szólhatott volna, ha rézkarikával az orrukban jelennek meg a várbeliek.

Felix éppen a szokásoknak megfelelően széttrancsírozta a sült vadkanfőtet, saját kezűleg, egy ezüst tálcán, amikor megjelent Vucli úr, lándzsáját hóna alá szorítva, és szivarral a szájában.

- Ide hallgasson, Sir! Itten magáról van szó!

Átnyújtotta az újságot, és a várúr kezében levő tálcát vadkanfőstől leejtette a földre. Az újság első oldalán ez állt:

„AZ ELMEBETEG SIR FELIX KIRABOLTA
A HIGHGATE-I SZANATÓRIUM SZÉFJEIT,
ÉS ELSZÖKÖTT!”

Kilencedik fejezet

Sir Arthur sem élő, sem holt nem volt, amikor ájtatoskodás után a jéghideg tóban megfürdött, mélységes undorát leküzdve megevett egy főtt halat, majd kétszáz egynéhány lépcsőn át, másfél óra alatt a szobájába vonult, mivel rosszul érezte magát. A két lépés széles és három lépés hosszú helyiség felett sajnos egy szélkakas is volt, amelynek csikorgása egyáltalán nem emelte Sir Arthur nulla fok alá süllyedt hangulatát. Közben Sir Evans bágyadtan bóbiskolt karosszékében, miután Rolland ősének győztes kardjával, előírás szerint, huszonnégy moulinét végzett reggeli előtt. Sáros ruháikban és szakadt harisnyáikban ekkor tértek vissza a hölgytagok a sírboltban végzett penitenciáról.

Sir Felix ártatlanul belépett a nagyterembe, csüggedt rokonai közé.

- Halaszthatatlan fontosságú ügyben távoznom kell a várból. Sir Evans, a legidősebb Hontings, felügyel arra, hogy a hagyományok a maguk ősi formájában megtartassanak. Hiszem, hogy visszatértem után nem kell szigorúbb eszközökhöz nyúlnom a tradíciók érdekében. Zsoldosaim természetesen, az uraiknak kijáró tiszteletet megadva, szabadon élhetnek a várban. Parancsnokuk alvezérem, Bob Grace, aki még ma megérkezik, és aki egyben személyemet is képviseli, tehát ennek megfelelő tisztelet jár neki. Üdv és dicsőség mindannyiunknak, a király szolgálatában!

Ez ősi köszönéssel, mely a Hontingsok címerét is ékíti, eltávozott fehér ménjén a várból. A családtagok reménykedve néztek Sir Evansre, de az éledő reménynek nyomban véget vetett az öreg várúr.

- Természetesen Sir Felix minden szava tiszteletben tartandó előírás marad, melyeknek betartásáról kötelességem gondoskodni...

Ezalatt Sir Felix a város felé vezető lejtőn feleúton elérte azt a zsoldost, aki Horch-autójával itt várakozott rá, továbbá egy ruhával, fehérneművel és egyebekkel felszerelt poggyászt is készen tartott. Bob volt ez, az „alvezér”.

Az újságcikkben, amely fölött most tanakodni kezdtek, nagyjából a következő állt: Néhány héttel ezelőtt híre járt, hogy az elmebeteg Sir Felix Hontings a highgate-i szanatóriumból elszökött. Utóbb azonban kiderült, hogy meghúzta magát az intézmény gyógyszerdepójában. Szomorú alkalomból tették ezt a felfedezést. Ugyanis a szanatórium széfjeit felfeszítették, és igen nagy értékű holmikat, továbbá készpénzt raboltak el. A szanatórium széfjeiben igen sok készpénz volt, mert a betegek hozzátartozói, különösen akik Londontól távol élnek, letéteket helyeztek el, hogy azokból az ápoltak kívánságait, mivel náluk pénz nem lehet, fedezzék. Azután ünnepi alkalmakkor ékszereiket is hordhatják a szerencsétlenek, melyeket szintén a széfben őriztek. Különösen érzékenyen érinti a szanatóriumot, illetve a biztosítót, Palinoff Aglája grófnő vagyont érő ékszereinek elrablása miatt. A grófnő nem elmebeteg, csak súlyos álmatlanságára keresett gyógyulást a szanatóriumban, s készpénzének nagy részét és ékszereit a széfben helyezte el. A szigorúan lezárt helyiségben levő szekrények ajtaja felfeszítve tárult a belépők felé; felbecsülhetetlen értékű ékszer és húszezer font készpénz eltűnt. A szomszédos szoba a gyógyszerdepó, ennek falán hatalmas rés tátongott. Kétségtelen tehát, hogy a tettes nappal a ládák mögé rejtőzött, éjszaka pedig szabadon dolgozva, kibontotta itt a falat, hogy szándékát megvalósíthassa. Megállapítást nyert az is, hogy egy orvosi gépgyár nevében teherautón két ládát vittek el a délelőtti folyamán. Mivel két elmebeteg eltűnt, és az egyik ápolat, Vucli Tóbiás ágyában levelet találtak, melyben Sir Felix közli vele, hogy a depóban van elbújva, ezen a nyomon haladva kétségtelenül megállapították, hogy Sir Felix bizonyára beszá-

míthatatlanságában követte el a betörést. Megállapítást nyert az is, hogy Bob Grace hírlapíró, aki már előzőleg is érintkezést tartott fenn Sir Felixszel, bérelte a teherautót, mellyel a tettesek elszöktek. Vucli Tóbiást és Bob Grace-t keresi a rendőrség. Sir Felix felkutatását is szorgalmazzák. A vizsgálat feladata tisztázni Ellen Grace szerepét is, akit bátyja (a körözött Bob Grace) néhány hete helyezett el mint elmebeteget a szanatóriumban. Az ottani orvosok véleménye szerint is lehetséges, hogy csak tetteti magát, amit az elrendelt orvosi vizsgálatnak kell majd bebizonyítani. Az az alapos gyanú merült fel, hogy Bob Grace a húgát és a két elmebeteget használta fel a gaztett végrehajtására.

- Te mindenesetre menj vissza a várba. Ahhoz, hogy oda valaki belépjen bárkit is elfogni, mindkét ház törvényhozóinak munkájára, egy főrendekből alakult bizottságra és végül a király engedélyére is szükség van. Ha ilyesmire el is szánják magukat, ez több hónap. Te az én kardom és pecsétes levelem birtokában mindenkit megölethetsz büntetlenül, aki fegyveresen lép Daughter Hill várának területére, vagy akár csak engedély nélkül bemerészkedik.

- De te...

- Én természetesen rendelkezésére állok a hatóságoknak. A hagyományok menedékjoga csak a szabadságot óvhatja a hatóságok elől, de nem a gentlemanlike értelmében vett tisztességet. A te tisztességedről az én garanciám kezkesedik.

- És ha... téged letartóztatnak.

- Nézd - mosolygott Sir Felix -, még ahhoz is a Lordok Házát kell foglalkoztatni, mert a Daughter Hill-i várurak, szépapám lefejeztetése óta, a királyi főudvarnagyi bíróság előtt felelnek csak tetteikért. Erről az egész ostobaságról ki kell derülnie a tiszta igazságnak.

- Te csakugyan írtál Vucli Tóbiásnak?

- Sajnos. Itt lesz valahol a baj... Te siess vissza, és ügyelj, hogy családtagjaim a hagyományokat gyógytornaszerű pontossággal tiszteljék.

Közben Felix vasvitéből átvedlett londoni gentlemanné, és bár maga is tele volt aggódással, a nagyon szomorú Bob kedvéért vidám mosolyt erőltetett az arcára, és megveregette a vállát.

- Ne félj, cimborá, az egész ügy rövidesen elintéződik... Csak írd szorgalmasan a riportodat rólam, és ha már nem köröznek, mint szenzációt közzéteheted.

Ezután lassú döcögéssel nekiindult autóján a gödrös, rossz, hegyi ösvénynek. Azt sem tudta, hogy kezdjen hozzá az üggyhöz. Daughter vasútállomásán nyugodtan beült az étterembe. Elsősorban is jó enni és inni, ha valamilyen probléma előtt áll az ember. Nem kell fejest ugrani a dolgokba. A néhány jelenlevő csodálkozott. A reggeli lapot mindenki olvasta errefelé. De Daughter Hill urát ugyan ki merné megszólítani vagy kérdőre vonni? A rendőrprefektus is arra jött, egy pillanatra szomorúan nézte. Milyen jó fogás lenne. „A pályaudvaron felismerte és letartóztatta...”

De hát reménytelen. Valaki azonban mégiscsak megszólította Sir Felixet. Jagodek, az ápoló.

- Sir Felix, ön megígérte, hogy ha szökése miatt állásomat elveszítem, számíthatok jóságára.

- Üljön le, Jagodek... - felelte, és megkínálta az ápolót whiskyvel meg hideg bélszínnel. - Szóval, Palmers tanár beváltotta fenyegetését?

- Igen - mondta Jagodek. - És gondoltam, hogy komolyan tette ajánlatát, Sir...

- Hm... Nem olvas maga lapokat, Jagodek?

- Olvasok. Gondolom azonban, hogy ha a parlament elrendeli, a család elintézi majd az ügyet. Hiszen a Hontings lordoknak hatalmas vagyona van.

- Igen? Nem hiszem azonban, hogy pénzzel intézzék el az ügyet. Maga biztos abban, hogy én vagyok a tettes?

- Hát kérem... a döblingi tébolydában dühöngő szakos voltam, és egy hindu herceg ellopta a nikkell zsebórámát. Az ilyesmit ápolóktól nem veszik komolyan. De hogy nem gondoltam a depóra... amikor kerestük...

- Hát vegye tudomásul, Jagodek, hogy én ártatlan vagyok.

- Persze! Én vagyok az oka, mert gondolhattam volna, hogy a depóban van, Sir...

- Hiszi vagy sem, hogy ártatlan vagyok?

- Hát... - rövid megfontolás után Jagodek nyíltan Sir Felixhez fordult. - Én szívesen elhiszem, de tudni szeretném, hogy mennyi fizetésem lesz egy hónapra.

- Én most ebben az ügyben megyek a városba. Még nem tudom, mire használom fel...

- De Sir! Hogy kérdezhet ilyet! Hát mire használhat egy ápoló egy ápolót? Jelenlétem garancia önnek, hogy tiszteletre méltó idős hölgyeket nem bántalmaz az utcán, nem eszik üvegholmikát, és egy óvatlan pillanatban nem lép be ruha nélkül a Savoy Hotel halljába.

- Mond valamit. Alkalmazom magát mint titkárt. De figyelmeztetem, az első alkalommal, amikor ruha nélkül jelenek meg egy hotelban, vagy akár egy csészealjat is elfogyasztok, felmondás nélkül elbocsátom.

- A fizetés?

- Hetven font és ellátás.

- Sir! Most már elhiszem, hogy ön ártatlan a betörésben.

- Köszönöm, hogy a tények ellenére rendületlenül hisz tisztességemben.

- Ez természetes. Csak azt mondja meg, hogyan tudta feltörni, Sir, a pénzszekrényeket?

- Itt reggeli közben talán ne feszegessük a széfeket.

Fizetett, és a tiszteletteljesen utat engedő kisebb csődületen át az autójához ment Jagodekkel, aki mellette foglalt helyet, és nekivágtak a London felé vezető országútnak.

Tizedik fejezet

- Ide hallgasson, Jagodek - kezdte útközben Felix. - Most el kell képzelnie, hogy nem én követtem el a rablást.

- Ne csináljon gondot magának. A család majd megfizeti a biztosítónak.

- Ez természetes - felelte Felix, mert nem akart vitatkozni. - De a példa kedvéért mégis képzelje el, hogy ártatlan vagyok. Havi száz fontért ennyit megtehet.

- Különösen ellátással. Négyszeri étkezés. Tehát ön, Sir, ártatlan.

- Nos, ha elképzelte, akkor erőltesse meg az agyát, és feleljen néhány kérdésre őszintén. Lehetséges a depó falát úgy kibontani, hogy az ápolók ne hallják?

- Hát kérem, attól függ, ki az éccakás... Ha én vagyok az éccakás, akkor lehetséges, mert dresszírozott alvásom van. Negyedóránként felébredek, megcsavarom az ellenőrző órát, és újra elalszom. De az ilyen szakszerű ápoló ritka. Azután tudni kéne, hogy milyen zajjal jár a falbontás.

- Ez igaz. Maga szerint hogy történik a falbontás?

- Hát, kérem... erre nem könnyű felelni. De van egy elzüllött unokaöcsém, aki világhírű falbontó, ez talán bővebb felvilágosítást tud adni. Egyébként mozigépész Londonban, az Alhambra Filmszínházban, amikor éppen nem tölti büntetését.

- És azon a folyosón, ahol a depó van, hány ór teljesít egy éjszaka szolgálatot?

- Kettő. Este nyolckor és reggel hétkor váltják egymást.

- És merről nyílik a széfekhez a bejárat?

- Egy nagy, vörös színű ajtón át, uram, az előcsarnokban balra, a márványoszlopok között. Aztat tudom véletlenül, hogy oda csak a tanár úrnak meg a főpénztárosnak van kulcsa... De a főpénztáros, az csak a titkár úrral együtt mehet be, különben nem nyílik a zár.

Félix összegezett. Mialatt ő a depóban volt, a falbontást nem követhették el. Nappal lehetetlen dolgozni, mert állandóan ki-be járnak, úgyhogy ő kénytelen volt a helyiség legsötétebb zugában felhalmozott áruk között meghúzni magát. Tehát bizonyos, hogy azon az éjszakán követték el a betörést, amikor ő Vucli Tóbiással régi rejtekhelyét felcserélte. Amikor a diatermián húzódott meg, a ládákban, az új gépek helyén. Az igazi tettest nem is keresik, és nem is gyanítják, mert ez a Vucli (ki számít ilyesmire egy értelmes bolondnál?) nem semmisítette meg a levelet, és így senki sem gondolhatott mást, mint hogy ő, a depó állandó lakója, követte el a bűntényt. Pedig valaki tudta, hogy ő a gyógyszerárban bújt el, és ez a tettes.

Hopp, egy nyom!

- Uram! Majdnem a járdára szaladt... Nem szállnánk ki egy hotelnál, hogy hideg vizes pakolásban részesítsem?

- Köszönöm. Amúgy is úgy érzem magam, mintha itt állnék megfürödve.

Tehát, hopp, egy nyom! Aki a levelet megtalálta, eleve is sejtette, hogy mindenki Sir Felixet gyanúsítja majd a bűnténnyel, saját kezű írása miatt. Tehát aki a levelet megtalálta, visszahelyezte Vucli ágyára, bement a depóba, elkövette a bűntényt, nyugodtan és röhögve, azon

tudatban, hogy napnál fényesebb bizonyítékokkal Felix, Vucli és Bob nyakába szakad az egész felelősség.

Ez a jó feltevés.

Londonba érve felkeresték Jagodek rokonát, a mozigépészt. A Walley téren lakott, feleségével és két gyermekével. A két gyermek éppen az utcán játszadozott a levélszekrény körül, és vidáman köszöntötték Jagodeket.

- Ujjé! - kiabálta az egyik - itt a bolondcsósz bácsi.

A kisebbik nevetve mutatott egy reszelőt.

- Éppen tasszafújót játszunk! De heddesztő tejjene!

Bájos csemeték - gondolta Felix.

Blondey, a falbontó, nagy megtiszteltetésnek vette a látogatást, és nyomban rendelkezésére állt Sir Felixnek.

- Szeretném, kérem, önt megkérni, Mr. Blondey, hogy segítsen egy szakmájabeli ügyben.

- Kérem, Jagodek sógor kedvéért megteszem, de nem olcsón és lehetőleg nem a Cityben, mert ott többet sóznak az emberre.

- Nono... Nem kívánom, hogy veszélynek tegye ki magát. A magam ügyében szeretném igénybe venni.

- Az ilyesmit szeretem. Önbetörés. Önbetörés, az hálás. Hol az üzlete?

- Csak mint szakértőt óhajtom igénybe venni. Szeretném pontosan tudni - és elővette az újságot, hogy újra megnézze -, mennyi idő alatt lehetséges és milyen zajjal jár egy hatvan centi széles, hetven centi magas falrész kibontása.

- Hát az attól függ, milyen fal. Én már bontottam a húszas években egy kettős cementtéglacsoportból álló falat, mintegy negyven centi átmérőjű, kör alakú nyílásra, mert akkor igen sovány voltam, összesen ha egy óráig tartott. Viszont két év előtt, nyomorult vascsövekkel behálózott klinkertéglafalat körülbelül fél méter átmérőjű nyílásra majdnem két órán át bontottam. Mert le kellett verni a vasról a téglát, egész halkán. - Nagy élvezettel folytatta előadását. - Már, kérem, az a falbontó, aki hatvanszor hetvenes nyílást bont, nekem nem imponál. Vagy nagyon kövér, és akkor válasszon más mesterséget, vagy a szükségesnél többet dolgozik, az pedig betörőnél mindig nagyobb kockázatot jelent. Tudnom kellene tehát, hogy miféle téglá, milyen fal...

Szerencsére az újságban megvolt a fényképfelvétel a depóról, ahol Sir Felix elbújt, és a másik oldalról is, ahonnan kirabolták a széfeket.

- A fal szerintem - mondta Jagodek -, nem lehet több harminc-negyven centiméternél.

- Nohát kérem... - vélekedett Blondey - ez égetett Campbell agyagtégla, Hughes Riemen mérnök kereszttrakási módszerét alkalmazva. Ez kemény dió, képtelenség úgy kibontani, hogy előzőleg ne áztassa át. Sokszor savat is alkalmaznak ilyen bontásnál. Azt máris megmondhatom, hogy kezdő pasas volt, aki bontotta, mert mind átesett a téglá ebbe a páncélszekrényes helyiségbe. Ilyesminek nem szabad előfordulni, hiszen ez zörög. A meglazított téglát az ember kiszedi a falból, és maga mellé teszi.

Felix nagyot ütött a homlokára. Persze, itt a képen a széfteremben szétszórva feküsznek a téglák, tehát zörögniük kellett, amikor lehullottak. Igaz, hogy a márványoszlopos folyosón nincs ör, csak tíz-tizenöt lépcsőfokkal lejjebb egy ősz portás, aki még nappal is mindég álmos.

Viszont a depó a kettős, hármas, négyes és ezekkel szemben a tízes, tizenegyes, tizenkettes kórtermekből álló folyosó végén van, ahol kétpercenként sétál végig az őr. Nem is alhat, mert a túlsó folyosón sétáló őrral találkozik kétpercenként. Jagodek azért alhatott, mert ő annak idején főápoló volt, és így egy helyben ülhetett, a négyes kórterem melletti orvosi ambulancián. A folyosó különben széles, jól megvilágított, boltozatos félkör tetejű, márványkockájú, tehát kitűnő akusztikája van. Ő ezt mind számításba vette, mikor a kétpercnyi időköz felhasználásával átosont a diatermiára úgy, hogy átmenetileg a folyosó végében az egyik márványoszlop mögé bújt.

- Látom, hogy ön kitűnő szakember, Mr. Blondey.

- Sir - felelte önérzetesen -, rólam elismeri minden főcsoportvezető, hogy a világ legelső falbontója vagyok. Velem egy letartóztatásomkor a rendőrségen kibontattak egy fél falat, a legnagyobb urak jelenlétében, hogy megtekintsék, milyen gyorsan és nesztelenül végzem a munkát, és száz egyiptomi cigarettát kaptam, mielőtt átkísértek az ügyészségre.

Felix elgondolkozott. Valamin töprengett.

- Mondja - kérdezte aztán -, mennyi időt vehetett igénybe ez a falbontás?

Blondey figyelmesen megnézte a képet, majd határozottan mondta:

- Valamirevaló szakembernél is eltart három és fél órát.

- Lehetetlenség maga szerint három óra alatt elvégezni?

- Lehetetlenség. Erre csak rá kell nézni, és minden szakember kineveti önt, ha azt mondja, hogy három óra alatt elvégezte. Ön lehet elsőrangú diplomata, kitűnő várúr, tekintélyes elmebeteg, de ha én azt mondom, hogy ez a falbontás három és fél óra, az lehet öt perccel több, de hamarabb még a világ első falbontója sem végzi el. Ezt onnan tudom, mert én vagyok a szóban forgó.

- Ön most eljön velem a rendőrségre.

- Uram! - felelte gúnyosan - az első kettő között voltam, akiket bevittek a highgate-i falbontás ügyében, és az Ambassadeur Mozi teljes személyzete igazolta az alibimet.

- Szeretném, ha ebben az ügyben mint magánember jönne el a rendőrségre.

A gépész vigyorgott.

- Uram, ha én mint magánember elmegyek a rendőrségre, azon egy hétig nevetne a Scotland Yard. Különben, egyszerű ember létemre, én is tisztelek bizonyos hagyományokat.

- Ezt hogy érti?

- Még nem fordult elő a Scotland Yardon, hogy én ne rendőrségi autón érkezzem meg.

Felix szokatlanul izgatott lett. Valami befészkelte magát a koponyájába, egy furcsa, különös, fantasztikus ötlet, és elhatározta, hogy végigcsinálja...

Azonban ember tervez, és Isten végez, olykor Jagodek főápoló útján. Hogy mi történt ezután Felixszel, mit beszéltek meg a falbontóval, az csak a későbbiek során fog kiderülni.

Tizenegyedik fejezet

A rendőrkapitány kis híján fegyveréhez kapott, amikor egy rendőr lépett be a szobájába, és hebegve mondta:

- Uram, itt a világ vége: a Falbontó Blondey kint ül az előszobában.

- Ha kézibilincs van rajta, akkor kihallgatom, hogy gyorsan a cellájába kerüljön.

- Nincs megbilincselve...

- Morgan! Már többször megtiltottam, hogy szíjazott vagy megkötözött letartóztatottat hozzanak elé! - kiáltotta a humánus érzelmeiről közismert kapitány.

- Nincs se összeszíjazva, se összekötözve...

- A példátlan hanyagságért maga a felelős.

- Uram... - dadogta egyre idegesebben a rendőr - egy ápoló van vele és az örült Sir Felix.

- Maga ivott?!

- Természetesen. De azért esküdni mernék rá, hogy így van. A Falbontó magától jött ide! És vele van Sir Felix Hontings, továbbá egy majomállkapcsú, szögletes fejű, magas, kopasz egyén, aki kövér is és főápoló a bolondházban.

Egy perc múltán a kapitány előtt volt a társaság.

- Sir! - mondta a kapitány. - Önt családi kiváltsága megóvja attól, hogy letartóztassam. Átiratunk azonban már ez ügyben megérkezett a Lordok Házához. Nem vall különösebb tapintatra, hogy kiváltsága tudatában megjelenik előttem...

- Várjunk! Szíveskedjék jegyzőkönyvbe venni, hogy a bűnügyben családunkat megkülönböztető jogomról lemondok.

A kapitány felállt. Bajusza jobb szára erősen rezgett.

- Sir Felix Hontings, Daughter Hill grófja és örökös ura, a törvény nevében letartóztatom!

- Több lojalitást vártam volna kapitány úrtól. Mindenekelőtt azt, hogy meghallgassa a tényállást és egy szakvéleményt. Azután kérni fogom, hogy huszonnégy órára adja vissza a szabadságomat, amelyet amúgy is igénybe vehettem volna, ha a királyi kegyet csak egyetlen pillanatig is a rendőri eljárásokkal szemben kívántam volna védekezésül felhasználni.

- Foglaljon helyet, Sir... - és kissé zavartan hozzátette - te is... izé... maga is, Falbontó úr és ez az úr is... Mindenesetre meg fogom hallgatni a tényállást. És valószínűleg a huszonnégy órás engedélyt is elintézem. Ez már nemcsak tőlem függ.

- Kérem - felelte Sir Felix -, a huszonnégy óra idő alatt egyfolytában őrizet alatt leszek, mert kérni fogom, hogy vagy ön, vagy egy másik megfelelő rendőrtiszt segítségemre legyen...

Blondey állandóan idegesen feszengett a széken. Jagodek előszedett egy kis zacskót a zsebéből, és abból kicsomagolt egy vajjas kenyeret, majd zavartalanul tízóraizott.

Sir Felix ezután elmondott mindent a kapitánynak, és eléje terjesztette Blondey szakvéleményét is. A kapitány elgondolkozott. Őelőtte eddig csak egy megoldás látszott lehetségesnek: hogy Sir Felix a tettes.

- Sir Felix Hontings, kérem fāradjon át velem Laporter tanácsos űrhez. A huszonnegy órára mindenképpen számíthat. A betörő személyét illetően van egy érdekes pont az én részemről is. Ez azonban önre nézve terhelő. Tessék előrefāradni.

És ajtót nyitott.

Átmentek a tanácsoshoz. Blondeyt is magukkal vitték. Később a kapitány kijött, és Jagodekkel beszélgetett. Körülbelül húsz perc múlva megjelent Sir Felix.

- Hát akkor mindenben megállapodtunk, kapitány úr? - kérdezte mosolyogva, és a felöltője után nyúlt. Jagodek engedelmesen felsegítette rá.

Sir Felix különösnek és könnyűnek érezte a felöltőjét, de mire konstátálta, hogy az kényszerzubbony, addigra már a bevarrt ujjakról függő spārgával Jagodek keresztbe rántotta dereka körül a két karját, és megkötötte hátul.

- Ne haragudjon, Sir, de nekem mégiscsak állandó állásom volt ott a szanatóriumban, és ha önt visszaviszem, engem is visszafogadnak. Ne akadékoskodják, mert a rendőrségen nem tudok hideg zuhanyt alkalmazni.

Közben már öt-hat újságíró nyomakodott be a szobába, akik a sajtóirodában értesültek e látogatásról.

- Kapitány úr!... - kiáltotta Felix dühösen, tehetetlenül vergődve - az ön szava...

- Sir! Mivel ön egy tébolydából szökött meg, családtagjainak állítása számomra értéktelen. Csak megfelelő orvosi szakvélemény alapján tartóztathatom le. Előjogáról való lemondását sem fogadhatom el, ha épelméjűsége nincs hatósági orvos részéről bizonyítva.

- űgy? - Felix most már nevetett. - No mindegy. Azt mindenesetre jegyezzék fel a hírlapíró urak, hogy nyomban jelentkeztem a rendőrségen, nehogy űgy lāssék, mintha a királyi kegy mögé óhajtanék bújni bármiféle vizsgálat elől. Vihet, Jagodek... Csak tegyen rám egy kényszerkalapot is, mert hűvös van odakint...

Tizenkettedik fejezet

Jagodek húsz font jutalmat kapott, és visszavették főápolói állásába. Felixet régi szobájába, a tizenegyesbe tették, de egy ápolót is beosztottak melléje hálótársnak, úgyhogy most éjjelnappal, pillanatnyi szünet nélkül felügyelet alatt állt.

Megható volt másnap a várúr találkozása Anna Emerencia kísértettel. A hazajáró hölgy éppen uzsonna utáni szellemjárását végezte, mely az orvosok szerint egészségügyi sétának is bevált volna, amikor találkozott a hatalmas, márványoszlopos társalgóban Sir Felixszel. Egy sikoly... a krétaszínűre festett arc örömben és rémületben vibrált, azután a rokon és kolléga nyakába borult, és bánatosan súgta:

- Ezek a dögök rám is gyanakszanak... Egy magándetektív költözött a mellettem levő szobába, és hülyének tette magát. De ahogy kinéz, azt hiszem, felesleges szimulálnia...

- Hogy van, Anna Emerencia? - mondta hangosan Sir Felix.

- Ó!... - felelte a néhai egy mély sóhajjal. - Az elmúlt száz évben alig volt okom panasza.

Mr. Archibald Rolland (igazságtalanul nyugdíjazott állomásfőnök) nem hagyhatta ott kisvasútját, mert egy szerelvény éppen az alagút felé tartott, és sípolnia kellett, továbbá a zászlót lengetni, de közben örömmel kiáltott.

- A régi fiú!

Mr. Prosley boldogan eléje sietett.

- Üdvözlöm, Sir, a lakótársak nevében, és legyen szabad a jogtalanul fogva tartott, félreértések miatt zuhanyozott kartársak megértéséről biztosítanom.

Egy Gandhi kikukkantott lepedője mögül és udvarias mosollyal szól:

- Részemről, Mr. Chamberlain, részemről... - és tovább fejte rokkáját, mert nem akart mást enni, csak rokkából fejt házifonaltejet, ezért mesterségesen táplálták.

A zongoraművész, ki nyolc éve nem beszélt, és egy néma hangszeren játszott naphosszat, udvariasan bólintott.

Lady Anna Norton (ki állítólag húsz férjét ölte meg) elbűvölő mosollyal lépett Felixhez.

- Sir Felix... most is úgy érzem, hogy ön mellett nem tenném magamat mesterségesen özveggyé.

- Megtisztel, Milady... Üdvözlöm valamennyiüket, és ön - fordult Prosleyhez - mi újat mondhat Mr. Murdockról és gyermekbékáiról, a koponyája lakóiról?

- Hát... Kuruttyolgatnak nedves időben, de jövő héten konzílium lesz, és újévre remélem az agyműtétet. Az egyik kis békát önnek adom, Sir Felix, a többit elígértem a British Museum öslénytárgyújteménye számára.

- Nagyon kedves...

Leültek uzsonnázni. Anna Emerencia kivételesen még egy uzsonnát fogyasztott az új rokon tiszteletére. De odaült Lady Norton is, kit a krétaszínű szellem ismét kényszerült leönteni egy csésze csokoládéval (egész véletlenül), hogy kettesben legyen Sir Felixszel.

- Felix! Attól félek, nagy örültséget csináltunk...

- Ne félj semmit, Ellen. Minden rendbe jön. Most felelj okosan egypár kérdésemre, mert az a kedves bivaly ott különben állandóan a nyakamon van. Ki volt akkor éjjel szolgálatban, amikor te a levelet vitted Vuclinak?

- Véletlenül azt biztosan tudom, mert férfin olyan kis pisze orrot még nem láttam.

- Ne is folytasd. Az a sovány, magas, a Teddy Clay. Ő sétált a depó folyosóján. És a hallon túl ki volt szolgálatban? Vagy arrafelé nem kísértettél?

- Hogy ne legyen feltűnő, mindenfelé jártam. Ez miért fontos?

- Mert az ápolóknak átlag kétpercenként itt a hallban kell találkozniuk.

- Várj csak... Hopp... tudom! Éppen rágyújtott az irodaajtóban. Egy olyan vörös képű parasztyerek, alacsony homloka van, széles válla, és mindig vigyorog.

- Tudom már, ezt is jól ismerem. A pisze orrú remek ivótárs, azzal éjszakánként az ő hazai borókapálinkáját ittam. A papája küldi. A vörös Harry Brockhes pedig nagyszerű ecarté-partner. Hát az biztos, hogy az egyik, de valószínűbb, hogy mind a kettő ludas a betörésben.

- Miért nem jelentetted a gyanúdat...

- Nincs bizonyíték. A pisze azt vallja, hogy nem hallott semmiféle zajt a depóból, és a vörös, csak most tudom, hogy kikről van szó, a vörös szerint a pisze kétpercenként megjelent itt. Vagy a vörös hazudik, és nem látta a piszét, de alibit igazol neki, vagy a pisze, mialatt sétált, hallotta a falbontást, de szándékosan nem vett tudomást róla. Ez esetben a vörös ártatlan is lehet, mert odáig, ahol az ő útja vezet a hallon át, nem hallatszott semmi. De ez mind csak teória, és ellenem tárgyi bizonyítékok vannak. Most szedd össze egy kicsit azt a négyszáz évre visszamenőlegesen kitűnő memóriádat: Nem vettél észre aznap éjszaka semmi különöset, kísérteties utadon? Valamit, ami nyom lehet, ami máskor nem fordult elő...

A lány töprengett. Közben ügyelt, hogy ki ne essen a szerepéből, mert nem messze tőlük egy hatósági orvos ült, akit megbíztak a leány elmeállapotának felülvizsgálatával, és akit Mr. Huzlinak hívtak. Ellen tehát hüvelyk- és mutatóujjára támasztotta homlokát, nagyot sóhajtott, és tűnő szórakozottsággal továbbszívta Felix vastag Henry Clay szivarját, csak úgy felületesen, felhős tétovasággal...

- Ha csak az... - és vállat vont nagy búsan - hogy Hilde Negrin, ez a csodaszép nő ott állt az erkélyen, cigarettázott, és... és ez tényleg különös volt, egy díszes üveget nézegetett a holdfénynél. A hallban csak a homályos biztonsági körte világított... - és egy hanyag mozdulattal a tálcát edényestől tovahajította a pincér lábához, majd az elhaló csörömpölés után leereszkedően, unott arccal így szólt: - Ezek az izék már nem kellenek, Martin.

Dr. Huzli átjött.

- Megengedi, Anna Emerencia?

- Ó... tánkra kér, vicomte?

- Nem, nem - felelte a szemüveges, lúdtalpú, kövér tisztiorvos -, csak a pulzusát...

- Sajnálom, jó ember, de nincs pulzusom. Kétszáz év előtt a mai Trafalgar Square helyén máglyára léptem, és lefejeztek.

- És... érez fájdalmat a fejében?...

- Azóta mintha elvágták volna...

Felix köhögési rohamot kapott, illetve az asztalkendőbe köhögve röhögött, mert nem állhatta komolyan a társalgást, melyhez ráadásul Anna Emerencia egy legnehezebb bombavető légc-savarjának is beillő fejszalagját igazgatta magasba, a tollseprű módján elrendezett haja köré.

Közben Mr. Huzli kerületi tisztiorvos megfogta a leány pulzusát, és konstátálta, hogy szaporább a kelleténél. Abban a korban volt már, amikor a belgyógyász megfélekedzik ama lehetőségről, hogy egy jóképű fiatalember közelségének hatását a pulzusra nem lehet figyelmen kívül hagyni, ha az érverés szaporább voltáról alkot véleményt.

- Megengedi, hogy felkeressem a nap folyamán... Milady...

- Lehetséges... Ebéd után örök álmomat alszom, ilyenkor uzsonnázok, azután... ó, most látom, ön csakugyan Lavelette vicomte, a francia emigráns arisztokrata!

- Csakugyan az vagyok - egyezett bele nem minden melankólia nélkül a korpulens és bibircsókjain felül közönségesen húsos képű, ősz hatósági orvos. - Fontos üzenetet hoztam önnek.

- Elkésett, vicomte... De ha este hazajáró utamról visszatérek, elmondhatja, hogy mi újság Frankhonban... - és hirtelen felugrott, átkarolva két karjával az ősz gyógyászt. - Tudja meg, hogy rokonai megölték Templar Simont, és a kis Capet Angliában várja, hogy elfoglalja trónját... Pszt... erről senkinek egy szót sem... Nálunk van, Daughter Hillben, ahol én már élve félig elszáradtam, mert undok bestia voltam...

Felix újabb köhögési rohama most rövidebb volt. Az orvos azonban ijedten vergődött a krétaszínű hölgy karjaiban. Egy nyugodtan ácsorgó ápoló biztatóan odaszólt:

- Ne féljen, Mister, ritkán üt. Csak heves...

Amikor dr. Huzli eltávozott, és Sir Felix erőszakkal elvette havannáját menyasszonyától, folytatták a megkezdett beszélgetést.

Mivel Sir Felix azelőtt sem produkált elmetüneteket, csak Ellen kényszerült a beszélgetéshez nem illő hülye vigyorokra, apró kacajokra, sőt egy alkalommal tíz körömmel vakarta a századok előtt levágott fejének tollseprűcsúcs alatt meghúzódó bőrét.

- Szóval - kérdezte Felix -, Hilde Negrin az erkélyen állt, egy butéliával? Hm... Hány óra lehetett?

- Éjfél után valamivel. Ez biztos - felelte vihogva, és mintha szokott kitörése lenne, Felix nyakába borult, és jobbról-balról megcsókolta. Azután ismét helyet foglalt.

Az eset nem okozott feltűnést, mert egyidejűleg a london-tahiti gyorsvonat kisiklott egy cigarettavégen, és belerohant tizennégy kocsjával egy hatalmas, japán vázába. A katasztrófa után az állomásfőnök öngyilkosságát csak két ápoló közbelépése akadályozta meg, akik a szörnyű esemény színhelyéről a zuhanyokhoz hurcolták. Csak azt nem értették, hogy a különben halkán dühöngő Archibald Rolland miért üvölt, amíg rásegítik kényszeröltözékét. Ki gondolt volna arra, hogy a padlón gubbasztó, alattomos Gandhi (különben is vegetáriánus) az igaztalanul mellőzött állomásfőnök bokáját harapja, rokkája mögé bújva.

- Legalább megcsókoltalak - szólt elégedetten Ellen.

- Én bolond! Nincs semmiféle nyilvános elmezavarom, hogy szintén megcsókolhassalak... Mit keresett Hilde Negrin e késő éjszakai órában, méghozzá üveggel a kezében az erkélyen?

- Mondd, ki ez a Hilde Negrin!? - kérdezte Ellen olyan vigyorral, hogy Sir Felix hátán végigfutott a hideg.

- Amerikai nő. Állítólag majdnem kész orvosnő. Itt olyan főápolónő és titkárféle. Azt mondják, Palmers tanárral jól megértik egymást. És pénze is van annyi, hogy része lehet az intézményben. Többet öslakó létemre nem tudok róla. Kedves nő.

- Nagyon szeretik a vendégek. Ahhoz képest, hogy főápolónő, gyönyörű ruhái vannak. Legalább háromszor napjában öltözik, és olyan a modora, mint az előkelő dancingsokban a direktornőnek. Nagyon kedvesen mosolyog, három nyelven beszél, és mindenkinek ismeri a gyengéjét. Általában az idegosztályon van, velünk bolondokkal alig törődik - mondta Ellen, és összeborzolta Felix haját, aztán vicsszóval foggal kissé lihegett rá.

- Ezt ne csináld, mert muszáj röhögni - szólt aggódva a fiatalember.

A szárnyépületbe elmebetegek nem mehettek át, még a hazajárásnál is tekintetbe kellett ezt venni Ellennek. Csak az orvosok közlekedtek szabadon a zárt és nyílt osztály, illetve az ideg- és elmebetegek között. Dr. Gordon tűnt fel a legtöbbször a két osztály közötti folyosón, mert Palmers tanár csak egyszer napjában, a vizitjén volt látható, különben tudományos munkáin dolgozott, és ezenfelül élénk társadalmi életet élt. Tudták róla, hogy a jó társaságnak, jó itálnak, szép hölgyeknek nagy barátja. Dr. Gordon viszont, talán mert valójában nélkülözta a tanári címet, lelkiileg annál professzorosabb lett. Az átlagnál jóval magasabb, csontos egyén volt. Erősen ősz, dús haját művésziesen, de tudósoknál is gyakran tapasztalható módon hátrafésülte. Ajkait kissé mindig összehúzta, szigorúan és precízen, vastag szemüveget, apró, kunkorodott végű bajuszt és majdnem paposan magas mellényt viselt, amelyek még professzorosabbá tették megjelenését. Megfontolt, dallamos, mély hangja, lassú méltóságteljes járása kellően reprezentálták személyében a professzort, akit helyettesített. A legcsekélyebb rendetlenséget is fölfedezte, és ilyenekért enyhébb esetben tízperces prédikációval gyötörte alárendeltjeit, ifjabb orvosokat, ápolónőket és ápolókat. Dr. Londres, a szanatórium bohémje, egy harsabajuszu, vicces, sovány kis ember azóta kegyvesztett Gordon főorvosnál, amióta így állította fel a szanatórium legfelsőbb hierarchiáját: első Grata persona: Prof. Palmers, nyilvános rendes egyetemi tanár. Helyettese: Mathias Gordon, nyilvánvalóan rendkívül tanárkodó egyed.

Ahogy most a két beszélgetőhöz lépett, először behunyta kissé szemét, mélységes fájdalmit érzékeltetve, nyilván Felix miatt, azután bánatos dallamú hangján szólt:

- Ön meghurcolta intézményünket, Sir Felix.

- Mr. Gordon, megrágalmaztak ön előtt. Én senkinek sem mondtam el, hogy ön emésztőpor helyett altatót adott nekem!

- Nem... ezt a jelentéktelen felületességet gondoltam - felelte és elpirult -, hanem...

- Arról sem szóltam sehol, hogy ön egy asztalost hideg pakolásban tartott, és csak este derült ki, hogy az a könyvszekrény miatt jött, új ajtót csinálni...

- Hm... betegségéhez mérten jó emlékezőtehetsége van. Ön, Sir, itten... izé, kibontá a falat.

- Igen - felelte töredelmesen -, unatkoztam. Ön mit tett volna az én helyemben?

Még valamit mondani akart, de a következő pillanatban Ellen felismerte az orvosban VII. Edwardot, sikoltva a nyakába borult, amitől doktor Gordon megcsúszott, és hanyatt esett a tükörfényes padlón.

A betegek megtapsolták a mutatványt, a főorvos pedig kétségbeesetten elsietett e méltóságán aluli helyzetből.

- Most elindulok hazajárni - súgta Ellen, és aprókat hörgött, pedig Felix kérte, hogy ezeket se csinálja, mert ettől is röhögnie kell -, nehogy gyanús legyen a folyosókon menetrend szerint közlekedő kísértet késése. Ez a vén hatósági vicomte is állandóan néz. - Mielőtt elindult kísérteties útjára, kis öklét összeszorítva, megnyugtatóan közölte még Felixszel: - Holnap megverem az öreget.

De másnap már, Felix tanácsára, Ellen fegyverszünetet kötött a kövér hatósági orvossal, és így egyelőre elmaradt ez a nem mindennapinak ígérkező párviadal. Békésen uzsonnáztak Felixszel az esedékes hazajárás előtt, amikor egy dülöngélő fiatalember lépett az asztalukhoz, és két fricskát pöccentett Ellen orrára.

- Halló, bébi, nem magával táncoltam tegnapelőtt a Mirabelle-ben? - és mert nyomban egy nagy pofont kapott a néhaitól, szakértelemmel rábólintott: - Maga lehetett, mert az is pofon vágott. Engedje meg, uram, Martin Hicketes bőröndös vagyok, alkoholelvonás alatt.

- Szent Isten! - álmétkodott a tántorgó, csukló egyéne Mr. Prosley úr, agyában a Mr. Murdock nevű békával és annak gyermekeivel. - Milyen részeg lehetett maga elvonás előtt?

- Jobb arról nem beszélni... Napi két üveg whisky bűjtös napnak számított alkoholistá rítusom szerint... hint hoppla!... És itten fokozatos az... elvonás... naponta valamivel kevesebbet... tehát ma még egy üveg kijár, és itt olyan jó whisky van... sűrűn járok majd ide elvonóba whiskyzni - és megsimogatta Mr. Prosley kopasz fejét. - Maga mitől hülye, kisöreg?...

- Mr. Murdock nevű leveli családfő és néhány gyermeke tanyázik az agyában - magyarázta Felix.

- Szerencse, hogy én... jöttem... - hebegte a részeg. - Mert most nyomban tre... trepanálom. - És kivett a hátsó zsebéből egy dugóhúzó.

Mr. Prosley, mert az agyában illetéktelenül tartózkodó Murdock úr és fiai cégtől eltekintve, finom lelkű, kifogástalan modorú gentleman volt, gyorsan és sértődötten távozott.

- Kérlek, Ellen - mondta Felix -, mielőtt kísértetni mész, bemutatom ezt az urat, aki bizonyára főfelügyelő a Scotland Yard bűnügyi osztályáról.

- És miért fricskázta meg az orromat?!

- Sajnos - magyarázta súgva és szomorúan Felix -, abban állapotam meg a rendőrtanácsossal, hogy aki a közelemben megfricskáz kétszer egy ápoltat, az a detektív.

Tizenharmadik fejezet

A tervnek, amelyet két nappal előbb a rendőrségen megbeszéltek, a lényege az volt, hogy a kapitány, mialatt Sir Felix a tanácsossal tárgyal, megbeszéli Jagodekkel, hogy szállítsa be Sir Felixet a highgate-i szanatóriumba. Ott mint ápolat a rendőrség által nyújtott segédlettel próbálja megállapítani a falbontás és rablás tettesét.

Blondeyt (aki sejtette ezt, és ezért nem szívesen tett eleget Sir Felix hívásának), megkérték, hogy maradjon a rendőrségen egy ideig, esetleg két napig.

- Azt nem lehet - tiltakozott az ártatlanul bajba jutott ember keserűségével -, huszonnégy órán belül át kell szállítaniuk az ügyészségre, ha újabb tanú merül fel.

- Ez privát szívesség a te... a maga részéről, Blondey. Ki tudja, hogy nem veszi-e még hasznát?

- Én? - felelte titokzatosan. - Hát jó, de nehogy baj legyen a presztízzsel, magam mondom le a délutáni vetítést.

Ezek után még egy színészi képességekkel megáldott nyomozó is szükségeltetett az ügyhöz, aki Felixszel együtt okosan kivárja az eseményeket, és addig hivatalos minőségét ügyesen eltitkolja. A rendőrtanácsos megígérte, hogy kiválaszt valakit, és elhelyezi az elmeógyógyintézetben. Sir Felix tréfás természeténél fogva azt ajánlotta, hogy a nála való jelentkezésnél két fricska legyen a jeladás. Ilyesmi ott kevésbé feltűnő, mintha valaki bemutatkozik. Nem is sejtette, hogy saját menyasszonya lesz a fricskák áldozata.

- Ön kitűnően szimulálja a rész eget, uram - mondta Sir Felix elismeréssel, miután Ellen útra kelt, hogy uzsonna utáni hazajárását elvégezze a rendelkezésére álló folyosók összességén. - Elsőrangúan alakít!

- Hupplá... - csuklott a felügyelő. - Ki alakít? Túlságosan jól készítették elő... az ügyet. Itt fokozatos elvonási... rendszer, izé... van... Első napon a beteg még fele adag... alkoholt kap... És egy nagybátyámszerű egyén... ő... a főcsoportvezető alakította... szóval, a nagybáty... hupplá... azt mondta, napi két üveg... az átlagom... és egy egész üveggel... kaptam... ebédhez. Még sohasem ittam ennyit, de... kitűnő ital... ezentúl idejárom elvonókúrára, ha jó whiskyre van kedvem... Nem tudja azt a dalt, hogy tavasszal sír a szél, és repülnek a főkák? Vagy nem is...

- Úgy látom, most nincs abban a helyzetben, hogy megbeszéljük a tennivalókat...

- Micsoda tennivaló van itt még?... Ismerem a tervét. Jó... Okos. Túlnyomóan... értelmes. Kivárni. És majd a gyümölcs megéri magától. Ha nem, akkor nem tettünk semmi rosszat, ha igen, miénk a dicsőség. Bravó! Magából... jó detektív lett volna. Komolyan nem tudja azt a nótát?...

- Nem - felelte idegesen Sir Felix. - Daughter Hillben nincsenek főkák és a londoni állatkertben két éve nem jártam. Akkortájt még nem repültek ezek az állatok.

A többszörösen özvegy Lady egy szokatlanul magas és kövér úrral jött be a hallba, akinek ég felé álló, tüskés haja volt, mint a sünek, időnként szórakozottan csücsörített, és orrcsíptetője felett nézett a világba.

Most érkezett. Vidéki népoktató, és a körorvos szerint demenciás, hát felhozták rokonai. Ma különleges forgalma volt a highgate-i Palmers Szanatóriumnak.

- Látja ez itt, ez a mi napközi kaszinónk, a hall - magyarázta az ifjú, de sokszoros özvegy.

- Napközi otthon? Ez jó - mondta a népoktató, és jobbra-balra kapkodta a fejét, mint valami kíváncsi madár, és drótcsíptetője felett pislogott hozzá. - Én a vidéki népoktatásban szószólója voltam a napközi otthon intézményének - most csücsörített, mintha majszolna valamit. - Ugyanis népoktató vagyok. Wilkie a nevem.

- Igazán örvendek - sugározta a Lady. - Nem kíván együtt uzsonnázni velem?

- Nem - felelte cérnavékony hangján az óriás. - Maga egy kellemetlen, ellenszenves teremtés. Menjén a fenébe, mert ütlegelni fogom, ha molesztál - tette még hozzá tárgyilagosan.

Miután a hölgy riadtan távozott, Mr. Wilkie odalépett Felixhez és a részeg főfelügyelőhöz. És leült melléjük.

- Halló! - üdvözölte örömmel Hickes. - Ön egy meglett, érettebb korú bolondnak látszik, talán ismeri az én dalomat.

- Hogyne, Mr. Hickes - felelte a jövevény, és egyáltalán nem csücsörített. - Csak közölje a dal címét. Főfelügyelőknek minden tölem telhetővel szívesen szolgálok.

Kissé eltátották a szájukat.

Hickes ijedten körülnézett. - Honnan... tudja?

- Én a Pinkerton-irodától vagyok. A biztosító megbízásából. Azt hiszem, közös az érdekünk, és nem járnánk rosszul ha kicserélnénk adatainkat.

- Persze... rémlik előttem, hiszen Wardesben négy éve együtt tartóztattunk le valakit...

- Úgy van. Lopezt, a spanyol pénzhamisítót... Ne zavarja ez a csücsörítés, valamivel igazolnia kell itt-tartózkodásomat - és gyorsan csücsörített. A detektív nevetett.

- Mondják, van itt egyáltalán igazi bolond ebben az intézményben?

- Kettőben biztos vagyok - szólt Mr. Wilkie. - Egy hölgyben, aki fehérre mázolja mint hazajáró lélek szaladgál kint. És egy fehér köpenyes Gordon nevűben, aki orvosnak képzelet magát és azt hiszem az utolsó stádiumban van.

Ekkor odalépett Sir Felixhez a lakáj és megkérdezte, hogy hajlandó-e fogadni Palmers tanár urat, aki most érkezett az intézetbe, és tiszteletét óhajtja tenni.

- Szívesen látom a professzort egy csésze teára.

Palmers tanárral röviden folyt le Felix szobájában a beszélgetés. A tanár nem tagadhatta meg a fiatalembertől az örökös grófnak kijáró tiszteletet, de saját tudományos rangját és egyéniségét mégis többre tartotta, szóval, belülről elutasította a tiszteletet, amit megadott az érintkezésben.

- Sajnos, nem mondhatom, hogy örülök a viszontlátásnak - mondta a professzor, mert már öltözés közben kigondolta, hogy mivel köszöntse megkerült páciensét.

- Én sem örülök, de ez nem személyes ellenszenv.

- Nálam sem, Sir, ezzel remélem tisztában van.

- Töltsön teát a tanár úrnak, Martin...

És teáztak. Közöttük lebegett a kényes téma. Mindkettő azt várta, hogy a másik kezdjen hozzá. Végül a tanár kénytelen volt megpendíteni:

- Mi a véleménye a betörésről, Sir?

- Jogtalan és erőszakos kísérlet, idegen tulajdonban levő pénz vagy ingóérték megszerzésére.

A tanár távolról sem szívből, de mosolygott.

- Nem ilyen választ vártam a kérdésre. Beszéljünk őszintén, Sir: nem óhajt erről a témáról felvilágosítással szolgálni?

- Cserét ajánlok.

- Halljuk.

- Ha maga őszintén beszél az elmeállapotomról, én is megmondom, hogy mit tudok a betörésről.

- Well! A rendőrség elkérte a szanatóriumi naplónkból az ön kórisméjének másolatát. Nem számít hivatalos szakvéleménynek. Ma készültem el vele.

- Roppant kíváncsi vagyok.

- Minden más szempontból független orvosi véleményem a következő: Sir Arthur Hontings az ön kissé merész szembefordulását a hagyományokkal indokolatlanul hozta összefüggésbe valamiféle patológiás állapottal. Első és második szökése előtt megfigyeltem, és véleményem szerint ön minden tekintetben épelméjű és beszámítható Sir.

Sir Felix mosolygott.

- Egy fogas kérdés, professzor: mi a magyarázata, a világelső szaktudósa szerint, hogy Daughter Hill örökös grófja, több mint rendezett anyagi körülmények ellenére, betörést és rablást követ el?

- Őszintén szólva fantasztikus. De semmiféle rendellenesség nem kapcsolódik a magában véve csakugyan abszurd cselekményhez. Pillanatnyi érzelmi csatlódások, elszigetelten fellépő lelki zavarok úgyszólván naponta előfordulnak, teljesen normális emberekkel. Szokatlan felindulásában egy alapjában szelíd egyéniség egyszer csak nyakon üt valakit, azt állítja, hogy lopják a szivarjait. A másik, rendes polgár léte, egy alkalommal valami kültelki lebujban tivornyázik hajnalig. Orvosi magyarázat? Időnként bizonyos gátlások meglazulnak az emberben, és valami rendellenesség reakciójában elmúlik az egész, mint egy elektromos kisülés. Ilyesmihez az elme megbetegedésének a legtöbb esetben semmi köze. A lényeg legtöbbször az, amit az ön esetében kétségtelenül konstatáltam: nem mutatott fel olyan tünetet, hogy ép érzékeit és beszámíthatóságát kétségbe vonhatnám. Az egyetlen beszámíthatatlannak látszó cselekedete, Mr. Vuclival általános feltűnést keltett szónoki szereplése egy bizonyos városház erkélyéről. Erre nézve elfogadtam, minden kísérő tünet híján a magyarázatát, Sir, hogy házasságával szemben kissé drasztikus eszközökkel fellépő családját kompromittálni akarta.

- Pedig - jegyezte meg mosolyogva, de kissé csípősen Sir Felix - ez büntetőjogilag jelen pillanatban több felelősséget hárít rám.

- Ilyesmire nem lehettem tekintettel a diagnózisomnál. De ismétlem: az én véleményemre csak a rendőri vizsgálat kíváncsi. Ha ügye tárgyalásra kerül, úgy a törvényszéki orvosoké a döntő szó.

- Miért tart akkor továbbra is a zárt osztályon?

- Törvény, Sir! Csak annak a rokonának adhatom ki, aki kezelésemre bízta, mert ennek jogában áll szerinte autentikusabb véleményt kérni, vagy pedig a törvényszéki orvos rendelheti el, hogy kibocsássák innen. Ez az úr időnként ellátogat valamennyi zárt intézménybe. Ha óhajtja, soron kívüli látogatásra is elhívhatom.

- Ne tegye, kérem... Most egész kellemes itt.

- Be fogja látni, Sir, hogy nagy felelősség terhel e sokrétű és bonyolult ügyben, nem veheti tehát rossz néven, hogy egy ápolót beosztottam hálótársául, mivel már két alkalommal kijátszotta, Sir, az ellenőrzést.

- Már tapasztaltam ezt az intézkedését. Van azonban itt egy vörös képű fiú, aki túrhetően ecartézlik. Harry Brockhes. Szívesebben venném, ha őt osztaná be erre a feladatra.

A professzor csengetett.

- Küldje fel Harryt - szólt a belépő ápolóhoz.

- Ma szabadnapos.

- Nézze meg, hogy a szobájában van-e?

Az ápoló elment.

- Megtudhatok most valamit a betörésről? - kérdezte Palmers tanár.

- Sajnos, csalódni fog, tanár úr. Semmit se tudok a betörésről. - A tanár vállat vont, és nem szólt semmit. Így álltak néhány percig. Azután visszatért az ápoló, halotthalványan.

- Sir.... - hebegte.

- Mi van?

- Harry Brockhest meggyilkolták!

Tizennegyedik fejezet

Az orvosoknak és ápolóknak sok dolguk lett. Valahogy elterjedt a gyilkosság híre, és szokatlan izgalom vett erőt a betegeken.

Archibald (az igaztalanul nyugdíjazott állomásfőnök) tüstént rohanni akart, valami hibás váltóállítás ügyében.

A zongoraművész, aki nyolc éve nem beszélt, rosszul lett, és szájon kapta Gandhit, aki szintén rosszul lett, mert tíz éve nem kapott ekkora pofont.

Lady Anna azt állította, hogy bűnhődni akar. Ő a tettes, huszonegyedik titkos férje volt a megölt ápoló.

Prosley úr ordított, hogy eső lesz, mert Mr. Murdock és fiai a nyúltagján felsétálva, valahol a feje teteje alatt kuruttyolnak. Doktor Gordon biztosította, hogy téved, hiszen láthatja, hogy derült idő van. Azonban tíz perc múlva a főorvos előtt is zavaros lett az ügy, mert sűrű zápor kezdett zuhogni. Nem valószínű, hogy Mr. Murdock családja létezésének hitelt adott, de amnyi bizonyos, ettől az időtől kezdve, hogyha Prosley úr kuruttyolásáról panaszkodott, doktor Gordon nem távozott szalmakalapban és ernyő nélkül a szanatóriumból.

Az orvos már beszüntetett mindenféle kötelességszerű vizsgálatot. Utasította a portást, hogy telefonáljon a rendőrségre. Palmers tanár, amint a szoba felé sietett, útját állta az érkező Hilde Negrinnek:

- Nem magának való látvány... Azt hiszem, helyesebben tenné, ha a betegeknél vigyázna a nyugalomra.

A nő különös, kérő, aggódo szemmel nézett a tanárra.

- Ó... én úgy félek...

- Menjen szépen - felelte egyforma hűvösséggel a tanár, és karjánál fogva, gyengéden eltessékelte. Azután belépett a szobába. Aránylag kicsi, egyszerű lakószoba volt, amelyet a földszint kis udvarra nyíló folyosóján, bentlakó ápolók számára tartottak fent.

- Tanár úr... - érkezett most Gordon - kétségbe vagyok esve.

- Miért? - kérdezte csodálkozva Palmers. - Önt is bántották? Vagy rokona az áldozatnak? - És hogy lefékezze helyettesének pánikszerű iszonyattal vegyes megbotránkozását, megnézte a zsebóráját. - Tartson helyettem vizitet, mert itt kell lennem, amikor a rendőrség jön.

Doktor Gordon olyan feldúlt lelkiállapotban végezte körútját, hogy a részvétteljes idegbetegek alig bírták megnyugtatni.

A rendőri vizsgálat aránylag gyorsan és negatív eredménnyel végződött.

- Harry Brockhes - mondta a kapitány -, mintha ezt a nevet hallottam volna nemrég.

- Kihallgatták - mondta Palmers -, egyike volt az ápolóknak, akik a betörés éjjelén a földszinti folyosókon teljesítettek szolgálatot.

- Ez az ápoló sétált a depó és a hall között?

- Nem. Az Teddy Clay, szintén szabadnapos. Nálunk az ápolóknak változatlanul egyforma a beosztásuk, szolgálatot és szabadnapot illetően, csak kéthetenként váltakozik az éjszakai és a nappali beosztás.

- Ez a gyilkosság összefügghet a betöréssel... Hol teljesített azon a napon szolgálatot az áldozat?

- A nyílt idegosztály és a zárt osztály hallja között. A hallban kellett találkozniuk Teddy Clayvel, átlag négy-öt percenként.

- Hol van most Teddy Clay?

Ezt egy másik ápoló tudta véletlenül. Nővérénél Walt-Hutchonsban, London környékén. Nyomban telefonáltak, és mivel az ápoló maga jött a telefonhoz, megállapították, hogy alibije kétségtelen.

A sebhely nagyon furcsa volt. Egy aránylag széles bemeneti nyílás és jobb felé egy mély karcolás, amely épp hogy a felhámon futott végig. A szúrás átjárta a szívet. A gyilkos szer számnak nincs nyoma. A tetem egy terítőn feküdt, amely itt is, ott is lecsúszott a kerevetről, mintha a gyilkos előbb legyűrte volna áldozatát, és rövid tusa után ejtette volna rajta a halálos sebet. Az áldozat alig egy vagy két órája feketett itt, a rendőrorvos megállapítása szerint. Alkonyatkor még beszélgetett a portással, és bejött az épületbe, azóta nem látta senki. A kihallgatások, hogy volt-e haragosa, gyanakszanak-e valakire, eredménytelenül végződtek. Közben a fényképész és a daktiloszkópus is elvégezték dolgukat. Ujjlenyomatoktól nem lehetett sokat várni, mert az orvosok, ápolók foglalatostkodtak a halott körül, hogy megállapítsák, lehet-e segíteni rajta.

Amikor a rendőrség elment, Palmers elindult a szobája felé, de egy rövid kopogással a szomszédos ajtón nyitott be, ahol Hilde Negrin lakott. Kettőjük lakosztálya egymás mellett volt, és ez is okot adott a suttogásokra, melyek szerint a tanár és Hilde Negrin között valamilyen gyengéd kapcsolat van.

A nő ijedten nézett a belépő Palmersre. Éppen azon igyekezett, hogy a szobában rendet csináljon. Az asztal és egy szék felborultan heverték, apróbb holmik szétszórva a földön, mintha dulakodtak volna a szobában.

A főápolónő felegyenesedett. Néhány pillanatig mozdulatlanul nézték egymást. Azután a tanár odament a nő íróasztalához, szétrakosgatta az írásokat, majd csendesen mondta:

- Hol van az az olló, amivel a leveleket szokta felvágni...

- Nem tudom... Nincs ott?... - felelte és kérdezte egyszerre, riadtan.

- Harry Brockhest egy ollóval szúrták le, amelynek egyik szára kicsúszott a döfés közben, és csak végigkarcolta a bőrt, míg a másik behatolt a szívbe. Csodálom, hogy a rendőrorvos ezt nem vette észre. Hol van innen az olló, Hilde?

- Engem... gyanúsít? - kérdezte lihegve és sápadtan.

- Több mint gyanúsítás. Miért van feldőlve minden a szobában? Hol az ágyterítője? Nem mondtam a rendőrségnek, és a többiek is elfelejtették, hogy a személyzeti szobában nincs plüsstakaró a kereveten. Ki vitte le innen a meggyilkolt ápolót, akit a maga ollójával szúrtak le, és a maga ágyterítőjén fekszik e pillanatban is, ha még nem szállították el?

A nő kinyitotta a száját, nagy lélegzetet vett, hogy szóljon, azután eszméletlenül a földre zuhant.

Tizenötödik fejezet

A 11-es szobában, a Sir Felix mellé kirendelt ápoló mélyen hortyogott.

- Tegyenek az arcára egy párnát vagy valamit - mondta Sir Felix -, így nem lehet beszélgetni.

Az ápoló kilenckor lépett szolgálatba, és Felix, azon a címen, hogy megállt az órája, kiküldte őt a hallba. Ezalatt a Mr. Wilkie-től kapott folyadékot az ápoló vacsorájába öntötte. Vacsora után azután az ápoló elbóbiskolt, elannyira, hogy végigfektethették az ágyán, sőt később letakarhatták az arcát hortyogás ellen, erre sem ébredt fel. Így nyugodtan tanácskozhattak hárman; Hickes főfelügyelő, Mr. Wilkie és Sir Felix.

- Nekem rendelkezésemre áll valamennyi alibi. Nem akar szemrehányás lenni, főfelügyelő úr, de a rendőrség alig nézett utána alibiknek. Ha utánanéző, úgy tanulságos dolgokat tapasztal - mondta az óriás, és mindenkit meglepett, hogy most is sűrűn csücsörített és éppolyan hülyén nézett a szemüvege felett, mint a társalgóban.

- Ebben igaza lehet - bólintott a főfelügyelő. - Áttanulmányoztam a jegyzőkönyveket, és csak éppen az ügyeletes ápolók, köztük szegény Harry Brockhes, továbbá a titkár, akinek kulcsa van a széfhez és a főpénztáros, akinek szintén kulcsa van hozzá, alibijére terjed ki a vizsgálat... Bocsánat, de ez a csücsörítés olyan különös.

- Hogy jobban sikerüljön a tünet, néhány rágógumit vettem, és sajnos, azt hiszem, rászoktam ezáltal a rágógumira. Tehát a jövőben is csücsöríteni fogok.

- Mi a csoda lehet, hogy ezt a Brockhest megölték?

- Nem csoda. Brockhes a nyílt osztályon járkált, és percenként vagy kétpercenként arrafele vihetett el az útja, amerre a széfekhez vezető dupla ajtó nyílik. Nincs kizárva, hogy helyes az elméletem. Ő ugyanis hallhatott vagy tudhatott valamit. Az ő alibijét igazolta Teddy Clay, Teddy Clay-ét igazolta Brockhes. Tizenegykor egy nyugtalan beteg kirohant, akit ketten vittek be az előcsarnokból. Ez mindkettőjük alibijét tisztázza. Mindenekelőtt szükséges, hogy elmélete legyen az embernek, amin azután a felmerülő újabb adatok szerint változtathat.

- Voltaképpen - mondta álmosan Hickes, aki közben kijózanodott - mit kíván tőlünk, Mr. Wilkie?

- Mindenekelőtt egy pohár whiskyt. Ennyit megkockáztathatnak, még az esetben is, ha kiderülne, hogy adataim az önök számára értéktelenek.

- Rendben van - bólintott Felix, és elővette whiskys üvegét, melyet az intézmény az ilyen betegeknél, akiket izgatószer hatásától nem féltettek, a szabályok felett szemet hunyva eltűrt.

- Elsősorban, van-e gyanúsított?

- Van - felelte a főfelügyelő, az első pohár whisky után kissé élénkebben. - Sir Felix. Ön nem olvassa a lapokat?

- A lapokat olvasom, de hm... Rendőri ügyekben az első hivatalos jelentés gyanúsítottjai sűrűn bizonyulnak ártatlanoknak. Sir Felix Hontings bűnösségében kételkedem. Ő a másnapi szökésben már bizonyos volt előző éjszaka, és ha újabb botrányt akar a családjának, bizonyára talált volna szellemesebbet és kevésbé becsületbe vágót.

- Bravó! - helyeselt Sir Felix. - Halljuk a maga gyanúsítottját.

- Szóval, számíthatok az együttműködésre?

- El kell fogadnom - bólintott Hickey, és ismét whiskyt töltött. - Már csak azért is, mert úgy állok majd itt végül, mint ön a csücsörítéssel. Mint alkoholistá távozom majd, a néhány napos elvonás után. Tehát halljuk a gyanúsítottját.

- Kérem. Meg vagyok győződve André portás bűnrészességéről. - Mikor látta a két ember mélységes csodálkozását, diadalmasan egy újabb ráógumit vett a szájába, és hevesen csücsörített. - A rendőrség figyelmét túlságosan lekötötte a falbontás. Nem fordítottak sok gondot a felfeszített szekrényekre, mivel ezek nem voltak úgynevezett acélszéfek, és így könnyű munkája volt vele a betörőknek. Láttam lefényképezve a szekrényeket. A betörő egyszerű módon járt el. Éket szorított a zár alatti nyílásba, és egy erős nyomással kiugratta a zár nyelvét a helyéről úgy, hogy szétrepedt körülötte a fa.

- Ez természetes - mondta vállat vonva a főfelügyelő, és elgondolkozva egy népdalt füttyrészett -, de mennyiben bizonyít ez André portás bűnössége mellett?

- Bűnrészest hangsúlyoztam. Ugyanis nem voltam rest beszerezni egy minden tekintetben azonos szekrénysort az ittenivel. Azonos anyagú és vastagságú duplaajtók mögött helyeztem el. Azután kiszámítottam a szanatórium alaprajzából, hogy hány méter távolságra esik az előcsarnok dupla ajtajától a portásfülke. Pontosán ilyen távolságra, hasonló fülkébe ültettem egy embert. Minden egyes jókora pattanást, amellyel kitorpte a zár nyelve a fát, az én emberem nagyon is élénken hallott. Hiszen majdnem puskalövésnyi, éles hangról van szó, amely éjszaka vagy hajnalban negyven alkalommal megismétlődött.

- Hm... - mondta fejcsóválva a főfelügyelő. - Meg kell változtatnom a magán detektívekről régebben megalkotott, hihetetlenül kedvezőtlen véleményemet. No de ez az André öregember. Ön nem számít az idősebb korban elszarusodott dobhártyára, bóbiskolásra...

- Már úgy gondolja, hogy a Scotland Yard ilyesmire nem számít olykor? Mert én számítottam rá. Anélkül, hogy a portásnak tudomása lenne erről, két orvos, szinte huszonnégy órán keresztül, hallószervének érzékenységevel foglalkozott. Megállapításaik szintén tárgyi bizonyítékok a portás ellen. Hallása korához képest normális. A pontosan megállapított intenzitású feszítés zajával egyforma, pontosan lemért hallási ingerre a portás kitűnően reagált, éjszaka, álmából, bóbiskolásából, minden alkalommal felriadt. De mert felette egy nyugtalan beteg szerepében ismételte e koppanásokat az orvos, a portás minden alkalommal újra elaludt. A koppanások annyival kisebb hangerejűek voltak, amennyivel a távolság és a két ajtó csökkent a felfeszítés zaját. A másik orvos mint boy tartózkodott a portás közelében, és a kísérletem pontos grafikonja igazolja André bűnösségét.

- Kitűnő - mondta a főfelügyelő -, de mégis hibáztatom. A tudomására jutott adatok alapján jelenthette volna nyomban a rendőrségen, hogy a portást így őrizetbe vegyék.

- Nézze - mondta kissé mélabúsan, bágyatag csücsörítéssel Wilkie. - Ha lehetséges, intézkedjék, hogy eljárásaim miatt ne legyen a Scotland Yardnál kellemetlenségem.

Ebben a pillanatban nyílt az ajtó, és belépett egy kísértet. Várasszonyi ruhában, krétafehéren, fején egy légcsavarnyi szalag, és mellékesen majszolt is valamit, de ez nem akadályozta meg abban, hogy teljesen kísérteties arckifejezéssel és holdkórosokra emlékeztető, nyújtott karral lépjen a szobába. Csak miután becsukta az ajtót, fűjt egy nagyot, és nyitotta ki teljesen két szép, csodálkozó kék szemét.

- Érdekes híreim vannak...

- Engedje meg, Mr. Wilkie - szólt Sir Felix -, hogy bemutassam titkos nyomozó különítményünk feltűnően láthatatlan, ötödik hadoszlopát, Ellen Grace nevű menyasszonyomat. Ő régen szerepel itt mint házi kísértet, mindenhová belopódzik, feltűnés nélkül mászkálhat

bármikor az épületben. Olyasféle betegség ez, mint önnél a csücsörítés vagy Mr. Hickeys alkoholizmusa.

- Halljuk Miss Grace-t - szólt a főfelügyelő, és szemei már ismét jókedvűen csillogtak az italtól.

- Tehát - mesélte izgatottan Ellen -, hazajárásom során eljutottam a Palmers tanár és Hilde Negrin ajtaja előtt vezető folyosóra. Délután észrevettem ugyanis, hogy a tanár átsiet saját lakosztályába, és visszatér a műszeres táskájával. Vagy Hilde Negrin, vagy valaki más beteg lehetett ott. Később megint arra vitt a szellemjárás, és világosan hallottam, hogy Hilde Negrin felzokog, és azt mondja: „Ez nem lehet! Nem hiheti...” Mire a tanár pissegett, és többet nem hallottam. Húsz perc előtt, amikor hivatalosan az iroda és a tálaló között szoktam kísérteni, ismét elmentem az emeleti folyosó két ajtaja előtt. Most jön az érdekes... Adjanak egy cigarettát. - A korán elköltözött főnemesi hölgy izgatottan rágyújtott, és mintha az egész ügy rendkívül vicces volna, különleges, túlzó grimaszokkal hadarta a történetet. - Először azt láttam, hogy Peter, a boy, levisz egy nagy bőröndöt. Azután eltávozott Hilde Negrin. Az emeleti mellvéden kihajolva láttam, amint a földszinti előcsarnokba ér, hallottam a följáró felől egy autó ajtaját becsapódni, halottam elindulni a kocsit.

- Az egész olyan, mintha a főápolónő valami váratlan esemény miatt elveszítette vagy elhagyta volna ma az állását - mondta Wilkie.

- A tanárt másodszor nem látta? - kérdezte a főfelügyelő.

- Nem. Hilde Negrin egyedül távozott az épületből, és poggyással. Most ellibegek, mert feltűnő lenne, hogy ennyit kísértek egy helyen. Ez a piszok Jagodek ugyanis állandóan szemtelenül vigyorog rám, mintha nem tartaná a bajomat elég komolynak.

- Ha van mersze - mondta a főfelügyelő -, legyen olyan félelmetes, és kísértsen a földszinti folyosón, ahol a gyilkosság történt, menjen végig a hallon odáig, ahol az előcsarnok előtt a zárt osztály végződik. Le mer menni?

- Egy néhai számára egyenesen kellemes megbízás - felelte könnyedén Ellen -, hiszen tudvalevőleg odalenn már nem fáj semmi.

Miután a néhai távozott, egy ideig hallgattak. Lehet, hogy az eset nincs összefüggésben az ő ügyükkel, és a tanár, akinek intim kapcsolata a főápolónővel közismert, valamiért összeveszhetett Hilde Negrinnel.

- Mindenesetre, minden titokban tartott história érdekes a nyomozás szempontjából. Azt hiszem, legokosabb - tanácsolta Wilkie -, ha főfelügyelő úr holnap intézkedik André portás előéletének felderítéséről.

- Ez csakugyan fontos - mondta a főfelügyelő, és feljegyezte a noteszába.

Kopogtak, majd belépett doktor Huzli. Némi gyanakvással tekintett a három ápoltra, és óvatosan hozzájuk lépett.

- Bocsánat, uraim... doktor George Huzli vagyok, hatósági orvos.

- Ebből majd itt kigyógyítják - felelte megnyugtatóan a főfelügyelő. - Most a fő, hogy éjszaka aludjék és jól táplálkozzon...

- Kérem, én valóban hatósági orvos vagyok...

- Miért? - csattant fel dühösen Mr. Wilkie - én talán nem vagyok valóban az angol király?!

- Nyugodjék bele - mondta Sir Felix -, ez az úr szintén valóban angol király, és általában itt az a helyzet, hogy a betegek rangját és címeit senki nem vonja kétségbe, azt csak az épületen kívül elterülő roppant nagy bolondház lakói teszik. Ezért tehát ne legyen ideges, mert kénytelen lennék felkelteni az ápolót, aki pedig jól alszik.

- De kérem! - csodálkozott az orvos - ön emlékezhet már délutánról, hogy ebben a minőségemben beszéltem...

Nem folytathatta, mert Mr. Wilkie erélyesen leintette.

- Én is már délután közöltem Sir Felixszel, hogy az angol uralkodó vagyok.

Az orvos néhány másodpercig szomorúan és zavartan tűnődött. Nem olyan könnyű, szakszerű örültek között, saját épelméjűségét bebizonyítani. Elhatározta, hogy felhagy ezzel.

- Kérem - mondta -, nekem az a rögeszmém, hogy a rendőrség megbízott egy hölgy elmeállapotának felülvizsgálásával, ki saját bevallása szerint már régebben elhunyt, és az előbb itt volt. Megtudhatnám, hogy mit beszélt önökkel?

- Panaszkodott - felelte Sir Felix. - Állandóan az az érzés gyötri, mintha egy kellemetlen, idős úr járna a nyomában, és ezt most majd meglesi, hogy végezzen vele. Erre a célra őfelsége VIII. Henrik rendelkezésére bocsátott egy konyhakést.

Doktor Huzli elfehéredett. Nagyot nyelt, és jegyzett valamit.

- Megtudhatnám, hogy... mit beszélt... au!

Miután szerették volna folytatni a tanácskozást, Mr. Wilkie, ki az egyszerű eljárások híve volt, egy nyugodt, elegáns gesztussal, jóízűen beleharapott doktor Huzli kezébe. Ugyanakkor a főfelügyelő buzogányszerűen emelte meg a whiskys üveget, és a hatósági orvos egy másodperc múlva eltűnt. Sajnos nyomban utána megjelent Jagodek:

- Hol az angol király?! - mondta izgatottan.

- Szégyellheti magát, Jagodek - korholta Sir Felix -, minden valamirevaló állampolgár tudja, hogy őfelsége, néhány heti balmorali tartózkodását leszámítva, a Buckingham palotában tartózkodik, úgyszólván állandóan.

- Valaki egy konyhakést adott annak a nőnek...

- Miss Grace-t gondolja? - lépett eléje Sir Felix, és Jagodek habozott, hogy mint főápoló meghátráljon-e, a Döblingben sikerrel elvégzett, dühöngő szakos bizonyítványa ellenére. A főfelügyelő békítőleg szólt közbe:

- Ugyan hagyja, Sir! Bolondabb enged!

- Nézze, Jagodek, magának nálam havi hatvanfontos állása van, és miután az ellátást nem veszi igénybe, tehát az is jár. Ajánlom, hogy ezt vegye figyelembe.

- Én azt hittem, hogy...

- Ne közölje velem, hogy miket szokott hinni. Eljárására megfelelő méltósággal szolgál, hogy a rendőrhatalom felkérésére végezte ápolói kötelességét, és nem látok okot rá, hogy felmondjak magának. Természetesen, ha szerencsétlen és beteg menyasszonyommal szemben megtagadja a köteles tiszteletet...

- Kérem, csak a konyhakés miatt.

- Nem adtunk itt senkinek konyhakést. Ugrattuk azt az öreg orvost. Maga meg nyissa ki jól a szemét, Jagodek, és ha valami furcsát tapasztal, azt mondja meg nekünk, akkor lehet, hogy a

jövő hónapra is alkalmazom. Elsősorban ne vegye észre, hogy kollégája előbb feküdt le aludni, mint én, mert ahol egy Jagodek főápoló vigyáz a betegekre, ott nem szükséges, hogy egy ilyen kezdő állandóan a gentlemanek nyakán kuksoljon csak azért, mert elmebeteg. Azután meg itt nyomozok abban az ügyben, amit a sógorával megbeszéltem. Minden jelentéktelen észrevétele fontos lehet. Próbálja például megtudni, hogy Miss Hilde Negrin miért költözött el a szanatóriumból.

- Tessék?... Éppen most beszéltem vele, hogy egy nyugtalan betegnek orvosságot adjon.

Pillanatnyi csend támadt.

- Hol beszélt vele? - kérdezte önkéntelenül felemelkedve a főfelügyelő.

- Bekopogtam a lakosztályára, kimonóban volt, mint általában éjjel, azután kiadta a gyógyszer, és eljött a beteghez, megnézni, hogy felköltse-e a főorvos urat.

... Amikor Jagodek kiment, összenéztek. Mi ez?...

- Az biztos - kérdezte a főfelügyelő -, hogy Miss Grace csak tetteti magát?

- Biztos - mondta Felix. - Sokféle bogara van, de azt határozottan állíthatom, hogy mind a Trafalgar Square-i kivégzés, mind a hazajárás, teljesen alaptalan. Az unokanővérem inspirálta erre az alakításra.

- Ön lehetségesnek tartja, hogy Hilde Negrin elköltözött egy órával ezelőtt, és máris újra szolgálatban van?

- Ha lehetségesnek tartom, hogy falbontással gyanúsítsanak - felelte Felix vállat vonva.

Most váratlanul nyílt az ajtó, és izgalmában minden mókáról megfeledkezve, Ellen érkezett.

- Különös dolgok vannak a földszinti folyosón - lihegte. - Kétszer sétáltam végig, mert mintha hangokat hallottam volna a hatos számú ajtó mögül...

- Ott történt a gyilkosság - mondta a főfelügyelő.

Mind a hárman ideges várakozással néztek a lányra. Ez gyorsan lehajtott egy kis whiskyt.

- Amikor másodszor visszafelé jöttem ezen a majdnem teljesen sötét folyosón, kivágódott a szoba ajtaja. A falhoz lapultam, valamivel távolabb. Egy fojtott férfihang azt mondta: „Nyomorult...” és néhány puffanást hallottam, mintha verekednének. A szobában nem égett a villany, úgyhogy nem tudtam megkülönböztetni őket... És most hallgassanak ide. - Mély lélegzetet vett... - Amikor feljöttem a lépcsőn, a hátsó lépcső felől, az emeletre, szemben, a fölépcső felől érkezett Palmers sietve, deranzsirt ruhában, porosan és... és egy zsebkendővel elfedte az arcát... Amikor a csillár alá ért, láttam, hogy a zsebkendő véres... Gyorsan besietett a szobájába...

Sokáig hallgattak.

- Persze, jó volna tudni, ki volt a másik... - tépelődött a főfelügyelő.

- Ha nem tartozik is az ügyre - mondta Wilkie -, pokolian érdekes. Mondja, Miss Grace, biztos ön abban, hogy Hilde Negrin látta poggyással együtt távozni?

- Abban biztos vagyok! Láttam végigmenni a kivilágított folyosón, láttam az előcsarnokban fentről, a boy vitte a bőröndjét, és ő a kistáskáját, kalapban, felöltőben, kesztyűben...

- Itt csak a harmadik ismeretlen személy lehet gyanús, akit Miss Grace nem látott - mondta Wilkie. - Hilde Negrin a falbontással kapcsolatban nem jöhet szóba. Palmers tanár sem, aki tiszteletre méltó személyétől eltekintve, este tíz óra után, frakkban távozott, hogy részt vegyen egy zárt körű, évente ismétlődő, orvosi banketten. És...

- Várjon csak - mondta a főfelügyelő. - Ne higgye, hogy a Scotland Yard kizárólag baklövések elkövetésével foglalkozik. Palmers tanárnak nincs alibije. Ő ugyan frakkban távozott a szanatóriumból, de az orvosi bankettre nem érkezett meg. A nyomozás, Sir Felix kétségtelen bűnösségének tudatában, erre a részletre nem terjedt ki.

- No de hát csak nem gondolja, hogy a nagyhírű és vagyonos...

- Nagy hírű - bólintott a főfelügyelő -, de ami vagyonosságát illeti, megállapítottam róla, hogy amennyiben ebben a hónapban tizenötezer fontot kitevő különböző kötelezettségeinek nem tesz eleget, úgy a highgate-i szanatórium máris csódtömegnek tekinthető.

Nyugodtan mondta el mindezt Hickes, a hatás mégis döbbenetes volt...

Tizenhatodik fejezet

Az izgalmas éjszaka után, mintha álom lett volna az egész, reggelre semmi nyoma nem látszott az eseményeknek. Palmers tanárt sajnálták, mert, mint mondta, elbotlott éjszaka a lépcsőn, és megütötte az arcát. Hilde Negrin vidáman társalgott a betegekkel az idegosztályon csakúgy, mint azelőtt.

Hickes változatlanul részeges volt, bár csak napi fél üveg whiskyt kapott már, de annyit sem bírt alkoholhoz nem szokott szervezete.

Mr. Wilkie szorgalmasan csücsörített, Sir Felix ernyedetlenül lustálkodott, Miss Ellen Anna Emerencia földi maradványainak képviselőjében egy pénzügyőri szemléshöz méltó buzgalommal végezte hazajárását, Prosley úr Mr. Murdock és fiai hangulatai szerint jó- vagy rossz-kedvű volt.

Lady Anna, a többszörös özvegy, most már csak igen ritkán kereste Sir Felix társaságát, mert megboldogult Anna Emerencia kétszer is leöntötte csokoládékávéval.

Délután váratlanul meglátogatta Sir Felixet egy régi jó ismerőse, akit doktor Blondey néven mutatott be társaságának, és jelezte, hogy az illetőnek semmi baja sincs, teljesen normális, de ezt senki sem hitte el neki, a látogató meglepő öltözéke miatt. Blondey ugyanis, hogy úri mivoltát igazolja, egy szerinte nagyon finom, talpig zöld, kékes kockákkal és barnás csíkokkal tarkított ruhában jelent meg. Még doktor Gordon is figyelmesen megnézte, és érdeklődött, hogy nem szokott-e időnként szagatást érezni a fejében.

Jagodeket a doktori cím meglepte, és sértette kissé, hogy sógora feléje se néz, de mégsem leplezte le az ipsét.

Csak akkor támadt némi zavar, amikor a kedves, részeges, bolond Hickes megjelent, és a zöld ruhájú jövevény, a főfelügyelő üdvözlésül feléje nyújtott keze láttán, két karját a magasba emelte.

- Nyugalom, Gumiblondey - mondta Hickes, alvilági néven említve a falbontót, akit világhírű, zajtalan működése miatt tüntettek ki a gumi előnévvel. - Itt állott elő az a bolond helyzet, hogy maga bármikor szabadon távozhat, és én nem hagyhatom el az épületet.

- Ha ezt elmesélem a fiúknak, a világ legszenzációsabb vicce lesz belőle a londoni alvilágban. Már magában véve az, hogy távozhatom valahonnan, ahol Mr. Hickes jelen van.

Ezután vidáman meguzsonnáztak, és este felmentek a szobájukba. Blondey ekkor felkereste sógorát, aki éppen beosztotta az új szolgálatosokat. A néhai Harry Brockhes helyére új ember került Sir Felixék folyosójára: Teddy Clay. Később megvacsoráztak, és iszogattak Blondey konyakjából, amit ez egy fémflaskában hozott magával. Jagodek ezután rövidesen elaludt, mint a tej.

Blondey bement elköszönni Sir Felixhez. A folyosó még nyüzsgött a fekvéshez készülő betegetől. Sir Felix ápolója békésen aludt, és három úr, látszólag nagyon nyugodtan, de valamiféle belső izgalom feszültségével ült az asztalnál: a házigazda, Mr. Wilkie és Hickes főfelügyelő.

Tíz óra után minden elcsendesedett. Kinyitották az ajtót, és ezt azzal indokolták a hall és a depó között fel és alá járó Teddy Clay előtt, hogy fülledt a levegő, és nem árt egy kis légvonat. Tíz perc múlva kissé nyugtalanul nézett egymásra a három ember.

- Hm... - mormogta Mr. Wilkie. - A kivárás ritkán vezet jóra. Ha nem sikerül, ki felel az időért... Volt már néhány nyom.

- Meglátjuk... - dünnyögte a főfelügyelő. Körülbelül ugyanakkor belépett az ápoló, és körül nézett.

- Bocsánat... Önök zörögnek itt valamivel?

- Igen - felelte mosolyogva Mr. Wilkie. - Ledobáltunk néhány dobozt az asztalról.

Az ápoló eltávozott az előcsarnok felé. A három ember megkönnyebbülten összenézett. Néhány perc múlva, kissé türelmetlenebbül, ismét megjelent az ápoló.

- Önök zörögtek...

Észre sem vette, ahogy Mr. Wilkie becsukta mögötte az ajtót, csak akkor döbrent meg, amikor az „elvonós” Hickes egész szoroson eléje állt, és szavába vágott.

- Anglia legügyesebb falbontója kísérletből szétszedi a depó és a széfek helyiségét elválasztó téglákat. Különbösen Hickes főfelügyelő vagyok a Scotland Yardról.

Az ápoló első pillanatban nem értette, miről van szó. De a csendben most már tisztán hallotta a lehulló falrészek megisméltető zörejét, és érezte, hogy leleplezték.

- Hogy van az, Mr. Clay - lépett eléje vádlóan Sir Felix -, hogy ön akkor, amikor én állítólag a falbontás munkáját végeztem, semmit sem hallott?

Az ápoló riadtan megfordult, mint aki menekülni akar. Az ajtóban ekkor már Wilkie állt. Gumit rágott, és csücsörített hozzá, mint egyébként, de jobb keze a hátsó zsebében volt.

- Én az egészet nem értem ezzel a zörgéssel... és... a...

- Már mondtam - szólt Hickes -, hogy a Scotland Yard megbízásából mint beteg nyomozok az ügyben - futólag orra alá tartotta Clay-nek a rendőrség igazolványát. - Ha alakoskodik és nehézségeket csinál, akkor megbilincselem, és beviszem nyomban a rendőrségre. Ha megkönnyíti a nyomozás munkáját, ez magára nézve is előnyt jelent.

- Én nem tudok semmiről! - állította hevesen Clay.

- Ez semmit sem változtat azon, hogy letartóztatom. Hazudik. Jobban tenné, ha bevallaná, kik voltak a bűntársai.

Eddig alig hangzott el egy hangos szó. Fojtott, drámai hangulata volt a kis szanatóriumi szobának, ahol közrefogták a falféher ápolót.

- Jöjjön ki a folyosóra! - mondta Hickes. - De figyelmeztetem, hogy a szökés lehetőségét megátoltam.

Egyszerűen megfogta a karjánál az ápolót, keményen, azután kivezette a folyosóra. Sir Felix és Wilkie közrefogták Clay-t. Az ápoló halálsápadtan, némán követte őket.

Fel és alá járkáltak. Valahányszor a depó felől halk puffanások nesze hallatszott, az ápoló mindig nyelt egyet.

- Ön azt állította a kihallgatásán, hogy nem hallott semmit reggel hétig. Egyes téglák, igen magasról, a túoldalra hullottak át, mint ezt a falrészekből megállapították. Most egyetlen ilyen koppanás sem fordul elő. Most nem kontár dolgozik odabenn, hanem a legügyesebb falbontó. És önnel együtt valamennyien halljuk. Nem gondolja, hogy okosabb lenne őszintén megmondani mindent?

Sir Felix most Hilde Negrin pillantotta meg az előcsarnok üvegajtaja mellett. A nő izgatottan figyelt, mire Daughter Hill grófja jó hangosan így szólt Teddy Clay-hez:

- Nézze, magára így is, úgy is rábizonyult a bűnösség, a konokságával csak árt magának. A főfelügyelő úr itt nyomban folytathatná a vizsgálatot, ha maga őszintén bevallana mindent.

Elérte, amit akart. Hilde Negrin hirtelen közénk toppant.

- Miről van itt szó... - kérdezte ijedten, és egyikükről a másikra nézett.

- Kérem - szólt gyorsan az ápoló -, vallani akarok, de szíveskedjék Miss Negrin eltávolítani.

- Hallgasson - mondta nyersen a főfelügyelő. - Majd ha kérdezem, akkor fog vallani. De hogy vallani fog, abban bizonyos lehet. Parancsoljon, Miss Negrin. Hickes főfelügyelő vagyok a Scotland Yardról - folytatta udvariasabban, és megmutatta az igazolványát. - Mr. Wilkie-vel, aki magándetektív, betegnek álcázva nyomoztunk a falbontás ügyében.

A főfelügyelő, aki nyomban megértette Felix emeltebb hangjának okát, a nő megjelenésére egész nyersen és hivatalosan bánt az ápolóval, mert ösztönösen érezte, hogy a nő kevésbé tud uralkodni az idegein, és megijedt az ápoló helyzete miatt.

- És miért vették őrizetbe... - hebegte - Mr. Clay-t?

- Egy hivatasos falbontó segítségével megállapítottuk, hogy félrevezette a rendőrséget, amikor azt vallotta, hogy nem hallott semmit a bűntény éjszakáján.

- Hazudtam kérem, és vallani akarok, ha Miss Negrin...

- Hallgasson! - mondta a detektív, és durván megragadta a fiatalember karját. A nő felsikoltott, és Clay egy pillanatra halálosan elsápadt, lehunyta a szemét, és megtántorodott.

- Nono! - mondta Mr. Wilkie, és izgalomban papirossal együtt vette be a rágógumit. - Maga rosszul van? - És egy rövid ütéssel a fiatalember vállára csapott, aki nagyot kiáltott.

A magándetektív szinte ugyanakkor kiáltott.

- És gyilkosság gyanúja miatt is őrizetbe veheti, Hickes! A vállán valószínűleg megtalálja Harry Brockhes kését a nyomát.

Mielőtt Teddy Clay felocsúdíhatott volna, Hickes már feltépte a zubbonyát, és látszott, hogy az inge alatt kötés púposodik, amely most lassanként átvérzett, Hickes főfelügyelő rántásától és Wilkie ütésétől...

- Hol sebesült meg?!

Az ápoló a fal mellett levő párnázott padra roskadt, és kezébe temette az arcát. Sir Felix, aki közben a szobájába ment, most megjelent a whisky üveggel, és odanyújtotta.

- Igyék, Clay...

Látták, hogy az ápoló valóban küzd a rosszuléttel, hajába mélyülő ujjai elvértelenedett, kékesfehér színnel vibráltak, ahogy előrehajolt. Hilde Negrin eddig dermedten állt, képtelenül arra, hogy megszólaljon. Most elvette Felixtől a whisky üveget, és letérdelve az ápoló mellé, gyengéden a szája elé tartotta.

- Igyál Teddy, és ne félj... Elmondunk majd mindent őszintén, és nem lehet semmi baj, mert nem tettünk semmi rosszat.

- Ez lenne életem legnagyobb szenzációja - mondta Mr. Wilkie.

Néhány másodpercnyi szünet után ismét felhangzott a halk puffanások nesze.

- Szóval ön, Mr. Wilkie, tisztán hallja, hogy a depó felől állandóan gyanús zaj észlelhető? - kérdezte Sir Felix.

- Hogyne. Az ápoló is hallotta.

- Én is világosan hallom. És ön, Miss Negrin? Hallja ezeket az apró koppanásokat?

- Igen - felelte a főápolónő. - Teddy Clay akkor éjjel azért nem hallotta, mert a falbontás elkövetésekor vendégem volt a lakásban, együtt vacsoráztunk, és csak hajnalban foglalta el újra az ügyeletes helyét.

Nagy csend volt. A három ember összenézett.

- Nem hiszem, Miss Negrin, - mondta a főfelügyelő -, hogy az ön alibijét elfogadhatjuk. Különösen, ami Harry Brockhes meggyilkolását illeti.

- Harry Brockhes rám támadt - szólalt most meg az ápoló - mert durvasága miatt Miss Negrinnél rendre utasítottam. Kést rántott, és én önvédelemből felkaptam az asztalon heverő ollót. Amikor másodszer akart szúrni, megelőztem... - Kimerült suttogással fejezte be - egy döféssel...

- Hogy került a tetem a szobájába?

- Egy terítőbe csavartam, hogy ne vérezze be a folyosót... Egy alkalmas pillanatban a cseléd-lépcsőhöz osontam, levittem a szobájába...

- Nem volna okosabb, ha elejétől mondaná el az egészet? Miss Negrin vagy maga, Clay? - vetette közbe Felix.

- Nincs sok elmondanivalóm - mondta nyugodtan a nő. - Az egyetemen, egyik tanulmány-utamon ismerkedtem meg Teddyvel, aki akkor még orvosnövendék volt...

- És most?

- Fél éve kész orvos. Csak azért vétette fel magát ápolónak, hogy a közelemben lehessen. Palmers tanár nagyon jó volt hozzám. Amikor elfogyott a pénzem, és vissza kellett volna mennem Amerikába, idevett főápolónőnek, hogy tanulmányaimat folytathassam. Egy évem van hátra... Később észrevettem, hogy a tanár belém szeretett... és... - pirultan, zavartan folytatta - féltem, hogyha teljesen viszonzatlanul hagyom az érzelmeit... esetleg megvonja nagylelkűségét, támogatását... talán nem is volt okom arra, hogy ezt higgyem... de hát nő vagyok, ha nem is éppen idealista. Szóval, a tanár joggal hihette, hogy nem csak a pártfogó, hanem a férfi is fontos számomra... Természetesen Teddyről, akivel szeretjük egymást, fogalma sem volt... Amikor hallottam, hogy elmegy este a bankettra, meghívtam Teddyt... és megkértük Harry Brockhest, hogy ne árulja el kollégáját... Nem tudom miért, de a tanár valami miatt gyanút fogott, és egy órát sem lehettünk együtt, amikor váratlanul betoppant. Úri módon viselkedett. Őszintén megmondtam neki mindent, mire azt felelte, hogy biztosíthat további jóindulatáról, és hivatalosan nem vesz tudomást Teddy mulasztásáról...

- És azután?

- Elment a bankettra - mondta nyugodtan a nő. Mind a három férfi uralkodott annyira az arcán, hogy meglepetésüket Miss Negrin nem vette észre, tehát folytatta. - Amikor kiderült a falbontás, Harry Brockhes nem akarta hinni, hogy mi erről éppoly keveset tudunk, mint ő. Azt hitte, hogy Teddy becsapta, sőt én is becsaptam, és mialatt ő a túlsó folyosón sétált, Teddy betört a depóhoz. Ezen a szerencsétlen napon olyan módon lépett fel velem szemben, hogy ha Teddy nincs ott, nem is tudom, mi történik. Megsértett, Teddy arcul ütötte... Egy pillanat alatt

történt, megvillant a kés... azután láttam az ollót, Teddy vállából ömlött a vér, és levitte a tetemet és... és...

- És?

- Ennyi az egész.

- Hm... - a főfelügyelő mereven nézte. - És miért költözött ön el, miért tért mégis vissza és - detektívösztonnel, találomra hozzátette - miért verekedett a meggyilkolt szobájában Teddy Clay és a professzor?

Most a nő lábai gyengültek el hirtelen úgy, hogy le kellett ülnie, és csak ezt hajtogatta:

- Istenem... Istenem...

Váratlanul Teddy Clay nyerte vissza határozottságát.

- Ostobaság volna megkísérelni, ebben a helyzetben, hogy a professzort kíméljük, Hilde. - Felemelkedett, és megigazította a kabátját. - Nem bízom abban, hogy hitelt adnak a szavaimnak, de ha már őszintén beszélünk, ne hallgassunk el semmit.

- Szerintem is az a leghelyesebb - mondta Hicket.

- A tanár megállapította, mialatt itt volt a rendőrség, és a tetemet vizsgálták, hogy Brockhest ollóval szúrták le, amelynek egyik ága kicsúszott, és végigkarcolta a sebhely mellett a bőrt. Ekkor felment Hildéhez, ahol még rendetlenség volt, és látszottak a dulakodás nyomai. Hildétől tudom, ami történt. Ő kímélni akarta a professzort, de hát úgysem lehet. Egy nagyon heves jelenet végén megmondta Hildének, hogy szenvedélyesen szereti, és nem akar róla lemondani. Hilde elég naiv volt, és elmondta, hogy én öltem meg, önvédelemből, Brockhest. Palmers tehát Hildét kezdte zsarolni. Azt követelte hallgatásáért, hogy költözzön el a szanatóriumból, és ne találkozzék többé velem. Hilde ezt teljesíteni is akarta, miattam. De azt még Hildének sem mondtam el, amit közben egy lapból meg a tanár sofőrjétől megtudtam: Palmers akkor azt mondta, hogy visszamegy a bankettre, de nem ment. Az is tudtam, hogy súlyos anyagi gondokkal küzd, és szanatóriuma ebben a hónapban végső válságba kerül. Meg voltam tehát győződve arról, hogy ő bontotta ki a falat, és ezt tehetné akár csákánnyal is, hiszen a folyosó a hallig elhagyatott volt. Amikor láttam, hogy Hilde autón távozik, éppen a kertből jöttem. Megállítottam a kocsit, és kértem, hogy várjon ott. Kerestem a tanárt, akivel végül Harry Brockhes szobájában találkoztam; éppen Hilde ágyterítójét akarta elvinni, mert az könnyen nyomra vezethetett volna. Összeverekedtünk. Annyira indulatosan támadt nekem, amikor közöltem, hogy nincs alibije, a félelem és a féltékenység szintén elvette a józan eszét... Később újra felmentem hozzá, és követeltem, hogy Hildét vegye vissza, és ne merje zsarolni. Közben, úgy látszik, megtört és belátta, hogy súlyos anyagi helyzete, az alibi hiánya csakugyan végzetes helyzetbe hozhatják a nyomozó hatóságok előtt. Teljesítette kívánságomat, visszahívta újra Hilde Negrin, és velem vagy negyedórát még elbeszélgetett. Szomorúan mentegetőzött, hivatkozott arra, hogy az ő korában a szerelem már nemegyszer ragadtatott ilyen méltatlan tettekre embereket. Az volt az impresszióm, hogy igazán sajnálja és szégyelli, amit tett. Én megmondtam, hogy önvédelemből szúrtam le Brockhest, és amint meglátta a sebemet, ő maga azonnal bekötöztött. Megkérdezte, hogy csakugyan bűnösnek tartom-e őt a betörésben. Megmondtam, hogy nem tartom bűnösnek. Önök előtt is őszintén kijelentem, hogy a látszat ellenére képtelennek tartom Palmerst arra, hogy aljasságot kövessen el. Most tudnak mindent az urak. De hogy ki követte el a betörést, az szerintem e pillanatban éppoly rejtélyes, mint eddig volt.

Sokáig álltak ott hárman, akik idáig kinyomozták az ügyet. Végül Sir Felix vállat vont, és ezt mondta:

- Idehallgasson, Hickes, nem tehetek róla, én ezt az egész históriát úgy, ahogy van, elhiszem.

- Én is - mondta Hickes -, ennek ellenére le kell tartóztatnom Clay-t, már csak a gyilkosságért is, ami, úgy hiszem, nem jár majd túlságosan súlyos következményekkel, ilyen szűrt sebbel a vállán. De sajnos, le kell tartóztatnom Palmers tanárt is, ha nem tud alibit igazolni.

- Ez baj - mondta Mr. Wilkie szomorú csücsörítésekkel -, mert ha a tanárt letartóztatja, és utóbb kiderül az ártatlansága, nem beszélve arról, hogy mint gentlemannek mit jelent ez, de biztos a csőd, mert hitelét az eset nyilvánosságra jutása végképp kivégzi.

- Kérem - mondta Sir Felix. - Hajnalig ráérünk dönteni. Talán addig sikerül megtudni, hogy ki volt a tettes? Mert valaki volt! Valaki, aki ismerte az itteni szokásokat, a terepet...

- Ezt megpróbálhatjuk - mondta Hickes. - Azt ajánlom, menjünk be valamennyien az irodába, nekem néhány utasítást kell adnom, ami sajnos halaszthatatlan...

Most előlről kezdődött a küzdelem: néhány óra alatt felderíteni az igazságot, vagy letartóztatni Palmers professzort, az ismert egyetemi tanárt, a szanatórium igazgatóját.

Tizenhetedik fejezet

Hickes először utasította a betegként felvett és parancsra váró két detektívjét, hogy az emeleti folyosón vigyázzanak, mert további intézkedésig a tanár nem hagyhatja el az épületet. Azután bement a falbontóhoz.

- Nem vagyok meglegedve veled - mondta Blondey-nek. - Nagyon hangosan dolgoztál.

- Főfelügyelő úr! Nézze meg ezt a nyílást! Életem remekműve! Ilyen vacak téglákkal, mint ezek, ritkán akad dolga az embernek! Úgy dolgoztam, mint egy árnyék!

- Jó, jó. De mi a véleményed erről a másik nyílásról?

- Megnéztem magamnak, mielőtt munkához láttam. Hát kérem, az nagyon érdekes. Szakember csinálta, ez biztos. Nézze meg, hogy szedte ki a téglákat! Egyetlen laza téglát sem hagyott benn! Látja, itt keresztbe, itt meg hosszába mennek a téglák; kezdő még véletlenül sem képes arra, hogy pontos egymásutánban, egyetlen hiba nélkül, még felülről is úgy szedje ki a téglákat, hogy ne maradjon egyetlenegy sem függve, támasz nélkül vagy kis támasszal, nehogy átbújás-kor magával rántsa a fal nagy részét. Szóval, betörőmunka, az biztos. De az is biztos, hogy a tettes nem vigyázott a csendre! Mert átesett egy csomó téglá. Különbözn ehhez maga is ért, megnézheti, hogy így van-e.

A főfelügyelő alaposan utánanézett a falbontó állításainak.

Hm... Valóban nem mondhatja majd a főtárgyaláson nyugodt lélekkel, hogy ezt dilettáns betörő is elvégezhette.

- Jól van. Elmehetsz haza, és nem feledkezem meg arról, hogy segítségére voltál a rendőrségnek.

- Pedig kérni akartam, hogy erről feledkezzék meg, főfelügyelő úr, mert nem szeretném, ha egy reggel arra ébrednék, hogy nem ébredek többet fel egy késszúrás miatt.

Hickes nevetve kezét szorította vele, és visszament az irodába, ahol a szomorú társaság várakozott rá.

- Hát kérem - mondta -, valami halvány reménység van arra, hogy Palmers tanár ártatlanságát esetleg igazoljuk. Az is lehet, hogy alibit fog bizonyítani, ami mindent megoldana, az igazi tettes kézre kerítése nélkül is, de nem akarom kihallgatni addig, amíg elkerülhető. Miss Hilde és Mr. Clay pedig vegyék úgy, hogy most a rendőrség előtt tesznek vallomást. - Beült az íróasztal mögé. - Próbáljanak visszaemlékezni a legapróbb részletekre is, ami valamiféle nyomot vagy gyanút szolgáltat. Ez vonatkozik Sir Felixre is.

- Miss Grace-nek megtiltottuk ma éjszakára a kísértetjárást - mondta Felix -, de ajánlom, hogy őt is hallgassuk ki, talán tud valamit mondani, ami nyomra vezet.

Miután Hickes beleegyezően bólintott, Felix elment menyasszonyáért, és rövidesen visszatértek kettesben. Ellen Grace ez alkalommal nem viselte propellerszerű fejékét, és nem volt krétafehérre festve. Olyan csinos volt éjszakai öltözékében, hogy Mr. Wilkie csücsörítései elismerő cuppanásokká alakultak át. A főfelügyelő elkezdte a kihallgatást.

- Jól figyeljenek ide - mondta. - A betörést csak olyan ember követhette el, aki előre tudta, hogy Teddy Clay nem lesz a helyén. Senki sem kezdett volna hozzá a falbontáshoz, abban a tudatban, hogy az ápoló visszatérhet, és meghallja a zajt. Miss Negrin. Gondolkozzék, ki tudhatta, hogy ön vendégül látja este az ápolót?

- Én senkinek sem szóltam, és kizártnak tartom, hogy Teddy szólt volna. Leszámítva természetesen Harry Brockhest.
- Csak Brockhesnek említettem - mondta az ápoló. - Viszont, ha ő részese lett volna a falbon-tásnak csak közvetve is, akkor semmi esetre sem lép fel olyan elkeseredett erőszakossággal, ami a szomorú végű összecsapásra vezetett.
- Ez biztos - bólintott Wilkie. - Most fennáll a másik eset: valaki kihallgatta önöket. Hol beszéltek meg azt, hogy együtt töltik az estét?
- Azt senki sem hallhatta - mondta elpirulva Hilde -, mert nálam történt, délelőtt. Általában nagyon óvatosan jártunk el, Palmers miatt. Senki sem tudhatott róla...
- Hol beszéltek meg Brockhesszel? - kérdezte a felügyelő.
- Én szóltam, és csak ketten voltunk az ő szobájában - mondta Teddy Clay.
- És mégis tudhatta valaki - szólt közbe Anna Emerencia búbájos hazajáró lelke. - Én például láttam Miss Negrin, amint egy üveg címkéjét olvasta a holdfényben, az előcsarnok teraszán.
- Igen... Louis, a pincér... - mondta izgatottan Hilde - de ő igazán nem tehetett ilyet... Tőle kértem két személynek hideg vacsorát, az előcsarnokba hozta, és amikor mindenki lefeküdt, magam vittem fel.
- Tudhatta a pincér, hogy kivel vacsorázik együtt?
- Ha figyelte valahonnan a lakásomat, akkor tudhatta.
- De ugyanakkor - mondta izgatottan néhai Anna Emerencia - valaki állt a hall egyik oszlopa mögött. Ez az illető követhette magát az emeletre, és láthatta, hogy az ápoló is bemegy!
- Ki volt az - kérdezte a főfelügyelő -, ápoló vagy a személyzet közül valaki?
- A hallban már sötét volt, csak egy mozgó árnyékot láttam.
- Mikor történt ez? - kérdezte Wilkie.
- Tíz óra elmúlt, Felix már nem volt a depóban, hanem a diatermiában várta, hogy tizenegy órakor lelakatoljam aládját. Én előbb még a szobámba készültem menni, és akkor láttam Miss Negrin az erkélyen állni.
- Sajnos - mondta a főfelügyelő -, amíg nem hallgattuk ki a főpincért, és nem ismerjük a professzor alibijét, aligha jutunk tovább. Azt nem tudja, Miss Negrin, hogy Palmers miért tért vissza félútról?
- Ezt véletlenül tudom, ma mondta, amikor már csendesebben beszélgettünk. Felolvasást kellett tartania, és elcserélte a felöltőjét. Az előszobaszék karfájáról egy másik kabátot vitt magával, és mert kocsin ment, nem vette fel. Előzőleg kabátja zsebébe tette az érkezés anyagát. Útközben vette észre a kabátcserét, és visszajött. Sajnos, olyan vékony a fal a két lakás között, hogy meghallottam a beszélgetésüket.
- Az inas két kabátot készített volna oda?
- Nem kérdeztem. Lényegtelen szempontnak tűnt akkor...
- Miss Negrin - mondta izgatottan a főfelügyelő -, önnek fel kell most keltenie a professzort, és ezt megkérdezni tőle. Ugyanis, ha olyan vékony a fal, hogy minden szó áthallatszik, akkor könnyen lehetséges, hogy az illető, aki a hallban leskelődött, követte önt, és a tanár lakásából mindent kihallgatott. Be szokták itt zárni az ajtókat?

- Mivel az emeleti folyosón is állandóan körbe jár egy ápoló, nemigen zárják be az ajtót - felelte a főápolónő. - Megyek, és felköltöm Palmerst...

Mialatt Miss Negrin távol volt, kiderült, hogy a főfelügyelőnél valahogy ott van még a whiskys üveg.

- Úgy látszik, Mr. Wilkie a szokás rabja marad, mert már megint újabb rágógumit vesz a szájába. Szerintem ez helytelen - jegyezte meg, és felhajtott egy egész pohár whiskyt.

Sir Felix nem figyelt rájuk. Úgy látszott, töpreng valamin. Amikor visszatért a főápolónő, és közölte, hogy a tanár egy idegen kabátot vitt magával, amelyről nem tudja, hogyan került az előszobaszékre, és a saját kabátja eltűnt, Sir Felix odaállt az íróasztal elé, és így szólt:

- Mr. Hickee, tudom, ki a tettes, és ha tetszik, a legrövidebb időn belül őrizetbe veheti...

Tizennyolcadik fejezet

A Daughter Hill-i várban aránylag sokkal vidámabb élet folyt, semmint azt Sir Felix hitte volna. Mindennek az oka egy angol nóta volt, egy régi skót dal, amely arról szólt, hogy bolond, aki bánja, ha eltörik a kecskebőrös dudája.

Valljuk be őszintén, Bob Grace nem bizonyult az első dühében vaskesztyűvel érkező Felix vezér méltó helyettesének. Már a második napon, amikor Sir Arthur nagyon tüszögött, közölte vele, hogy amennyiben reggel nem fürdik meg a tóban, szemet huny a mulasztás felett. És ki törődik a másik szemével annak, aki az egyiket már behunyja? Sir Arthur nyomban halat rendelt, sok szalonnával, és mert azt nem tiltja a hagyomány, hogy teát igyanak a hal mellé, szalonnát és teát reggelizett, a halat pedig egy óvatlan pillanatban a zsebébe csúsztatta, hogy később eldobja valahol. Mikor azután elfoglalta rendes lakosztályát, már csak egy lépés választotta el a társaságot a tradíciók ápolásából bekövetkező teljes erkölcsi zülléstől.

Sir Evans talált valahol egy igen könnyű, inkább vitéz-, mint kardszerű fegyvert, negyven moulinéja számára. A kriptát látogató hölgytagok között a tizenhét éves Vivienne Pauline volt az, akit az ifjú alvezér térden állva kért, hogy csapják be Felixet, és hagyják abba ezt a hülyeséget. Még sok minden mást is mondott térden állva, de ez nem tartozik ama tényre, hogy azontúl a család hölgytagjai erkölcsmentő ősök szarkofágját csak séta közben keresték fel, és a pontos időt az határozta meg, hogy felkelés után mikorra gyűltek össze valamennyien az induláshoz.

A zsoldosok (a London Touring Club motorosai) kiválóan érezték magukat, annak ellenére, hogy Felix rendelkezései közül kizárólag egyet tartottak meg, hogy nem mozdulnak ki a várból. Viszont a cinteremben, mely rendelkezésükre állt, minden este nagy dáridó folyt. És innen szivárgott szét ez az átkozottan kedves muzsika a skót dudájáról és nem éppen közmondásos gondatlanságáról, e kárba vezett holmija miatt. Ez a melódia, az ódon, kísérteties folyosókon átviháncolva, beszüremlett a vasöklű ősök lovagtermeibe, a kevésbé keményöklű utódok hálóiba és nappalijába, amelynek minden ajtaján már ott ékeskedett - mintha cíanoznának - egy roppant, plakátszerű cédula, Vucli Tóbiás önműködő villamosjegye. (Az önműködés lényege még kísérleti stádiumban volt, de a villamosjegyeket már feltalálta Mr. Vucli, és e helyütt alkalmazta is.)

A zsoldosoknak, mert gyakorlott víkendezők voltak, akadt hegedűjük, fuvolájuk, sőt még szaxofonjuk is, amit az első napokban csak ritkán alkalmaztak, attól tartva, hogy valamelyik ős mégiscsak elveszti a türelmét, és keretéből kitörve, úgy vágja fejbe buzogányával a blaszfémias hangszer kezelőjét, hogy attól koldul az illető.

A harmadik napon hajnalban azonban többen is úgy látták, hogy a keretekben függő ősök félrekapott sisakkal velük dalolnak (e hajnalon, talán mondanom sem kell, hogy igen nagy mennyiségű szeszt fogyasztottak már el). Az ifjú alvezér, kinek a rettenthetetlenség kötelessége volt, ekkor merészen felállt az asztalra, és rendületlenül, bár tántorogva, így szólt:

- Aki fél, az nem igazi katona! Gyerünk, elő a szaxofonnal! És ha valamelyik ősnek nem tetszik, azzal, ha kell...

Itt elakadt, és gyorsan leszállt az asztalról, mert az egyik vasvitéz vaspáncélzata nagyot csuklott, és egy lépést tett.

Ijedtségre azonban nem volt ok, mert a páncélatban Vivienne Pauline bújt el, hogy a várkastély örökös unalmában beálló változatosságot, a zsoldosok dalát élvezze titokban. És hogy ne legyen illetlenség, a másik páncélatban Anna Emerencia (kit Ellen szerint kétszáz év előtt a mai Trafalgar Square helyén lefejeztek) szintén jelen volt.

Miután a női rokonok jelenléte kiderült, előbújt a sarokban függő medvebőr mögül Sir Arthur is.

- Voltaképpen - magyarázta - hagyományainkhoz tartozik, hogy családunk tagjai a zsoldosokkal egy asztalnál étkeztek és szórakoztak...

Mondhatta volna ehelyett a kiségerseregyet is, mivel úgysem hallgatott rá senki, hanem rázendítettek, most már szaxofonnal, a demoralizáló nótára. Csak akkor hagyták abba, amikor már ébredt a nap, és egyszer csak az ajtó küszöbén, botjára támaszkodva, megjelent Sir Evans, szigorúan, haloványan, hajlott derékka, de gőgösen. Nagy csend lett.

- Bocsánat, Sir... - hebegte Bob, látván a többi családtag ijedtségét. - Megkértük Sir Arthurt és a Ladyket, hogy skót nemzeti dalunkat meghallgassák... Voltak oly kegyesek...

Elakadt. Sir Evans mozdulatlanul állt. Majd türelmetlenül kopogott botjával a padlón.

- Ez a hagyományok lábbal tiprása! Engem kellett volna felkérniük! De ha már nem tették... Micsoda szemtelenség, hogy abbahagyják?! - És még türelmetlenebbül kopogott. - Hát magát akarom én hallgatni vagy azt a nótát?!

Nyomban rázendítettek, és Sir Evans, karosszékében ülve, valamit mormogott magában, vagy az is lehet, hogy utánuk dúdolta a melódiát rozsdás, fakó hangján.

... Másnap délelőtt, mikor Felix megérkezett, hatalmas túrakocsin, elégedetten látta, hogy a Daughter Hill-i vár milyen méltóságteljesen néma és kihalt. Csak az lepte meg kissé, midőn Anton közölte vele, hogy a házban mindenki alszik.

Sir Felix, Mr. Wilkie-vel, a főfelügyelővel és két polgári ruhás rendőrrel, besietett a cinterembe, ahol néhány zsoldos az asztalra dőlve bóbiskolt.

Mire Vucli Tóbiás álmából felébredt, rajta voltak a kézbilincsek, és barátságatlan arcok néztek rá.

- Helló! - kiáltotta a főfelügyelő. - No nézd csak! A Bolond Bill! Azt hittem, Amerikában dolgozol...

- Nem tudom, mit akar tőlem, főfelügyelő úr. Én már régen...

- Te már régen megértél az akasztófára.

Kiderült, hogy Vucli más néven ismert betörő, és már többször menekült a rendőrség elől úgy, hogy hamis igazolvánnyal valamelyik elmeógyógyintézetben pihent, ahová bűntársa mint rokont vétette fel. Vucli, illetve Bolond Bill azt tartotta, hogy az elmeógyógyintézet biztonságos hely, ahol ritkán van razzia, és sok jó adat birtokába juthat az ember, amelyek révén, ha a „rokon” értük jön, előnyös betörésekre nyílik alkalom. Ez egyszer rajtavesztett. Biztos volt benne, hogy a kint hagyott levél alapján a gyanú ellen Felix nem védekezhet, s így nem is gondolt szökésre, és azt remélte, hogy a család majd visszafizeti a kárt. Szobájában megtalálták a professzor felöltőjét. Ugyanebben a szobában közel másfél óráig egyedül tartózkodott a három detektívvel, és ezek valamilyen módon megtudták tőle, hogy a zsákmány teljes egészében a vár egyik pincebörtönében van elrejtve. Nem is volt több vitás pontja az ügynek. Tisztázódott, hogy amíg a tanár távol volt, Vucli Tóbiás az előcsarnokból követte Hilde Negrin, felöltőjével és

csomagjával, készen arra, hogy Sir Felixszel együtt szökjön. Egyéb híján beérte volna Daughter Hillben is némi zsákmánnyal. Így azonban besurrant a tanár előszobájába, hallotta Hilde Negrin beszélni az ápolóval. Megbeszélték, hogy Teddy Clay később feljön, és Harry Brockhesben bízhatnak. Ezután Bill (Mr. Vucli) kisurrant, de sajátja helyett a tanár kabátját vitte magával. Felix bezárta őt a ládába. De Bill kis kezításkájában betörőszerszámai is ott voltak, így hát könnyedén leszerelte a láda alsó részét, nesztelenül távozott, és ugyanilyen módon tért vissza a ládába, zsákmányával együtt. Hogy miképpen hajtotta végre a büntetést, azt már tudjuk. Közben Felix levelét is elhelyezte az ágyán.

Mi van még?

Palmer's várakozáson felül nagylelkű volt Hildével: megígérte, hogy Clay-t, ha letölti az enyhítő körülmények figyelembevételével kiszabott büntetését, orvosként fogja alkalmazni, szanatóriumban. Igaz, hogy Sir Felix közbejöttével megoldódott az anyagi krízis, és a pompás highgate-i szanatórium továbbra is aránylag nyugalmas otthona maradt valamennyi ápoltnak, közöttük Archibaldnak (kit igaztalanul nyugdíjaztak), a nyolc éve hallgatag zongoraművészeknek, a csodálatosan sokszorosan özvegy Lady Annának, Prosley úrnak, sőt Mr. Murdocknak, nyugtalan fiaival együtt, az ápolott fejében. Csak arra panaszkodtak egy ideig, hogy nem elég nyugalmasak az éjszakák a kedves Anna Emerencia kísértetjárásai híján.

...Midőn pedig Sir Felix megjelent menyasszonyával, Ellen Grace-szel, Daughter Hillben, nem lehetett többé kifogása a fogadtatás ellen. Sir Evans felállt karosszékéből, és a terem közepéig eléjement, ahol homlokon csókolta. Sir Arthur rövid, de patetikus beszédben kinyilvánította a megtiszteltetést, amely családjukat éri Sir Felix kitűnő választásával, hogy éppen Ellen Grace-t teszi a majoreszki hitvesévé. Anna Emerencia (nem azonos a Trafalgar Square helyén kétszáz év előtt kivégzett hölgygel) a mindenkori várúrnő ametisztgyűrűjét saját kezűleg nyújtotta át a menyasszonynak, aki meghatottan nézegette, és így szólt:

- Istenem... Milyen klassz!

Ez időtől fogva a „klassz” kifejezés hagyománnyá változott, és a család tagjai kötelesek voltak használni.

Továbbá biztos jelekből következtetni lehetett, hogy Bob Grace és Vivienne Pauline révén előbb-utóbb újabb messaliance történik. Mindezek után nem lehetetlen, hogy egy-egy, századok előtt meghalt ős időnként nyugtalankodott sírjában, de az élők a maguk lakosztályaiban viszonylag jól és boldogan éltek.

Azt pedig senki nem állíthatja, hogy az ismertetett események után ez nem szépséges befejezése a történetnek.

.oOo.